

חלק תשיעי

זווגי הספירות

* (א) בפעם הראשונה של כל זווג וזווג מכל בחינת הזווגים שיש בכל האצילות, מן העתיק ועד או"א, עדיין לא היה מעורר להעלות מיין נוקבין, שהם הבירורים של המלכים, לתקנם. ואמנם הזכר לבדו היה מתעורר מאליו אל הזווג, הגם שלא היה מי שיעלה מיין נוקבין. וז"ש כד סליק ברעותא וכו'. כי לא יש עדיין הכר נוקבא בפרטות, זולתי מן אמא והלאה, כמ"ש בשערים הבאים בע"ה, וא"כ אינו זווג גמור של זכר ונקבה יסוד ביסוד, רק רעותא בסוד מוחין, במקום

אור פנימי

א"ק, אין בחינת נוקבא ניכרת בכל הט"ס הראשונות. אלא מנקודים ואילך שנעשה שם צמצום ב' בסוד ה"ת בנקבי העינים, שאז נתחברו ה"ת בה"ר, בסוד ותלכנה שתיתן הנה או ירדה הבינה למדרגת המלכות, וקבלה לתוכה בחינת הצמצום, שהיתה מקודם רק בהמלכות, שמשום זה יצאה בינה וו"ן לחוץ מכל רת"ס, כי אח"פ של ראש ירדו ונעשו לבחינת גוף ותוך. ובינה וו"ן דע"ס דתוך ירדו ונעשו לבחינת ע"ס דסיום הפרצוף. ובינה וו"ן דע"ס דסיום הפרצוף, יצאו לגמרי לבר מאצילות, בדומה למלכות דצמצום ראשון, שבה נסתיים הקו דא"ס ב"ה. אלא אח"כ נתקנו בבינה וו"ן אלו, ג' עולמות דבי"ע כנודע. והנך רואה, שאפילו אחר צמצום הב', מתחילה מציאת הצמצום רק מבינה ואילך, שהיא אמא, אבל לא כלל ממעלה הימנה. וזה אמרו, שאין הכר נוקבא בפרטות זולתי מן אמא והלאה" וצריך שתזכור כאן, כי הצמצום האמור במקום בינה, לא נעשה אלא בוו"ת דבינה, ואין הג"ר דבינה בכלל הצמצום הזה, כמ"ש בחלקים הקודמים.

(א) בפעם הראשונה של כל זווג וזווג וכו': כלומר, בשעת יציאת כל פרצוף מעיקר אצילות, בדרך השתלשלות כל תחתון מן העליון שלו, כמ"ש בחלקים הקודמים, שהוא בא מכה הזדככות המסך ועליתו לראש, כנודע, ומבחינה זו יוצאת הקטנות דכל פרצוף וזה נקרא זווג הראשון לאצילות הפרצוף. ונודע שאח"ז שוב עולה למ"ן לזווג דגדלות, להשגת המוחין, וזה נקרא זווג ב'. הזכר לבדו היה מתעורר מאליו אל הזווג וכו': כי כל תחתון נאצל ויוצא ע"י הזווג של ראש דעליון שלו, מתוך התכללות המסך והרשימות דתחתון בהזווג אשר שם, ואין כאן ענין זווג של זכר ונקבה, כמ"ש בפרצופי א"ק, אלא נחשב כמו בחינת זכר לבדו. כי סדר הזווג הזה הוא בא מבחינת הכאת אור העליון על המסך, שכפי שיעור עביותו כן קומת האו"ח והאו"י, כנודע. מבלי מ"ן ומבלי שיתוף זכר ונקבה, אלא הכל תלוי בעביות המסך, כנודע.

הכר נוקבא בפרטות זולתי מן אמא והלאה: כי כל ענין נוקבא, הוא בא מכה הצמצום שנעשה על המלכות, וע"כ בפרצופי

שאין נוקבא מצויה בפרטות. גם הכוונה אל הנזכר, כי מאליו סליק המיין נוקבין להתתקן בלי שום מעלה אותם, וז"ש כד סליק ברעותא, ולא על ידי התחתונים.

(ב) אך בפעם הב' של כל פרצוף ופרצוף, כבר היה מי שיעלה מיין נוקבין, כי א"א, אחר שנתקן על ידי מה שבירר עתיק לתקן אותו בפעם הראשונה מאליו, הנה כשחזר שנית עתיק לחזור בבחינת זווג עם נוקביה, הרי נמצא האריך מתוקן, והוא מעלה המיין נוקבין בעתיק. וכן עד"ז הסדר בשאר המדרגות.

(ג) כי לעולם אין מי שיעלה מיין נוקבין אחר הפעם הראשונה, זולתי הבנים שכבר יצאו לעולם ונתקנו. וכל התחתון מחבירו נקרא

אור פנימי

בחינת גו"ע שלו, שהם בחינת כלי דראש, שהוא למעלה מנקודת הצמצום שבנקבי עינים שלו, כי כח הצמצום אינו ניכר כלל למעלה מבינה, כנ"ל בדיבור הסמוך. אמנם אח"פ של א"א עדיין הם בפגמם, כי אע"פ שהארת הזווג דע"ב ס"ג הורידה ה"ת מעינים דעתיק, אין זה מועיל כלל לא"א, להיותו מדרגה תחתונה מעתיק, וע"כ כח הצמצום שבנקבי עינים שלו גרוע יותר מבעתיק, ואין הארת עתיק מספיקה בעדו. אלא אחר שנולד ונתקן א"א בבחינת הקטנות שלו, הנה אז חוזר ועולה למ"ן לעתיק, ומחזיר לאו"א דעתיק פב"פ, שמהארת זווגם על המ"ן שלו, יורדת ה"ת גם מנקבי עינים דא"א, וגם אח"פ שלו שבים בו לבחינת ראש, ואז קונה המוחין דגדלות. עש"ה.

וזה אמרו, שאחר שנתקן א"א בפעם הא' ע"י עתיק מאליו. דהיינו בסבת הגדלות דעתיק המעלה אליו את גו"ע דתחתון, להיותו עמו בבחינה אחת. (כנ"ל דף תרכ"ו ד"ה ואריך) הנה אז בפעם הב' כבר עולה א"א, מעצמו כדי להשיג הגדלות שלו, ע"י הארת הזווג דאו"א דעתיק, המורידה הה"ת מנקבי העינים שלו.

(ג) אין מי שיעלה מיין נוקבין אחר פעם א' זולתי הבנים וכו', וכל התחתון מחבירו נקרא בן אליו: כי ענין עלית מ"ן מתחתון לעליון, נוהג בכל הפרצופים דא"ק ואב"ע, וכן הוא

מאליו סליק המיין להתתקן בלי שום מעלה אותם וז"ש כד סליק ברעותא: כי אחר שנודרך המסך דגוף הנקודים מכל עביותו ונשתוה לבחינת עביות של ראש, נבחן אז, שעלה ונתיחד עם המסך של ראש ונכלל עמו בהזווג של ראש, כי השואת הצורה מחברת הרוחנים לאחד, כנודע, ונמצא שהמסך וכל הרשימות הכלולות בו, עלו מאליהן להראש דס"ג דא"ק, בלי שום מעלה אותם. (כנ"ל חלק ח' אות ב' ד"ה חזר) ואז יצאה קומת הקטנות דפרצוף עתיק, כמ"ש שם. והוא הנקרא זווג א' של עתיק.

(ב) א"א אחר שנתקן ע"י מה שבירר עתיק וכו' בפעם א' מאליו וכו' מעלה המיין בעתיק: וצריך שתזכור המתבאר בחלק הקודם, (דף תרכ"ו ד"ה ואריך. ובדף תשכ"ה פעולה ו') כי בטרם שיצאה הגדלות דעליון, לא היה יכול לצאת אפילו העיבור דתחתון. כי בעת שיצאה הקטנות דעתיק מראש הס"ג, היו בחינות אח"פ שלו פגומים, משום הה"ת הנמצאת בנקבי עינים שלו, ומכ"ש המדרגות שלמטה מאח"פ שלו, שאינן ראויות כלל לזווג, אלא אחר שעתיק עלה למ"ן לראש הס"ג לצורך הזווג ויגדלות שלו וע"י הזווג דע"ב ס"ג ירדה הה"ת מעינים שלו לפה, ואח"פ שלו חזר לבחינת ראש, הנה אז עתיק מעלה אליו בחינות המסך ורשימות של א"א, ואז נולדה קומת הקטנות דא"א, דהיינו

בן אליו, והוא המעלה אליו המיין נוקבין. והבן זה היטב. נמצא כי זרין בנים אל או"א, ובפעם הא' נזדווגו או"א מאליהן, כמ"ש ואדם אין לעבוד את האדמה. ובפעם השניה, שכבר נתקן זרין, הם מעלים מיין נוקבין אל או"א, לעולם, ואי אפשר לשום זווג בלעדי שיעלו מיין נוקבין.

אור פנימי

בעינים, ולא נשאר בגופה של המדרגה רק גו"ע, ואח"פ ירדו, ונעשו לפנימית, בהמדרגה שלמטה ממנה. למשל, אח"פ דמדרגת הראש יצאה משם ונעשה פנימיות בחג"ת, וע"כ, נחשב פרצוף החג"ת לבחינת מחצית התחתונה של פרצוף הראש, משום שברשותה נמצאים האחורים דראש, דהיינו אח"פ שלו. ואם אמנם בזמן הגדלות דפרצופי נקודים, חזרו כלם חצאי המדרגות מתוך התחתון ונתחברו שוב במקומם בהעליון, כנודע, דהיינו מכח הארת הזווג דע"ב ס"ג, הבוקעת ומבטלת גבול דצמצום ב' שבפרסא, וע"כ חוזרת ויורדת הה"ת מעינים להפה כבתחלה. כנודע, אכן בסבת שבירת הכלים, חזר ונתבטל אור הזווג דע"ב ס"ג, וצמצום ב' דה"ת בעינים חזר למקומו, ושוב נפלו כל החצאים של המדרגות העליונות להתחתונות מהם, כמו שהיו בתחלת אצילותם, כי כל אח"פ דעליון באו ונפלו לפנימיות התחתון, כנ"ל. והנה נתבאר כלל הא' שבהמ"ן, שאחורים דכל עליון נמצאים רק בהמדרגה התחתונה הסמוכה אליה. שמתעם זה נחשב כל תחתון, למחציתו דעליון.

וכלל הב' הוא, שכל תחתון הוא הנושא בתוכו לכל מיני האחורים שנפלו מכל הפרצופים שממנו ולמעלה. למשל בהנוקבא דנקודים, שהיא מלכות דשם, נמצאים כלם אח"פ שנתבטלו ונפלו מכל העליונים: מהכתר ומאו"א ומישסו"ת וכו'. וכן בהמלכיות של ב"ע, נמצאים כלם אחורים דהט"ס העליונות אשר הם. וזה הוא מטעם הנודע, שכל הכחות והמיעוטים שנמצאים בהעליונים, מחויבים להיות בהתחתון מהם.

ענין תמיד, כמ"ש לפנינו. ותוכן הדברים הוא, כי המ"ן הללו כוללים כל הבחינות שיצאו בעולם הנקודים ונתבטלו וגם נפלו לבי"ע דפרודא בעת שבירת הכלים, שהם האחורים דג' הפרצופים הראשונים: כתר, ואו"א, וישסו"ת. עם הו"ת של כל אחד ואחד מהג"ר אלו, כמ"ש בחלק ז'. גם ידעת שכל הכחות והפגמים שישנם בעליונים, מוכרחים להמצא בהתחתון מהם, שלפ"ז, נמצא כי מלבד הכלל הידוע, שהתחתון נבחן למחצית של הפרצוף העליון, מסבת אח"פ דעליון שיצאו לחוץ מהעליון, מחמת הה"ת שנתחברה בנקבי העינים שלו, ונפלו לבחינת מדרגה התחתונה. למשל, שאחורים דנקודת הכתר דנקודים שהם אח"פ, נפלו ונתלבשו בפנימית או"א, ואחורים דאו"א נפלו ונתלבשו בפנימיות ישסו"ת, וכו' עד"ז. הנה עוד נבחן, שהאחורים דכל הט' ספירות הראשונות ביחד נמצאים במלכות שלהם, וכן האחורים דכל הפרצופים העליונים יחד נמצא בהתחתון מהם. (כמ"ש הרב לעיל דף רכ"ז אות ו') באופן אשר הכלים שנפלו לנקודה הסופית דכל המדרגות, דהיינו למלכות דבי"ע, הנה הם כוללים בתוכם, כל מיני אחורים שנתבטלו ונשברו מכל הפרצופים של הנקודים, בעת שבירת הכלים. והם מלובשים שמה זה בתוך זה.

ויוצא לנו מזה ב' כללים בדבר המ"ן, א' הוא, שאחורים דכל עליון נמצאים רק בהתחתון, שלו, וטעם הדבר הוא, מכח תחלת האצילות של הפרצופים דנקודים, דהיינו מזמן הקטנות שבהם, שכל מדרגה נבקעה ונחלקה לב' חצאים, מחמת עלית ה"ת

(ד) ונשמות הצדיקים הנמשכות מאצילות, הם בני זו"ן, המעלים להם מיין נוקבין. וכן עד"ז, נשמות הצדיקים הנמשכים מבריאה, הם המעלים מ"ן בבריאה. ורוחין של הצדיקים ביצירה. ונפשות בעשיה. סוף דבר, שאין זווג בעולם זולתי על ידי העלאת מ"ן על ידי בניהם, אחר שהם מתוקנים פעם א' בבריאת העולם, וכל אחד ואחד במדרגתו. (ה) ובכל התפלות, התחתונים מעלים מיין נוקבין, וכפי כונתם ומעשיהם בעת ההוא, כך גודל תיקונם להעלות ניצוצים רבים דמ"ן, אם בכמות ואם באיכות. ובכל יום מעלים ניצוצות חדשות מחדש, וזהו גודל מצות התפלות והמצות, ואין כל האנשים שוים, כי כל אחד מעלה כפי בחינתו הראויה אליו, ולכן הכל צריכים לזה, ולא יוכל

אור פנימי

תמיד. כי כל עוד שלא נשלמו להתברר כל הכלים וניצוצים שנפלו לבי"ע, נמצאים גם הפרצופים העליונים דאצילות ג"כ חסרים בשיעור הזה ממש כפי הכלים והניצוצים הנמצאים בבי"ע. כי הבחינה הסופית שבבי"ע, נושאת בתוכה כל מיני אחורים שלמעלה ממנה, וכבר ידעת, שאחורים אלו, המה ממש חלקי הכלים והספירות, החסרים להפרצופים העליונים, וכל המוחין הקבועים שנתקנו בג' פרצופים ראשונים דאצילות, אינם, בערך מה שהיו מכבר בעולם הנקודים רק בחינת ע"ס דכתר שבכל אחד מהם, באופן שעדיין כולם חסרים ט"ס התחתונות שבהם. ואלו הם המונחים שביום בבי"ע בין הקליפות כמ"ש לעיל (דף תרפ"ה ד"ח באופן) עש"ה. ונמצא ע"כ, בשעה שמבררים איזה שיעור מהכלים והניצוצים דבי"ע לאצילות, דהיינו להמדרגה הראשונה. שהיא הנוקבא דאצילות, וכבר ידעת שהנוקבא דאצילות היא הנושאת בתוכה כל האחורים של הפרצופים העליונים, כנ"ל, לפיכך הנוקבא נוטלת מתוכם בחינת האחורים של חלקה, דהיינו מה שמשלים לבחינת הזו"ן, והשאר המה מעלים לאו"א, ואו"א מבררים מהם מה ששייך להשלמתם, והשאר מעלים לא"א, וא"א מברר מהם ששייך להשלמתו והשאר לעתיק, וכו' עד א"ק הפנימי, ואז יורד אור א"ס ב"ה על המ"ן שיש בא"ק

כי להיות העליון סבה למציאות התחתון, ע"כ פועלים עליו כל המיעוטים והפגמים שבהעליון שלו, כי נעשה מסובב וסבול מהם והבן זה מאד.

ועם ב' הכללים הנ"ל תבין, שאין שום אפשרות להשלמת הע"ס שבפרצוף העליון, זולתי בעזרת התחתון שיעלה מ"ן אליו, שהרי התחתון מחזיק את אח"פ דעליון ברשותו, ואין לעליון זולת גו"ע בלבד. והגם שאח"פ, הם כלים דאחורים שלו, דהיינו בינה וזו"ן או נה"י, אבל בשעה שחסרים נה"י דכלים להפרצוף, גורם לו להיות מחוסר ג"ר דאורות, כנודע. והנך רואה, שכל זמן שאין התחתון עולה למ"ן אל העליון, מוכרח העליון להשאר בקטנותו בלי ג"ר.

וזה אמרו, „לעולם אין מי שיעלה מיין נוקבין אחר פעם הא' זולתי הבנים שכבר יצאו לעולם ונתקנו וכל התחתון מחבירו נקרא בן אליו" דהיינו כמבואר, שהתחתון הוא התופש בתוכו את אח"פ דעליון שלו, שאח"פ הללו מכונים בשם מ"ן, משום שנתבטלו ונפלו מהמדרגה העליונה בזמן שבירת הכלים, כנ"ל. וע"כ אין מי שיעלה אותם בחזרה להעליון זולתי הבן שלו, דהיינו התחתון האוחז אותם ברשותו. והסדר של עליות המ"ן יתבאר לפנינו.

ועם הכלל הב' תבין מ"ש לעיל אשר ענין העלאת מ"ן מתחתון לעליון הוא דבר

אחד מישראל לעשות מה שיעשה חברו. והבן זה היטב מאד. וכל זה יהיה עד שיבא משיח בע"ה, כי אז הנוקבא דו"א תתעורר מעצמה להעלות מיין נוקבין בלי סיוע נשמות הצדיקים, רק על ידי מה שיומשך לה הארת החוטם העליון דא"א.

ו) אמנם צריך שתדע, כי הניצוצות המתבררים ועולים בבחינת מיין נוקבין על ידי הבנים המעלים אותם, כי הם מעצמם לא יוכלו לעלות רק מפעם שניה ואילך, כנ"ל, ואמנם אותם המיין נוקבין אינם נשלמים אז תכף ובאים לידי תיקון, אמנם בתחלה בפעם הראשון עלו המיין נוקבין שלא על ידי זו"ן באו"א, ואז מאותם המיין נוקבין נעשה

אור פנימי

הפנימי, ונעשו לו מוחין חדשים ממ"ן ומ"ד אלו, כי אור העליון היורד לתקן את המ"ן מכונה בשם מיין דוכרין, שבצירוף שניהם נשלמים לו חלק מהמוחין, דהיינו לפי השיעור שהתחתון שלו העלה אליו מהמ"ן, שהם חלקי כלים החסרים לו, כנ"ל. ואז יורד מ"ד מא"ק הפנימי דרך כל פרצופי א"ק ואצילות, וכל אחד נשלם לפי השיעור של המ"ן, שהתחתון שלו העלה אליו. כמ"ש זה לפנינו באורך.

והנה תחלת עליית מ"ן, דהיינו ההוצאה מתוך הקליפות דבי"ע, והעלתם להנוקבא דאצילות, נעשה ע"י גר"ן של הצדיקים, אשר בחינות האחורים של זו"ן נפלו לרשותם, כי נשמת אדם הראשון, הוא תולדה דזו"ן דאצילות, ומדרגה התחתונה הסמוכה להם, כנ"ל (חלק ח' אות ע"ו) והיא כלולה מכל הנשמות שבששת אלפי שני, שכולם הם אברים פרטים שנשרו מנשמתו, כדברי הרב לעיל (ח"ח אות פ"ח) ולכן האחורים שנפלו לחוץ ממדרגת זו"ן, באו ונכללו בגר"ן של הצדיקים שבכל הדורות דשנת אלפי שני. ונמצא שאין מי שיעלה מ"ן לזו"ן זולת התחתון שלהם האוחז ברשותו אח"פ החסרים אל הזו"ן, כנ"ל, וגר"ן המה האורות של בינה וזו"ן, כי אור הבינה נקרא נשמה, ואור הזו"א נקרא רוח, ואור הנוקבא נקרא נפש, כנודע. ולפי"ז נמצא הנפש דצדיקים מיוחסת לעולם העשיה, והרוח לעולם היצירה, והנשמה לעולם הבריאה. וזה אמרו, שגר"ן דצדיקים

הם בני זו"ן, והם המעלים המ"ן מתוך הקליפות שבבי"ע, אל הזו"ן דאצילות. כמבואר, שכל תחתון הוא התופש ברשותו את כל האחורים החסרים להעליון, וע"כ אי אפשר שום השלמה להעליון, זולת בעזרת התחתון שיעלה המ"ן אליו. ובדברים אלו מתבארים כל דברי הרב שלפנינו באותיות ב' ג' ד'. וזכור אותם לכל ההמשך.

ו) בפעם הא' עלו המ"ן שלא ע"י זו"ן וכו', בפעם ב' הם העלו מ"ן אחרים וכו': כבר נתבאר שאין מי שיעלה מ"ן להשלמת העליון זולתי התחתון הקרוב אליו. ונמצא כי אי אפשר שישלמו או"א עם הגדלות שלהם, זולת ע"י עליית הזו"ן אליהם למ"ן. אמנם נודע, שבטרם שאו"א משיגים הגדלות שלהם, אין עוד שום מציאות להזו"ן, שהרי עדיין לא יצאה אפילו בחינת העיבור של זו"ן, כנ"ל וא"כ אין מי שיעלה המ"ן לאו"א, דהיינו אח"פ החסרים להם, כדי להשלימם בע"ס שלימות, כנ"ל. (באו"פ אות ה' ד"ה א"א) וזה שאומר הרב, „אמנם בתחלה בפעם א' עלו המ"ן שלא על ידי זו"ן באו"א" והיינו כמבואר, כי אין עוד זו"ן בעולם שיעלו המ"ן אליהם. לכן הכרח הוא שהמ"ן יעלו מאליהם שלא ע"י זו"ן. ויש אמנם להבין היטב, איך אפשר שיעלו המ"ן מאליהם, ומי הוא הגורם להעלתם לאו"א, כי ידיעה זו היא הקוטב, שכל עניני המ"ן סובבים עליו. והנה הרב כייל לן בכמה מקומות שכל תחתון מעלה

בחינת זו"ן, ואחר שנתקן זו"ן אז בפעם שנית, הם העלו מיין נוקבין

אור פנימי

המ"ן השייכים אל העליון שלו, אל הפרצוף שממלל להעליון, דהיינו למדרגה ג', והעלי עליון מתקן אותם בשביל העליון, הרי שג' מדרגות מתחברות בהעלאת מ"ן. וצריכים להבין זה. והענין הוא, כי אחר שנתקנו או"א בפעם הא' ע"י א"א, דהיינו בבחינת הקטנות שלהם, הנה אז כבר המה ראויים שיעלו למ"ן לא"א, ומחזירים לאו"א דא"א פב"פ, כנ"ל (דף תרכ"ח ד"ה ואחר) והנה ע"י הארת הזווג דאבא ואמא פב"פ, יורדת ה"ת מבחינת עינים דאו"א ומכשירה את הכלים דאח"פ לחזור להמדרגה דאו"א, ואז עולים הזו"ן בבחינת מ"ן ומשלימים הכלים דאו"א. באופן שבעת עלית או"א למ"ן לא"א, הנה הם נושאים בתוכם כל הרשימות דאחורים שנפלו מכל פרצופי נקודים, כנ"ל (באו"פ חלק ח' אות א' דיבור המתחיל חזר) עש"ה. וכל הזווגים נעשו בעיקר על בחינת הרשימות, ואחר שנתקנו הרשימות הן משפיעות תיקון לכלים המיוחסים להן, כנודע. ולפיכך אחר שנעשה הזווג דאו"א דא"א פב"פ, והורידו הה"ת מעינים דבחינת הרשימות אל הפה של הרשימות הנכללות באו"א, נבחן כמו שהזו"ן עצמם עלו ונתכללו בהזווג, אע"פ שהמה בעצמם לא נאצלו עדיין, כי הרשימות דאח"פ הכלולות באו"א, כנ"ל, הנה הן בחינות הזו"ן, אלא שכלולים באו"א בבחינות רשימות כמבואר. ונמצא כאן, שרשימות גו"ע דזו"ן העלו אח"פ דעליון, שהוא או"א, לעלי עליון שהוא א"א, בשביל העליון, שהוא להשלים ג"ר דאו"א. והנה נתבאר, שעיקר העולה למ"ן הוא או"א, להיותם כבר מתוקנים בבחינת הקטנות שלהם, גם נתבאר אשר כל הרשימות דתחתונים כלולות באו"א וממילא גם הרשימות דזו"ן, ואלו הרשימות דזו"ן הנמצאות באו"א בלי תיקון, הן הגורמות לאו"א שיעלו למ"ן לא"א, וזה נבחן שהמ"ן עלו מאליהם, דהיינו מתוך התכללותם באו"א.

המ"ן נעשה בחינת זו"ן: כי אותם המ"ן הנכללים באו"א, שהם הרשימות דאח"פ שנפלו מהם לזו"ן, כנ"ל בדיבור הסמוך, הנה הם כלולים מב' בחינות, א' הן בחינות הספירות דאח"פ שנפלו מאו"א ונעשו לבחינות זו"ן, וב' הוא בחינת הזו"ן בעצמם שלתוכם נפלו אח"פ דאו"א. והנה מטרם תיקונם הם בחינה אחת ומדרגה אחת, דהיינו רק מדרגת זו"ן, כי העליון הבא למקום התחתון נעשה כמזהו. אמנם אחר שעלו למ"ן עם או"א אל הא"א, כנ"ל, וירד עליהם שם מ"ד, המורידים הה"ת מעינים ומחזירים אח"פ דאו"א להמדרגה שלהם, הנה אז מתחלקים אח"פ לב' מדרגות, שהפנימיות שלהם מתחברת עם או"א, ומשלים את הכלים דבינה זו"ן, שהיו חסרים להם, עם האורות דג"ר שלהם. והחיצוניות שבהם, שהיו מתחלה חלקם של הזו"ן, והם ודאי לא יוכלו להתחבר עם הספירות דאו"א, כי המ"ד ההם, המספיקים להוריד הה"ת מעינים דאו"א, אינם מספיקים להוריד הה"ת מעינים דבחינת זו"ן, משום שהצמצום הרוכב על אח"פ דזו"ן הוא קשה הרבה מהצמצום הרוכב על אח"פ דאו"א. ולפיכך רק בחינות הכלים דפנים דזו"ן שהם גו"ע, יכולים לקבל תיקון מזווג הזה דגדלות או"א להיותם בערכם בחינת ראש, אבל הכלים דאחורים, שהם אח"פ אינם יכולים לקבל משם שום תיקון. וזה אמרו, ואז מאותם המיין נוקבין נעשה בחינת זו"ן. דהיינו מאותם המ"ן שעלו עם או"א להזווג דגדלות שלהם, הנה נתקן מהם גם בחינת הקטנות של הזו"ן, דהיינו בחינת הכלים דפנים שלהם, שהם גו"ע, שמהם יוצא בחינת העיבור של הזו"ן. באופן, שב' בחינות נתקנו מהמ"ן שעלו עם או"א: א' היא השלמת הע"ס כלים ומוחין דאו"א עצמם. וב' היא בחינת הקטנות של זו"ן.

בפעם שנית הם העלו מיין נוקבין

אחרים ונצוצות אחרים עד אמא עילאה, ואז נתחברו יחד אותם הניצוצות, והיו שם בבטן אמא עילאה, ולא יכלו להתקן ולהצטייר מהם צורת הולד, כי אז יצאו מתוך הקליפות. אמנם חזרו הם עם זו"ן, וכולם ביחד חזרו להעלות שנית מיין נוקבין אחרים, ואז כיון שכבר נשתהו שם אותו זמן, יכולים להתתקן, ואז מצטיירים ויוצאים, ואותם המ"ן חוזרים ומעלים עם חבור זו"ן, מיין נוקבין אחרים, ואז מצטיירים הם ונתקנים, וכן עד"ז תמיד.

אור פנימי

אחרים וניצוצות אחרים עד אמא עילאה: קבלו תיקונם בבטן אמא עילאה, עד"ז כיון דהיינו כנ"ל בדיבור הסמוך כמ"ש אצל או"א. כי אחר שזו"ן קבלו תיקונם ע"י הזווג דגדלות דאו"א, שנתקן על ידיהם בחינת הקטנות דזו"ן כנ"ל, הנה אז יכולים זו"ן גם הם לעלות למ"ן לאו"א מכח עצמם, ונבחן שהמה לוקחים עמהם את הרשימות של הכלים דאח"פ שנפלו מהם לבחינות נר"ן של הצדיקים, דהיינו על אותו הדרך שנתבאר לעיל בעליות או"א למ"ן לא"א. ע"ש. כי הרשימות הללו הן כלולות בזו"ן. ונמצא שבעת עליות זו"ן למ"ן לאו"א, הם לוקחים ומעלים עמהם גם מ"ן אחרים, וניצוצות אחרות, דהיינו השייכים לנר"ן של הצדיקים.

חזרו הם עם זו"ן, וכולם ביחד חזרו להעלות שנית מיין נוקבין: כי אחר כלות הזווג והלידה של הגדלות דזו"ן, וזו"ן חוזרים למקומם, אז נעשה הזווג על אותם המ"ן דנשמות הצדיקים, שעדיין לא קבלו תיקונם מהעליה לאו"א, כנ"ל. ושם בנר"ן דהיינו בבטן הנוקבא, המה מצטיירים ומקבלים את הזווג דקטנות שלהם.

ואותם המ"ן חוזרים ומעלים עם חיבור זו"ן, מ"ן אחרים, ואז מצטיירים הם ונתקנים: פירוש, כי עתה שכבר קבלו הזווג דקטנות שלהם מזו"ן, הנה בפעם ב' עולים שוב למ"ן אל זו"ן כדי לקבל המוחין דגדלות, ובפעם הזאת, המה כבר עולים מכח עצמם, כנ"ל. והנה עתה בעלית המ"ן, שהם נשמות הצדיקים, מכח עצמם, המה מעלים מ"ן וניצוצות אחרים, דהיינו עד"ז שנתבאר בעלית המ"ן של זו"ן מכח עצמם, כי לוקחים עמהם הרשימות דאח"פ החסרים להם, ואלו הרשימות כלולות תמיד מב' בחינות, א' הן בחינות אח"פ החסרים לנשמות הצדיקים עצמם. וב', היא המדרגה התחתונה דנשמות, שבה נפלו אותם אח"פ. כנ"ל, עש"ה. וזה אמרו אותם המ"ן חוזרים ומעלים עם חיבור זו"ן מ"ן אחרים, ואז מצטיירים הם ונתקנים. כי בשעה שהמה ראויים לעלות למ"ן מכח עצמם, דהיינו בשעה שהם עולים למ"ן לזווג

בבטן אמא עילאה ולא יכלו להתקן ולהצטייר מהם צורת הולד: בטן, ה"ס אח"פ דגוף, דהיינו מחזה ולמטה. דהיינו אח"פ דתבונה, שהיא גוף דאו"א. כי מתחלה נעשה הזווג על המ"ן לצורך זו"ן עצמם, שהוא בחינה א' הכלולה בהמ"ן שהעלו זו"ן לאו"א, וע"כ מגיעים המ"ד להשלים המ"ן שהעלו, ולהחזיר בחינות אח"פ דבחינות זו"ן להשלמת כלים ומוחין דגדלות שלהם עצמם. אמנם בחינה הב' הכלולה בהמ"ן, שהם הרשימות דגו"ע של נר"ן של הצדיקים, עוד אינם יכולים לקבל מבחינת המ"ד אלו כלום, כי אינם מבחינתם. וזה אמרו, ולא יכלו להתקן ולהצטייר מהם צורת ולד כי אז יצאו מתוך הקליפות" כלומר, אע"פ שבאמת המ"ן דנשמות הצדיקים כלולים באח"פ דזו"ן שכבר

(ז) באופן, שאין לך שום מין נוקבין כלל, שיתוקנו בפעם ראשונה, אמנם בפעם הראשון עולים בבחינת מין נוקבין, ואח"כ בזווג שני הם נתקנים ויוצאים מהם בריות ונשמות מתוקנות, ומתלבשות בגוף בעולם הזה, וזכור כלל זה.

(ח) גם יצא לנו כלל אחר, כי כל מ"ן אינם מועילים ומתעכבים שם, רק ב' פעמים: א' הפעם הא' שעלו, ב' פעם ב' שנצטיירו. אך אח"כ יוצאים משם. אמנם המ"ן שלהם הראשונים שהיו בעולם כל אחד

אור פנימי

דגדלות, הנה בהכרח שהם לוקחים עמהם הרשימות של המדרגה התחתונה, ששמה נמצאים אח"פ החסרים להם. אמנם הזווג נעשה רק על בחינה הא' של המ"ן, דהיינו רק על בחינת אח"פ השייכים להנשמות, ולא על בחינת המדרגה התחתונה שבה נתונים המ"ן, כנ"ל אצל זו"ן, ע"ש, אלא שהיא צריכה לזווג ב' מיוחד אליה, ואז יוצא הקטנות של המדרגה התחתונה מהנשמות. וזה שמדייק הרב, ואז מצטיירים הם ונתקנים" דהיינו רק הנשמות מצטיירים ונתקנים בהמוחין דגדלות, אבל אותם המ"ן שעלו עמהם, עדיין אין מקבלים שום תיקון.

(ז) שאין לך שום מין נוקבין כלל שיתוקנו בפעם הראשונה: דהיינו כנ"ל, שבפעם הראשונה הם עולים בבחינות הרשימות הכלולות בהקטנות של העליון, בבחינת מ"ן לעלי עליון, כנ"ל בדיבור הסמוך, שהרשימות דנר"ן דצדיקים כלולות בהקטנות דזו"ן בבחינת מ"ן, וכשזו"ן עולים למ"ן לאו"א להשגת מוחין דגדלות, הנה הם לוקחים עמהם המ"ן דנר"ן הצדיקים, כי בטרם הזווג דגדלות דזו"ן נמצאים אח"פ דזו"ן והנר"ן דצדיקים הם בחינה אחת, כלולים זה בזה. ונמצא שהזווג שנעשה על המ"ן הללו באו"א, נעשה בהכרח גם על נר"ן של הצדיקים, כמו באח"פ דזו"ן, שהרי כלולים הם יחד, ועכ"ן, אין הזווג הזה מתקן כלום לנר"ן דצדיקים, אלא רק להשלמת אח"פ ומוחין דגדלות בשביל זו"ן, כמ"ש לעיל, שאחר הזווג הזה שנתברר מהמ"ן הבחינה הא' מהם, שהם אח"פ דזו"ן, הנה אז

יורדים זו"ן עם הבחינה הב' שנשארה עוד בלי שום תיקון, היא נר"ן של הצדיקים, אל מקומן, ואז נעשה הזווג עליהם במקום זו"ן. כנ"ל. הרי שהמ"ן הללו דנר"ן דצדיקים, קבלו עליהם ב' זווגים: א' באו"א, דהיינו עם זו"ן ביחד, בעת שזו"ן קבלו את המוחין דגדלות שלהם. וב' בתוך הזו"ן למטה. אשר מזווג א' שבאו"א, לא נצטייר מהם כלום, ולא נתקנו כלום, אלא רק בזווג הב' של זו"ן. וממש סדר הזה נוהג בהמ"ן דכל הפרצופים, ע"ד שנתבאר לעיל בזו"ן ובאו"א ובא"א. וזה אמרו, שאין לך שום מ"ן כלל שיתוקנו בפעם הראשונה, אמנם בפעם הראשונה עולים בבחינת מ"ן, ואח"כ בזווג שני הם נתקנים ויוצאים מהם בריות ונשמות". והבן היטב.

(ח) כלל אחר, כי כל מ"ן אינם מועילים ומתעכבים שם רק ב' פעמים, א' הפעם הא' שעלו, הב' פעם ב' שנצטיירו: דהיינו כמ"ש בדיבור הסמוך, שבפעם הא' עולים עם הקטנות דעליון לעלי עליון, ושם עדיין אינם מצטיירים. ופעם הב' נעשה להם זווג מיוחד בהעליון שלהם, ואז מצטייר הקטנות שלהם, ואח"ז יורדים למקומם. ובאותם ב' פעמים נשלמים המ"ן דקטנות לגמרי, ואינם צריכים עוד שום עליה ותיקון לצרכם. אלא לעת גדלות, ודאי שעולים פעם ב' למ"ן, אמנם המ"ן דגדלות אינם אותם המ"ן דקטנות, אלא הם מ"ן אחרים שהפרצוף מעלה אותם לעליון שלו, אבל המ"ן הקודמים דקטנות כבר נשלמים. ואינם צריכים עוד לעליה. והוה הכלל הב' שבכאן.

ואחד במקומו, בסוד בנים בכורים, כמו למשל, זו"ן אל או"א, שהם המ"ן בכורים שלהם, אינם חסרים לעולם משם. ואי אפשר לשום מיין נוקבין לעלות משם ואילך, עד תשלום בירור כל הרפ"ח ניצוצין של המלכים עד ימות המשיח, זולתי על ידם. ולכן, מוכרח להיות בכל

אור פנימי

ביחד עם האחורים דעליון שבתוכו, אל עלי העליון, דהיינו למדרגה ג', כנ"ל, ונבחן אז ג"כ, ששניהם כלולים בעת הזווג זה בזה, אלא שהפנים דתחתון נעשה חיצוניות שם על האחורים של העליון. ומתוך שחיצוניות המ"ן עדיין אינה מצטיירת בזווג ההוא, בעלי עליון, אלא שירדת משם עם האחורים דעליון שלה שכבר קבלו כל תיקונם, ונעשה הזווג עליה בהעליון שלה הקרוב אליה, כנ"ל, לפיכך נבחנים אותם ב' הבחינות שבמ"ן, אחר שקבלו תיקונם ואורותיהם, שהם אחים זה לזה, אלא האחורים דעליון, נבחן לאח הבכור, והפנים דתחתון נבחן לאח השני אליו.

וזה אמרו, „אמנם המיין נוקבין שלהם הראשונים שהיו בעולם, בכל אחד ואחד במקומו בסוד בנים בכורים, כמו למשל זו"ן לאו"א, שהם הבנים בכורים שלהם, אינם חסרים לעולם משם". דהיינו כמבואר, שאותם המ"ן שעלו עם או"א לא"א, לצורך הגדלות דאו"א, הם כלולים מב' בחינות: מן אחוריים דאו"א, ומן הכלים דפנים של זו"ן, ונעשה הזווג על שניהם ביחד אמנם לא נצטיירו מהזווג הזה שבא"א רק אחורים דאו"א, ופנים דזו"ן אינם מתקנים עוד בזווג זה, אלא שירדים עם או"א למטה, שאח"ז שוב נעשה זווג ב' באו"א, ושמה מתקנים הכלים דפנים דזו"ן, דהיינו גו"ע שבהם, שהם בחינת הקטנות דזו"ן. ולפיכך נבחנים האורות וכלים שבאחורים דאו"א, לאחים בכורים אל זו"ן, משום שאחורים אלו היו במדרגה אחת עם זו"ן, הן מטרים הזווג דגדלות דאו"א, והן בשעה שנעשו עליהם הזווג בא"א, לצורך הגדלות דאו"א, כנ"ל. אלא כיון שהם נתקנו בזווג הראשון בא"א, נבחנים לבכורים אל

בנים בכורים כמו למשל זו"ן אל או"א, שהם המ"ן בכורים שלהם אינם חסרים לעולם משם ואי אפשר לשום מיין לעלות וכו' זולתי על ידם: פירוש, כי ב' בחינות יש תמיד במ"ן א' היא בחינת האחורים דעליון שנפלו למדרגת התחתון. וב' היא מדרגת התחתון גופיה. כמ"ש לעיל. גם ידעת, אע"פ שעולים שתייהן ביחד למ"ן אל העליון, מ"מ מדרגת התחתון הכלולה בהמ"ן, שהיא עלתה עתה בפעם הא' למ"ן, אינה מתקנת שם בזווג ההיא עם העליון, אלא לזווג ב' היא צריכה, כנ"ל. ולפיכך נבחנים האורות שנתלבשו באותן ב' הבחינות הנ"ל, כמו אחים זה לזה, משום שבמקורן מטרים עלית מ"ן היו ב' הבחינות רק בחינה אחת, במדרגת התחתון. כנ"ל. אלא מבחינת לידתן נתפרדו זו מזו, כי יצאו בב' זווגים בזה אחר זה: כי האחורים דעליון שבהמ"ן, יצאו בעלי העליון ונשלמו שם. והכלים דפנים של התחתון, יצאו ונשלמו בהעליון שלהם. כנ"ל. וע"כ בחינה א' נבחנת לבן הבכור, ובחינה ב' נבחנת לאחיו השני.

ודבר זה נהג בכל מיני המ"ן שבעולמות. כי זה הכלל, שאחורים דעליון שהם אח"פ, נמצאים תמיד בכלים דפנים של התחתון, שהם גו"ע, שהרי גם אח"פ של התחתון נפלו להמדרגה הנמוכה מהם, ולא נשאר בו רק גו"ע לבד. ועד"ז בכל המדרגות, הרי שכל מיני מ"ן יש בהם בהכרח ב' בחינות, שהן אחורים דעליון ופנים דתחתון. אלא שנחשבות לבחינה אחת של מ"ן, מחמת היותן שתייהן במדרגה אחת, כי העליון היורד למקום התחתון נעשה כמוהו. וכן בשעת עלית המ"ן מאיזו בחינה שהיא, נבחן ג"כ שהפנים דתחתון עולים

זווג מ"ן חדשים, כי כשעולים, תכף מתקנים בפעם ב', ואז עולות אחרות להתתקן גם הם. ועד"ז עד שיושלמו להתברר כל המלכים ואז יבא המשיח בעזרת ה'.

(ט) ונבאר ענין המ"ן שבנוקבא דו"א וממנה נלמוד לזולתם. כבר ביארנו, כי כל בחינות אלו המלכים נק' בשם ב"ן, ולכן דע והבן, כי סתם מ"ן שבכל מקום, הם רמוזים בשם ב"ן. אמנם יש בהכרח בחינת המ"ן בעצמם, וגם בחינת הכלי עצמו אשר נתונים בתוכו המ"ן, אשר אליו רמזו רז"ל, באמרם אין האשה כורתת ברית אלא עם מי שעשאה

אור פנימי

שהם למעלה ממדרגתם. כנודע, שאין שום מדרגה יכולה להתעלות למעלה ממדרגתה. (ט) מ"ן שבכל מקום הם רמוזין בשם ב"ן: כי כל ענין המ"ן בא מכת שביה"כ, והביטול, שהיה בכל הפרצופים שיצאו בעולם הנקודים. אשר כל התיקונים הבאים בשתא אלפי שני עד ימות המשיח, אינם אלא לחזור ולבנות את כל הפרצופים האלו על קומתם כמו שהיו מטרם שנתבטלו. ונודע שעולם הנקודים מכונה בשם ב"ן, א"כ כל בחינה ובחינה שאנו מעלים אותה לתקנה, שהיא המ"ן, היא נבחנת בשם ב"ן. אמנם האורות הנמשכים מחדש מא"ס ב"ה דרך כל המדרגות עד לתקן את המ"ן הנ"ל, המה נבחנים בשם מ"ה. כמ"ש לעיל בחלק ח'.

המ"ן בעצמם, וגם בחינת הכלי עצמו אשר נתונים בתוכו המ"ן: כבר ידעת, שאי אפשר לשום מדרגה שתתעלה למעלה ממנה אפילו משהו. כי העליון הבא למקום התחתון נעשה כמהו, וכן התחתון העולה ליקום העליון, הוא מחויב להיות כמהו, כי כל ענין הפרש הרוחני, הוא רק שינוי צורה, וכל עוד שיש איזה שינוי צורה בין התחתון להעליון, איך אפשר שהתחתון יעלה להעליון. ולפיכך, כיון שאין מציאות תיקון להתחתון במדרגתו עצמו, אלא אם כן שהעליון יתקן אותו בתוך מדרגתו העליונה. כמ"ש בסוף חלק ח', שאין מציאות תיקון לבי"ע במקומם, אלא רק בעליהם לאצילות. וכן האצילות למעלה. לכן צריכים לכלי

זו"ן שנתקנו אח"כ ע"י זווג הב'. ותבין אמנם, שאין הכוונה לג"ר דאו"א, כי עמהן לא היו זו"ן מעולם במדרגה אחת, אלא הכוונה היא רק לאח"פ דאו"א בלבד. המכונים אחורים דאו"א.

וזה אמרו, „אינם חסרים משם לעולם“ כי האחורים האלו דאו"א נתחברו לבנין פרצופם דאו"א גופיהו, וע"כ אי אפשר שיחסרו משם. משא"כ הפנים של זו"ן אע"פ שהיו דבוקים יחד באחורים אלו דאו"א, מ"מ אחר הזווג הב' הנ"ל, המה מתפרשים מן האחורים דאו"א, ויוצאים משם למקומם למטה, כי הוכרו שאינם מבחינת או"א אלא ממדרגת זו"ן, שז"ס הלידה.

וזה אמרו, „ואי אפשר לשום מ"ן לעלות משם ואילך וכו' וזולתי על ידם“ כי כל מדרגה הבאה בזו"ן היא מחויבת לחזור על כל הדרכים הנוהגים באצילותם הראשונה דזו"ן, כי אין לך חידוש הארה אלא מא"ס ב"ה, וע"כ צריכים כל הפרצופים להעלות מ"ן זה לזה עד א"ס ב"ה, ואז יורד אליהם אור חדש מא"ס ב"ה בסוד מ"ד לא"ק ודרך כל המדרגות באותו הסדר שנאצלו מתחלה, עד שבאים המוחין לזו"ן. וע"כ אומר הרב אשר המ"ן ומ"ד החדשים המושפעים לזו"ן מאו"א, אינם משפיעים זולת על ידי אחורים דאו"א הנ"ל, שהם האחים בכורים דזו"ן, כי להיותם בקרבה גדולה אל זו"ן, ע"כ המה מעלים את המ"ן דזו"ן לאו"א, לצורך המוחין שלהם. וזולתם לא היו זו"ן יכולים לעלות לאו"א,

כלי. ולכן אין האשה מתעברת מביאה ראשונה, כי בביאה ראשונה עשה לה בחינת הכלי, ומשם ואילך יש מקום אל המ"ן להצטייר בתוכו, ואז מתעברת.

(י) וכל אלו הבחינות כולם הם בשם ב"ן, אלא שיש בו ב' בחינות: כי אחורי שם זה, שהוא בגי' ע"ב קד"ם, כזה: י' י"ה יה"ו יהו"ה שבגי' ע"ב, כפשוטו. יוד, יוד ה"ה, יוד ה"ה ו"ו, יוד ה"ה ו"ו

אור פנימי

של הפרצוף, דהיינו ע"פ ד', המלואים: ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן, כנודע. עוד כתב שם אשר שם הוי"ה בריבוע, יורה על בחינת האחורים של הפרצוף.

וזה אמרו, "כל אלו הבחינות כולם הם בשם ב"ן" דהיינו כנ"ל, שכל בחינות המ"ן מכל ה"פ נקודים, נקראות בשם הוי"ה דב"ן, "אחורי שם זה שהוא בגימטריא ע"ב קד"ם, ע"ב כפשוטו, וקד"ם במילואו" כי האחורים דהוי"ה הפשוטה בלי מילוי הוא ע"ב, ואחורים דהוי"ה במילוי ב"ן הוא קד"ם, "ושניהם יחד בגימטריא רי"ו, גבורה, זהו בחינת כלי אמנם השם כסדרו במילוי בגי' ב"ן, זהו המ"ן עצמם".

והנך רואה איך הרב מדייק להסביר לנו היטב, ההפרש בין המ"ן עצמם לבין הכלי המעלה את המ"ן. כי הב' בחינות: אחורים דעליון, ופנים דתחתון, שיש בכל מ"ן, הוא מרמז באחורים דהוי"ה ב"ן, שהיא בחינת העליון. ובפנים של הוי"ה דב"ן שהם הכלים דפנים גו"ע דתחתון. אשר ע"כ, בחינת האחורים שהוא רי"ו הכלולה בהמ"ן, שממנה נעשה התשלום של אחורים דגדלות של העליון, ומצטרפים לבנין הפרצוף של העליון, הוא נעשה לבחינת כלי המעלה מ"ן דתחתון אליו לתקנו בהווג שלו. כנ"ל בביאור הבנים בכורים דאו"א כלפי זו"ן. כי עד"ו גם כאן בנוקבא, שאחר שכבר נגמרת הקטנות שלה, אז היא מעלה המ"ן שלה, אל זווג זו"ן, שהמ"ן הללו כלולים ג"כ מב' בחינות מאחורים דעצמה שנפלו לבי"ע לבחינת הפנים דנשמת הצדיקים, דהיינו בחינות הרי"ו

מיוחד בכל מדרגה ומדרגה, שיהיה בסגולתו לרדת למקום מדרגת התחתון ממנה ולהעלותה למעלה למקומה. וזהו שאומר הרב שבהכרח יש בחינת מ"ן לבד, ובחינת כלי המעלה אותו לבד. כי אם לא כן, איך אפשר שהמ"ן דמדרגת התחתון יעלה להעליון ממנו, כנ"ל.

אין אשה מתעברת מביאה ראשונה, כי בביאה ראשונה עשה לה בחינת הכלי, ומשם ואילך יש מקום וכו': ותדע, שענין כלי זה להעלות מ"ן, הוא ענין אחד עם בחינת הבנים בכורים שכתב הרב בסמוך, שאי אפשר לשום מ"ן לעלות זולת על ידיהם. וכמו שבארנו שמה, שבכל מ"ן נבחנות ב' בחינות, שהן: אחורים דעליון, ופנים דתחתון. והאחורים דעליון נבחנים תמיד שהם האחים בכורים אל הפנים דתחתון. ע"ש. ועד"ו ממשיך הרב אותו הענין אצל המ"ן דנוקבא, כדי שממנו נלמוד לזולתה, כי כאן מבארם היטב בסוד האחורים ופנים של שם הוי"ה דב"ן, כמובא לפנינו.

(י) אחורי שם זה שהוא בגי' ע"ב קד"ם כו' ושניהם בגי' רי"ו, גבורה, זהו בחינת הכלי, אמנם השם כסדרו במילוי וכו' זהו המ"ן עצמם: וצריך שתדע מ"ש הרב בע"ח שער י"ח סוף פ"א. וז"ל. שורש הוי"ה הם ד' אותיות עצמן, אבל מילואם, הוא ביאור דהוי"ה ויציאת אורותיהם לחוץ. פירוש, כי ד' אותיות הוי"ה בלי מילוי, מורים על הע"ס השורשיות שבפרצוף, שנקראות ראש או כתר, ואם יש בהן מילוי הן מבארות את השורש, כלומר, שמבארות את השיעור קומה

היה, שבג' קד"ם במילואו. ושניהם בג' רי"ן, גבורה, זהו בחינת כלי. אמנם השם כסדרו במליון, כזה: יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה בג' ב"ן, זהו המיין נוקבין עצמם. ויש ענינים רבים ובחינות רבות בזה, וית' בע"ה במקומם. (א) ונבאר כלי זה מה ענינו. כי הלא רז"ל אמרו בסבא דמשפטים, דבעלה דאתתא, שבק בה רוחא דשדי בגוה. וסוד הענין, כי הלא נודע כי שם ב"ן הוא במלכות. וגם הוא הנקרא נפש כי ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, הם חיה נשמה רוח נפש, ושם ב"ן זה הוא הנקרא נפש דדוד, נפש המלכות. וקודם שתכנס בה בחינת הנפש זו, היא חסירה ואינה ראויה להוליד, כי לכן הטריפה אינה יולדת, עד היות לה נפש בשלימותה.

אור פנימי

בנין פרצופה, או המ"ן מצטיירים בתוך הכלי דאחורים שלה, ושם מקבלים חלקם וכבר הארכנו בענין זה במ"ן דאו"א, (לעיל דף תשל"ט ד"ה וזה אמרו אמנם) ותדמה ג' המדרגות שבכאן לג' המדרגות: א"א, ואו"א, וזו"ן, משם, בכל הסדר, כי ז"א דומה לא"א והנוקבא לאו"א, דהיינו לעליון, והכלים דפנים דנשמת הצדיקים דומה לזו"ן, שבווג הב' בהעליון הקרוב להם, המה מקבלים תיקון הקטנות שלהם, הנקרא עיבור. ובדרך זה תבין הדברים ביותר. גם תראה איך ענין זה נוהג בכל מיני מ"ן.

(א) רוחא דשדי בגוה: פירוש כי בכלי המעלה מ"ן הנ"ל בדיבור הסמוך, נבחן שם, גם בחינת האור המלוּבש בכלי, והאור הזה, הוא מכוּנה בשם רוחא דשדי בגוה. וכן בשם, האי רוחא דשבק בה בעלה בביאה קדמאה, כמ"ש להלן.

וקודם שתכנס בה בחינת נפש זו, היא חסרה ואינה ראויה להוליד: כי כל עוד שהאחורים שלה, שהם אח"פ דע"ס שלה, לא חזרו למדרגת הנוקבא דאצילות, הנה חסרים לה נה"י דכלים וג"ר דאורות כנ"ל. וע"כ אינה ראויה להוליד. עד שתהיה לה נפש בשלימותה, דהיינו אזור זווג הא' של הגדלות שלה, שאז חוזרים אליה אח"פ שלה ומשתלמת בה הנפש בנה"י דכלים וג"ר דאורות. וזכור כאן אשר אח"פ ונה"י הם מדה אחת.

שבהמ"ן, עם הכלים דפנים של נשמת הצדיקים, שהם בחינת הוי"ה דב"ן כסדרו, להיותם כלים דפנים, ולא אחורים. ובשעה שהמה נתקנו ע"י זווג זו"ן בפעם הא', אז עולה התיקון רק לבחינת האחורים דנוקבא לבד, דהיינו לבחינת הרי"ן דמ"ן, אבל לבחינת הוי"ה דב"ן דמ"ן שהם הכלים דפנים דנשמת הצדיקים עדיין אין מגיע להם שום תיקון, אע"פ שהם מלבישים את האחורים דנוקבא בשעת הזווג. כנ"ל.

וזה אמרו, „אין האשה מתעברת מביאה הראשונה“ כי הביאה הראשונה היא מספיקה רק להעלות את אח"פ של הנוקבא להשלים בנינה בע"ס דגדלות, דהיינו האחורים שלה, אבל הכלים דפנים דנשמת הצדיקים המצויים עם אח"פ שלה בשעת הזווג אינם מצטיירים עכשיו כלום, כנ"ל, אלא אח"כ אחר שאחוריים שלה כבר קבלו כל תיקונם, אז נעשה בה זווג ב' על המ"ן האלו דנשמת הצדיקים, ואז היא מתעברת מהם.

וזה אמרו „כי בביאה הא' עשה לה בחינת כלי, ומשם ואילך יש מקום אל המ"ן להצטייר בתוכו ואז מתעברת“ כי מטרים שנתקנו אח"פ של עצמה, איך תתקן את המ"ן דנשמות הצדיקים, שהם מדרגה התחתונה אליה, ומז"א לבדו אינם ראויים לקבל, כי הוא כמו עלי עליון להם. וע"כ לא יוכלו המ"ן להצטייר בה בביאה א'. אלא בביאה ב' שכבר אח"פ שלה מתוקנים בתוך

(יב) ואמנם נפש זו היא בחינות הגבורות, כי בדעת הזכר יש חסדים וגבורות כי הבכור נוטל פי שנים, ואח"כ הוא נותן לנוקבא חלקיה, שהם עיטרא דגבורות כנוזר, כי אע"ג שבהיותה עדיין אחור באחור עם ז"א אין גופה נשלמת אלא ע"י הגבורות הניתנים לה מאחוריו כנ"ל, עכ"ז אינה נוטלת את הגבורות עצמם, רק ההארה

אור פנימי

שבשעה שהנוקבא עודנה אב"א, ז"א משלים לגופה בבחינות הגבורות. ואז עדיין אין הנוקבא ראויה לשום זווג, ונמצא, שהוא משלים הגבורות שלה בלי זווג כלל. כי לא נקרא זווג וביאה אלא פב"ס, כנודע.

עכ"ז אינה נוטלת אז הגבורות עצמם אלא רק ההארה שלהם העוברת דרך מסך אחורי ז"א: פירוש, שיש הפרש גדול בין הגבורות דקטנות ובין הגבורות דגדלות. כי ידעת שגבורות פירושן אור"ח, אמנם אין אור"ח אלא בחינת הכאת אור העליון על העביות שבמסך, כנודע, וא"כ, יש ב' מובנים במלת גבורות: א' הוא בחינות המסך והעביות שבהם. ב' הוא בחינת האור"ח העולה מהם ע"י הכאת האור"ח בהעביות. וזה שמחלק הרב בין השלמת הגבורות הנוהגת בעת קטנות הנוקבא, שפירושה השלמת המסך והעביות המקובל לה דרך אחורים ומסך דז"א, ולהשלמת הזו ודאי אינה צריכה זווג, שהרי פעולת הזווג היא פעולה הפוכה מזו, כי הזווג מביא אור ולא עביות. וע"כ, הרב מכנה אותם, הארת הגבורות ולא הגבורות עצמם, כי עצמות הגבורות פירושה האור"ח בעצם, שהוא כולו אור, שהרי האור"ח הוא נבחן לחלק מן האור"ח עצמו, כנודע. אמנם העביות והמסך שהיא נוטלת בעת קטנותה, היא בחינת הארת הגבורות לבד, ולא עצמותן,

כמבואר. ומה שמכנה אותן בשם הארה, אחר שהן רק בחינות עביות ומסך, הוא מטעם שאין שום השפעה מפרצוף לפרצוף, אלא בדרך הארה, כי עצם האור שהנוקבא מקבל מהנקב אשר באחורי החזה דז"א, הוא

(יב) נפש זו היא בחינות הגבורות כי בדעת הזכר יש חו"ג כי הבכור נוטל פי שנים: דע כי ה"ח דמוחין, פירושם שהארת חכמה שבהם, היא באור ישר ממעלה למטה. והה"ג שבמוחין פירושן שהארת חכמה שבהן, היא רק ממטה למעלה, שנקרא: אור"ח, ואור נקבה, שהוא אור הנפש. וזכור זה. וזה אמרו, "נפש היא אור הגבורות" דהיינו רק אור חזור, כנ"ל. ומבאר, כי הבכור נוטל פי שנים" דהיינו ז"א שנקרא בכור כלפי הנוקבא, הוא נוטל ה"ח וה"ג בשלימות, שהם אור"ח ואור"ח כנ"ל, ואח"כ הוא נותן להנוקבא חלקה, שהם עיטרא דגבורה" כי היא אינה יכולה לקבל ממנו את הארת חכמה בבחינת אור"ח, הנקרא עיטרא דחסדים. אלא רק מבחינת אור"ח לבד, הנקרא עיטרא דגבורה, שהיא בחינת נפש, כנ"ל. וטעם הדבר יתבאר במקומו. ומה שהרב מכנה כאן לז"א בשם בכור, הוא משום שכל המדובר כאן, הוא בהבחן של הארת חכמה שמבין הזכר לבין הנוקבא, כנ"ל. אשר הגילוי הזה אינו נוהג אלא בכלים דאחורים דז"א, דהיינו בתנה"י שלו מחזה ולמטה, וכבר ידעת שאחורים דעליון מכונים בנים בכורים כלפי כל פרצוף התחתון. מטעם המבואר היטב לעיל (דף תשל"ט ד"ה בנים בכורים) ובכדי לרמז לנו בדיוק באיזו בחינה שמדבר, לכן קורא אותו בשם בכור.

אע"ג שבהיותה עדיין אב"א עם ז"א אין גופה נשלמת אלא ע"י הגבורות הניתנים לה מאחוריו: מקשה איך אמרינו כאן, שבביאה ראשונה עושה לה בחינת כלי, שפירושה השלמת הגבורות, כנ"ל, ושם אמר

שלהם העוברת דרך מסך אחורי ז"א, אך הגבורות עצמם אינה נוטלתם רק ע"י זווג, כי הרי הה' חסדים מתפשטין בגופיה ויורדות ה' הגבורות ביסוד שלו, ונותנו בסוד זווג לנוקבא.

(יג) והנה הפעם הראשונה, אשר נזדווגו הז"א עם נוקבא שהוא בעת אצילותם, דאתנסירו וחזרו אפין באפין, אז היתה נקראת עדיין ביאה ראשונה, ואותם הגבורות אשר נתן בה בעלה, לא נתעברה מהם, כי אז נעשה בה בחינת היסוד והרחם והכלי שבה, אשר יהיו אח"כ בתוכו המיין נוקבין, ואז נותן בה שם ב"ן א' שהם הגבורות הנז' ונעשה כלי בה, ואינו מסתלק מהם לעולם עד יום מות האשה, שאז כתיב, ויהי בצאת נפשה כי מתה, וז"ס ההוא רוחא דיהב בה בעלה בזווגא קדמאה, דנעשה כלי לקבל בו המיין דכורין ונוקבין, ואז מביאה שניה ואילך, מתעברת בכח אותו הכלי שמקבלם בתוכו.

אור פנימי

בביאה קדמאה מחזיר את האחורים שלה שהם אח"פ, ומחזירם ממקום ב"ע להשלמת הע"ס דנוקבא דאצילות, והם בחינות נה"י שלה החדשים שמשגת עתה, כנ"ל בדיבור הסמוך. גם ידעת, שבאחורים אלו דבוקים ג"כ בחינות הכלים דפנים דנשמת הצדיקים, כי כן היו דבוקים זה בזה בהיותם בבי"ע. אמנם בביאה קדמאה זו עדיין הם בלי ציור, כי בחינת העליון של נשמות הצדיקים צריך להגמר מתחלה, שהיא הנוקבא, אלא אח"כ דהיינו אחר שכבר השיגה הנוקבא כל שלימותה מהביאה קדמאה, אז מצטיירים הכלים דפנים בבחינות מ"ן בתוך האחורים השלימים דנוקבא, שהם היסוד ורחם: והכלי המעלה מ"ן שבה. וזה אמרו אשר אח"כ יהיו בתוכו המ"ן.

ב"ן א' שהם הגבורות הנזכר ונעשה כלי בה: כלומר בחינות הריבוע דהו"ה דב"ן, שהם ע"ב קד"מ שבגימטריא רי"ו, כנ"ל בדברי הרב אות י'.

רוחא דיהיב בה בעלה בזווגא קדמאה: כי האחורים הנשלמים יש בהם בחינת כלי ובחינת אור. וע"כ נבחן בהם: כלי להעלאת המ"ן, והאור שבהכלי, שהוא רוחא דיהיב בה

הבונה את העביות והאחורים האמור, שה"ס ויבן ה' אלקים את הצלע, כמ"ש שיתבאר במקומו.

נ"ב הערה מכ"ק של המחבר זצ"ל על המלים, „רק ההארה שלהם העוברת דרך מסך אחורי ז"א" היינו ההארה המורידה ה"ת מעינים לפה, וממשכת האח"פ שה"ס הגבורות.

הגבורות עצמם אינה נוטלתם רק ע"י זווג וכז': דהיינו בסוד מוחין, כי משפיע לה מוחין דפנים מזווג ע"ב ס"ג העליונים הבאים להם דרך כל המדרגות, ומורידים ה"ת מעינים שלה אל הפה, ונמצאים אח"פ שלה, מוחזרים לראש שלה ולתוך שלה, ואז נתקנים הכלים דאחורים שלה, שהם בחינת נה"י שלה, המכונים יסוד ורחם, והאורות השייכים להם. ואז היא נשלמת בבחינת הגבורות שלה מבחינת עצמותן, כי עתה נעשה ראויה לקבל בהן המ"ן ומ"ד. כנ"ל. כי אלו הגבורות הנשלמות, הן הכלי המעלה מ"ן, ובהן סוד רוחא דיהיב בה בעלה בביאה קדמאה הנ"ל.

(יג) היסוד והרחם והכלי שבה אשר יהיו אח"כ בתוכו המיין: כבר נתבאר זה, כי

(יד) ונמצא, כי עצמות גוף המלכות נעשית מהגבורות הנקרא ב"ן, שנמשכו דרך אחורי הו"א, אך נפשה ממש, שהם הגבורות בעצמם, אינם ניתנים אלא בעת הזווג הראשון, ולהיות כי בעלה נקט להו בקדמיתא בדעת שבו, לכן א"א לבוא אליה אלא ע"י בעלה בעת הזווג, ואז אלו הגבורות עומדות שם תמיד, כמו השאור להחמיץ העיסה, וכל המיין נוקבין א"א להעלות אלא ע"י ידיהם, כי בכל פעם שבאין מיין נוקבין וגבורות אחרות, מהם מצטייר צורת הולד והם הם הולד בעצמו.

(טו) אמנם אין לך ולד נוצר מחדש ממיין נוקבין אחרים אם לא שיקחו קצת חלק מההוא רוחא קדמאה, הוא הכלי הנזכר, וכאשר נשלם ההוא רוחא, כי כבר כל הבאים החדשים לקחו חלקם, ולא נשאר ממנו מאומה, אז נפסק אורח כנשים, ואינה מתעברת ויולדת יותר. אמנם נשאר בו קצת חיות לצורך גופה של היסוד עצמו של האשה, ובהפסק גם זה גם האשה מתה, וגם אם היתה יולדת זה החיות האשה המועט של הנפש עצמו היתה מתה. וז"ס בנימין דכתיב ביה ויהי בצאת נפשה, כי מתה. והבן זה.

(טז) ודע, כי כמו שיש רוחא קדמאה בבחינת מיין נוקבין, כן יש רוחא קדמאה דשדי בה בעלה בסוד זווג דנשיקין הראשונים, כי גם הם נקראים זווג ולעולם נשאר שם ההוא רוחא קדמאה מן הנשיקין ראשונים בפי הנקבה, ביסוד שבפיה, שהוא הלשון שבה, ונשאר שם לצורך שאר זווגי נשיקין מהם והלאה, ע"ד הנזכר ברוחא קדמאה דמיין נוקבין.

אור פנימי

בעלה בביאה קדמאה. אשר כל המ"ן החדשים הנולדים ויוצאים משם, נוטלים עמהם חלק לעיל.

מאותו האור, דהיינו מהאי רוחא.

(טז) זווג דנשיקין הראשונים וכו': יתבאר

להלן במקומו. ושורשו נמשך מהאור חדש דבקע לפרסא וירד והאיר להג"ר דנקודים דרך הטבור דא"ק, והוריד ה"ת מעינים דכתר של הנקודים אל הפה, והחזיר לאו"א אל הראש, כמ"ש בחלק ו'. והוא דומה בכל דרכיו לזווג דיסודות, שמקורו הוא מהאור שהאיר יסוד דא"ק לפה דאו"א דנקודים. וע"כ נוהג ענין רוחא קדמאה וכל הנ"ל, הנאמר בהנוקבא. בבחינת הזווג דיסודות, גם בהזווג דנשיקין.

(יד) עצמות גוף המלכות נעשה מגבורות הנקראות ב"ן, שנמשכו דרך אחורי ז"א, אך נפשה ממש וכו' בעת הזווג הא': כלומר, הקטנות של המלכות שהיא עיקר בנינה כנודע, נעשה מהאורות דב"ן שנמשכו אליה דרך הנקב מאחורי החזה דז"א, כמ"ש במקומו. אבל נפשה ממש, דהיינו הגדלות שבה, שתהיה ראויה להוליד נשמות, דהיינו בחינת הכלי המעלה מ"ן, והרוחא שבהכלי,

* (יז) והבן היטב טעם כלי זה, כי הוא בחינת הרי"ן, דהיינו שהם ג' ע"ב, מן ס"ג מ"ה ב"ן דע"ב, דהיינו מה ראשונה ולמטה, שכלם בחינת נוקבא הם, והגבורות והנקבות שבחסדים עצמם, שעל ידיהם תוכל לקבל החסדים העליונים, שהם ע"ב דכורין, והוא שם ע"ב אחד הכולל כל ה"ה, הנקרא רי"ן, ושניהם יחד נקראים עיבור: ע"ב, רי"ן. ולהורות כי אין עיבור בעולם אם לא על ידי שניהם.

(יח) וז"ס פרח מטה אהרן לבית לוי, כי אהרן הוא חסד, ע"ב. ולוי הוא גבורות, רי"ן. ושניהן פר"ח, שהם רפ"ח ניצוצין, ומחיבור שניהן נעשין הנשמות, כנודע, כי כל הנשמות יוצאות מלובשות במקצת מההוא רוחא דשדי בגוה, הרי"ן הנ"ל.

אור פנימי

שהם בינה וזו"ן, אע"פ שיש לה גו"ע, מ"מ אינה ראויה לקבל חסדים העליונים, כלומר הג"ר שלה, ואין לה אלא רוח נפש לבד. אכן עתה, אחר שהשיגה האחרים שלה, שהם בחינות הנקבות דחסדים, דהיינו ה' ו' וה"ת שלה, שהם בחינות נר"ן דע"ב כנ"ל, הנה עתה תוכל לקבל את המוחין דג"ר שלה, שהם ע"ב דכורין. כי גה"ר הם תמיד בחינת זכר, וזה"ק הם בחינות נקבה. ומשמיענו, אע"פ שכל ההתחדשות שהשיגה מחמת הארת הזווג דע"ב ס"ג, אינה אלא בחינת הנוקבין שבה, שהן מבינה ולמטה, אמנם מערך האורות, השיגה גה"ר שבה. דהיינו ע"ב דכורין.

עיבור ע"ב רי"ן, ולהורות כי אין עיבור בעולם אם לא ע"י שניהם יחד: שפירושם, הכלים דאחרים בינה וזו"ן, שהם רבוע דהוי"ה דב"ן, שבג"ר רי"ן (כנ"ל אות י') גם בחינת הרוחא שבהם, שהם ג' בחינות ע"ב, שבגימטריא רי"ן כנ"ל. ואח"כ המוחין העליונים עצמם, שהם ע"ב דכורין, כנ"ל. שבע"ב רי"ן אלו נשלמת הגדלות דנוקבא, גם הכלי המעלה מ"ן, שהם בינה וזו"ן הנ"ל, אשר כלי זה מעלה אליה את הכלים דפנים דנשמת הצדיקים. (כנ"ל

יז) טעם כלי זה וכו' בחי' נוקבא הם והגבורות והנקבות שבחסדים עצמם: כנזכר לעיל, שאותם אח"פ העולים אליה מהמדרגה התחתונה, וחוזרים ומתחברים בהנוקבא, מכח זווג העליון דאור"א, המוריד ה"ת מעינים שלה, הם הכלי המעלה מ"ן. וזה אמרו, "שהם ג' ע"ב מן ס"ג מ"ה ב"ן דע"ב" פירוש. שהארה זו המחזירה אלו הג' כלים אח"פ, באה לה מאור הזווג דע"ב ס"ג, אשר הארת ע"ב מורידה את ה"ת מעינים שלה, מפאת שאין שום מקור לה"ת בעינים בבחינת ע"ב, כנודע, כי רק ס"ג הוא תחלת המקור לעלית ה"ת בעינים, ולפיכך, כל אימת שנעשה הזווג דע"ב ס"ג, הנה הארת ע"ב מורידה תיכף הה"ת מעינים. ולכן נבחן שבאלו הג' ספירות אח"פ, שהם בינה ו"א ונוקבא, יש ג' הארות מהוי"ה דע"ב, והיינו כפי האורות המתיחסים לכלים ההם, שהם נשמה, רוח, נפש. הנקראים ס"ג, מ"ה, וב"ן, כנודע. וז"ש שהם ג' בחינות ע"ב, כמבואר. וזה אמרו, "דהיינו מה"ר ולמטה שכולם בחינת נוקבא הם, והגבורות והנקבות שבחסדים עצמם שעל ידם תוכל לקבל החסדים העליונים שהם ע"ב דכורין" פירוש, כי כל כמה שהנוקבא חסרה האחרים שלה,

(ט) והבן זה, מה ענין לבוש הנשמה, הנעשה מההוא רוחא דשדי בגוה. והוא גם מהחסד, בסוד אלוה, אלא שהוא מהרי"ו. ואולי לכן אלוה הוא מ"ב שהוא ג"כ גבורה. ע"י בווהר משפטים.

(כ) והנה מאלו הע"ב רי"ו נעשין המוחין דז"א. ונמצא, כי נתחברו אורא דכיא ואשא דכיא, הנזכר ביסוד אמא, ומהם נתקנה גלגלתא דז"א, כנזכר באדרא, ומכח ב' אלו, נעשים דעת דז"א. וכבר ידעת, כי דעת דז"א נעשה מיסוד אבא ומיסוד אמא, והוא ענין זה שאמרנו, והבן זה. ולהיות כי זה האורא, אחר שהנחילו אבא לאמא נקרא שלה, וזה שאנו אומרים, כי נה"י דאמא הם מוחין דז"א, ואין אנו מונין את אבא, כי גם האורא שיצא ממנו כבר נחשב שהיא מאמא עצמה.

אור פנימי

והוא מגבורה מחמת שהוא מהרי"ו, כי האורות הם התפשטות המוחין דגדלות, שהם חסדים וזכרים, אמנם כיון שהם מתיחסים ומתפשטים בכלים דאחורים, בינה וזו"ן, ע"כ נבחנו לגבורות, אלא בחינות גבורות שבחסדים.

(כ) הע"ב רי"ו נעשין המוחין דז"א: כמו שנתבאר לעיל אצל המוחין דנוקבא, כן הדבר גם בז"א, שע"י עליתו בהתכללות הזוג באו"א, מזדווגים או"א שהם ע"ב ס"ג, בבחינת פב"ס, ואז הארת ע"ב מורידה את ה"ת מעינים דאמא, ששם נכלל ז"א, ואז משיג ז"א, האחורים שלו, שהם הכלים דבינה וזו"ן עם האורות שלהם דג' ע"ב, שהם בגימטריא רי"ו. וגם המוחין דגדלות שלו שהם ע"ב דכורין, כנ"ל. ואז הוא נשלם ויורד למקומו. הרי שגם המוחין דז"א הם בחינות ע"ב רי"ו, המושפעים לו מאו"א.

אורא דכיא ואשא דכיא וכו' ומכח ב' אלו נעשה דעת דז"א: פירוש כי בחינות כלי ורוחא המעלה מ"ן הנ"ל, ה"ס אורא דכיא, והוא כולל ה"ת, דהיינו הארת ע"ב הנ"ל, שהיא מיין דכורין. ובחינת המ"ן דאמא, שה"ס ה"ג, נקראת אשא דכיא. והם שניהם ה"ס ע"ב רי"ו, שמהם נעשים המוחין דז"א, כמ"ש בדיבור

דף תשמ"א ד"ה והנך) ואז מזדווגים ז"א ונוקבא על המ"ן האלו, ומולידים את בחינת הקטנות דנשמות הצדיקים, שהם מוחין דעיבור. הרי שאין הנוקבא יכולה להתעבר בנשמות הצדיקים, וזולת אחר שהשיגה הע"ב רי"ו הנ"ל, וע"כ הם רמוזים במלת עיבור.

(ט) רוחא דשדי בגוה והוא גם מהחסד בסוד אלוה אלא שהוא מהרי"ו: כבר ידעת שבביאה קדמאה, דהיינו בשעה שז"א משפיע המוחין דגדלות לנוקבא. נותן לה אז כלי המעלה מ"ן גם בחינת רוחא קדמאה, המכונה רוחא דשדי בה בעלה. כנ"ל. שבינה וזו"ן דכלים העולים מבי"ע ומתחברים עם הנוקבא, נקראים כלי המעלה מ"ן. שהוא בחינות אחורים דשם ב"ן שבגימטריא רי"ו. ובחינות האורות שבתוך בינה וזו"ן המתלבשים בהכלי ההוא, הם: ס"ג מ"ה וב"ן, מבחינת הוי"ה דע"ב שבגימטריא רי"ו, וג' ע"ב אלו, הם בחינות רוחא דשדי בגוה, כנ"ל, וע"כ מצד א' נחשבים לחסד, להיותם באים מהתפשטות המוחין מהארת ע"ב, ומצד אחד נחשבים לגבורות, להיותם רק אורות דבינה וזו"ן, שהם אחורים וגבורה, כי ע"כ מכנים אותם רי"ו, שהיא בגימטריא גבורה כנודע, וזה אמרו, שלבוש הנשמה, שהוא בא מהאי רוחא דשדי בה בעלה, הוא מהחסד בסוד אלוה,

* (כא) ודע כי ענין עשית כלי זה, הוא, כי גם ניתנין לה אז בחינת המוחין עלאין בג"ר, והם מתפשטין בכולה, כנודע. ואז גם יורדים הארת החסדים ההם, הנקראים רי"ו וכלי, ביסוד שלה, ונעשין כלי שם. באופן, כי אין כלי זה ביסוד לבד, אלא הם המוחין ממש בכל קומת אבא והבינה, ובכל קומת ז"א ובכל קומת הנוקבא. ומכללות ה"ח ההם נמשך גם ביסוד שלהם, ואז הנקבות, אמא ומלכות, מקבלין מוחין אלו דרך בעליהם, זו פנים בפנים, וזו אב"א, ונבנית גופם, וניתן בה כללות החסדים של הרי"ו בסוד אב"א, ואז נעשית כלי. ואח"כ חוזר אבא להמשיך מוחין עצמן פנימים של זווג, ונכנס באמא בסוד מוחין ובסוד זווג ג"כ. ומשם נמשכים לזו"ן בסוד פרצוף עצמו ואח"כ בסוד זווג, והבן זה מאד.

אור פנימי

הסמוך עש"ה. דהיינו בשעת עליתו למ"ן להתכללות הזווג באו"א להשיג שם המוחין דגדלות שלו, שאז מקבל מאור הזווג דע"ב ס"ג, המוריד ה"ת מעינים שלו, ואח"פ שלו שבים להמדרגה, שאז נשלמים לו נה"י דכלים וג"ר דאורות כנ"ל. והנה הזווג הזה נבחן, שהוא בכלים דאו"א, וע"כ אנתם הנה"י שנתעלו להשלמת הקומה דע"ס דגדלות דז"א, המה נתחברו בהכלים דאו"א, שהרי הזווג נעשה בנה"י דאו"א, אלא מבחינה חיצונית שהיא מדרגת ז"א ולפיכך נבחנים אותם הנה"י חדשים שנתוספו בכח הזווג באו"א, שהכלים הם דאו"א עצמם, אמנם קומת האור היא קומת ז"א, שהרי הזווג נעשה על המ"ן דז"א. ולפיכך אחר שנולד ז"א נוטל עמו הנה"י דאו"א הנ"ל, מחמת שקומת האור שבהם אינה ממדרגת או"א, אלא ממדרגת הז"א, והם מתלבשים בבחינת הפנימיות דז"א, בבחינת לבושי מוחין. (כמו שהארכנו לעיל דף תרל"ז ד"ה עתה תבין. עש"ה) וזה אמרו, "ומכת ב' אלו נעשו דעת דז"א" דהיינו מבחינות היסודות דאו"א, נעשה לבוש לדעת דז"א, ובהם האי אורא דכ"א ואשא דכ"א. ומבחינת

כא) עשית כלי זה הוא, כי גם ניתנין לה אז בחינת המוחין עלאין בג"ר, והם מתפשטין בכולה: כלומר, שצריך זווג עליון דע"ב ס"ג להוריד את ה"ת מעינים, שאז עולים ומתחברים הכלים דאחורים דבינה וזו"ן להמדרגה, ואז מתגלים המוחין דג"ר העליונים, והם מתפשטים בכלים דאו"א, ששם נעשה הזווג דזו"ן דגדלות, וכן בזו"ן גופיהו שעלו לשם בהתכללות הזווג דאו"א, אלא באו"א הם פב"פ, ובזו"ן נחשב זה לאב"א, עד שבאים למקומם למטה, וע"י מ"ן חדשים חוזרים גם הם פב"פ, כנודע.

אמא ומלכות מקבלין מוחין זו פב"פ, וזו אב"א: כי כל כמה שאין הזו"ן יורדים למקומם, ויקבלו מ"ן דנשמת הצדיקים

* (כב) זו"ן יש בהם חיצוניות ופנימיות, ובתחלה נתבררו ונתקנו כל בחינות החיצונות דזו"ן בשלשה זמנים, והם עיבור ויניקה ועיבור ב' דמוחין, כנ"ל בפ"א וב'. ואחר כך חזרו פעם שנית זו"ן להתקן בבחינת פנימיות והיה אז בהם עיבור ויניקה ומוחין אחרים, אחר שנעשה החיצוניות, ג"כ בשלשה בחינות עיבור ויניקה ועיבור דמוחין כנזכר נמצא שהיו בזו"ן ד' עיבורים, וב' יניקות, לב' בחינות חיצוניות ופנימיות.

(כג) והנה שלשה זמנים נמצאו בענין העיבור, ויתבאר לקמן, והנה הא' הוא עיבור של שבעה חדשים, כמו שמצינו במשה ע"ה, ובפרץ. וזרת, וכיוצא בהם. הב' הוא עיבור של ט' חדשים, שהוא רוב העולם. הג' הוא עיבור י"ב חדשים, כנזכר במס' יבמות דף פ' ע"ב, שבא מעשה לפני רבה תוספאה, דאשתהי י"ב חודש והכשירו.

(כד) והנה בבחינת החיצוניות, יש שני מיני העיבורין הנז', כי עיבור הא' הוא י"ב חודש, ועיבור הב' דמוחין היה ט' חדשים, ובבחינת הפנימיות היו ב' מיני עיבורים הנז', כי עיבור הא' היה ט' חדשים, ועיבור הב' דמוחין היה שבעה חדשים.

אור פנימי

המתוירים פב"פ, עדיין הם נחשבים לאב"א. כנ"ל. נמשכים לזו"ן בסוד פרצוף עצמו, ואח"כ בסוד זווג: כי מתחלה נמשכים להם המוחין דג"ר בסוד פרצוף, דהיינו בבחינת פב"א, שזה מספיק לזווג דעובר בשביל הכלים דפנים דנשמת הצדיקים, ואח"כ עולים נשמות הצדיקים למ"ן פעם ב', בסוד זווג פב"פ. (כב) זו"ן יש בהם חיצוניות ופנימיות: כבר ידעת, שכל האורות דאצילות באים רק לתקן את הכלים והקומות שיצאו בע"ס דנקודים ונתבטלו. גם ידעת, שהז"ת דנקודים, קבלו מב' פרצופים מיוחדים: כי ד' המלכים דחג"ת, קבלו ד' הקומות שמלמעלה למטה, מן ד' הקומות שיצאו באו"א דנקודים. וד' המלכים תנהי"מ, קבלו

מד' הקומות דישסו"ת דנקודים. כמ"ש באורך בחלק ז'. ובוזה תבין שתיקון ד' הקומות שמחזה ולמטה דז"ת דנקודים הם בחינות נרנח"י דחיצוניות דזו"ן דאצילות. וד' הקומות דחג"ת, שמחזה ולמעלה דז"ת דנקודים, הם נרנח"י דפנימיות דזו"ן דאצילות. (כד) החיצוניות וכו' עיבור הא' היה י"ב חודש, ועיבור הב' דמוחין היה ט' חדשים: כי העיבור דחיצוניות הוא בחינת התכללות נה"י בחג"ת של א"א, שה"ס ג' גו' ג', וו"ק אלו צריכים להתכלל בו"ק דאו"א, ג"כ בהתכללות נה"י דאו"א בחג"ת דאו"א, וב' פעמים ו"ק הם י"ב חודש. אבל לגדלות שהיא עיבור ב', שאז כבר הו"ק שלו נגמרים, ואינם צריכים אלא להתכללות הו"ק דז"א בחג"ת דאו"א, שהם רק ט' בחינות, דהיינו ט' חודש.

כה) והנה נתבאר לעיל, כי בחינת החיצוניות קודם אל הפנימיות, ועכ"ז נבאר תחילה בקיצור גדול ענין הפנימיות, ואח"כ נבאר ענין החיצוניות, כי דוגמתן ממש היה בפנימיות, ואין הפרש ביניהם אלא במספר חדשי העיבור כנז', ומן חיצוניות תלמוד אל הפנימיות בכל שאר הבחינות. הנה אחר שהיו תרין עיבורין ויניקה א' של החיצוניות, חזר פעם ב' א"א להזדווג מיניה וביה בבחי' פנימיות, ולא נתלבש תוך אר"א, כמו שהיה בחיצוניות שהלבישו זר"ן בסוד תלת כלילן בג' בנה"י דאריך, ואר"א הלבישו לזר"ן. אמנם כאן בפנימיות לא היה כן, אכן א"א מיניה וביה נזדווג בנוקבא, והמשיך בחינת פנימיות אל זר"ן, אשר משם נמשכו נשמות הצדיקים כנ"ל.

כו) גם יש בזה הפרש אחר, כי בחיצוניות הלבישו נה"י דאריך לחג"ת שלו ונכללו בהם, אך עתה בפנימיות נכללו נה"י דאריך בחג"ת

אור פנימי

ועיבור א' דפנימיות, הוא ג"כ ט' חודש, כי הו"ק דו"א נכללים אז בחג"ת דעתיק, שבחב"ד דא"א. שהם ט' בחינות. ועיבור ב' דמוחין דפנימיות נמצאים הו"ק דו"א בבחינת הזו"ת דעתיק, שאז מקבל מז' תיקוני גלגלתא דא"א, וע"כ הם רק ז' בחינות דהיינו ז' חודש. ויש עוד טעמים רבים, כמ"ש לפנינו. אמנם צריכים להבין מקורות הענין, לפי המתבאר לעיל, אשר בחינת הפנימיות, דזו"ן, ה"ס תיקון ד' הקומות דחג"ת דנקודים עד תחזה. אשר עתה באצילות עומדים שם חג"ת דעתיק וג"ר דא"א, כי פה דראש עתיק מלביש מקום הפה דאר"א דנקודים, ונמצאים החג"ת שלו במקום דחג"ת של הנקודים ממש. גם ידעת, שראש דא"א מלביש על חג"ת דעתיק, הרי שחג"ת דעתיק וג"ר דא"א לקחו המקום של חג"ת דנקודים. ולפיכך בשעה שזו"א לוקח משהו מנרנח"י דפנימיות, שהם הדחג"ת דנקודים, הנה הכרח הוא שצריך להלביש ולקח מהחג"ת דעתיק, העומדים שם עתה, אלא בהזווג דקטנות מטרם שמשיג הג"ר הפנימים, הוא לוקח, רק מבחינת חג"ת דעתיק, מטרם שמתלבשים בהראש דא"א, כי אז הם משפיעים ו"ק בלי ראש. ובזווג הב' של הגדלות, הוא לוקח

גם מבחינת הראש דא"א, כלומר מבחינת החג"ת דעתיק שכבר נעשו לג"ר וחב"ד בא"א. ועד"ז תבין ג"כ, ב' העיבורים דחיצוניות, כי בזווג דקטנות דחיצוניות, הוא מקבל רק מחג"ת דא"א מטרם שנתהפכו ונעשו לחב"ד באר"א, שאז אינו מקבל אלא ו"ק, בבחינת ג' גו ג' כנ"ל. אבל בזווג ב' של המוחין דגדלות, הוא מקבל מחג"ת דאר"א, כלומר מאותם החג"ת שחוזרים ונעשים לבחינת חב"ד. וע"כ הוא משיג ג"כ בחינה זו, אשר החג"ת שלו נעשים לחב"ד. כנודע. ועם זה תבין כל ההבחנות שבין נרנח"י דפנימיות ובין הנרנח"י דחיצוניות.

כה) חזר פעם ב' א"א להזדווג מיניה וביה בבחינת פנימיותו ולא נתלבש תוך אר"א: כנ"ל, כי עתה הוא צריך לקבל מהקומות דחג"ת דנקודים, אשר חג"ת דעתיק לקח אותם, אלא מתוך שהוא עיבור ב' למוחין, הוא צריך לקבל החג"ת האלו מ... ינת מה שהמה חוזרים להיות חב"ד, דהיינו מהתלבשות הזו"ת דעתיק בתוך רישא דא"א, שהם נעשים שמה חב"ד, כנודע. ולפיכך אין להם עתה שום ענין להתלבש באר"א דאצילות.

שלו, ונוסף על זה, כי גם חג"ת שלו נכללו ונתלבשו בחב"ד שלו, ונמצא עתה שנה"י שלו כלולין בג' וג' שהם ט', ונכללו יחד כל הטי' ספירות דא"א, ומשם נמשך זו הפנימיות דז"א, והיה בעיבור ט' חדשים, כמנין תשעה ספירות דאריך שנכללו יחד, ואז מזה העיבור הא' של הפנימיות דאריך שנזדווגו מיניה וביה, ממנו נעשה פנימיות גופא דז"ן. שהם בחי' ו"ק פנימים שבהם

כז) אחר כך היה זמן היניקה בסוד הפנימיות דז"ן, ולא קבלתי ענינה. ואח"כ היה עיבור ב' של מוחין של פנימיות דז"ן, וזה היה זוג עליון גדול מאד, כי הז"ת דעתיק יומין שנתלבשו בשבעה תיקוני דגולגלתא דאריך כנז, מהם נמשך פנימיות המוחין בג"ר דז"ן.

כח) ולכן עיבור הזה נמשך שבעה חדשים כנגד ז"ת דעתיק, ואמנם בחצי העליון של ספירת החסד דעתיק יומין, אין להם שום השגה כלל בשום אפשרות, ומכ"ש משם ולמעלה, ולכן ז' חדשים האלו אינן שלמים, וז"ס משארו"ל כל היולדת לשבעה, יולדת למקוטעים, כי כל עיבור שבעה נמשך מכאן, ואינם שלמים לסיני הנז. והנה גם מזה הפנימיות של המוחין דז"ן, נמשכו ונעשו נשמות הצדיקים, וז"ס אותם הצדיקים הגדולים, שכולם נולדו לשבעה חדשים מקוטעים, כמו משה ושמואל ופרץ חרח, כי כל אלו הנשמות נמשכין מז' דעתיק שבו דגולגלתא דאריך, והבן זה.

* כט) אחר שנתבאר בפרק הקודם ענין ב' בחינות דחיצוניות ופנימיות ואיך שמשו ב' עיבורים הנז, דט' ושבעה בפנימיות, אחר

אור פנימי

שלעיבור ב' דמוחין דפנימיות הז"א מחויב להשיג בחינות החג"ת דעתיק המתהפכים ונעשים לחב"ד, שזה נוהג רק בהז"ת דעתיק המלוכשים בז' תיקוני גולגלתא, שהמה משפיעים שם בהינת חב"ד, ואז מקבל מוחין דג"ר דפנימיות.

כח) החסד דעתיק יומין אין להם שום השגה כלל בשום אפשרות: כי החסד דעתיק מתלבש בכתרא דא"א, שהוא נעלם כמו רד"א עצמו, כמ"ש לעיל דף תרצ"ד חלק

כז) חג"ת שלו נכללו ונתלבשו בחב"ד שלו וכו' ונכללו יחד כל הפי"ס דא"א: כנ"ל, כי עתה הוא צריך לקבל מחג"ת דעתיק, העומדים במקום דחג"ת דנקודים, וע"כ צריך א"א להעלות הזו"ן העומדים בנה"י שלו אל הג"ר שלו המלבישים על החג"ת דעתיק. וע"כ צריכים כל הטי"ס דא"א להכלל זו בזו והן ט' חודש. ואז מגיעים זו"ן אל עיבור א' דפנימיות, לקבל מחג"ת דעתיק, כמבואר. כז) הז"ת דעתיק יומין שנתלבשו בשבעה תיקוני גולגלתא דא"א: כמ"ש לעיל,

שקדם אליהם בחינת החיצוניות, אשר שמשו בו ב' העיבורים די"ב וט'. נבאר עתה בארוכה מכאן ואילך בחינת החיצוניות, וכבר הודעתך כי החיצוניות קודם אל הפנימיות. ומהחיצוניות תלמוד אל הפנימיות, כי הפנימיות היה ע"ד החיצוניות ג"כ, אלא שנעשה אחר החיצוניות כנו', ונתחיל לבאר ענין החיצוניות דזו"ן.

(ל) הנה או"א לא הוצרך בהם רק זווג א' דאריך, אמנם בזו"ן הוצרכו תרין זווגים: א' דא"א, וא' דאו"א. והטעם הוא, כי או"א כבר היה להם מציאותם ע"י הדיקנא ושערות רישא דא"א, ולא היה חסר להם רק בחי' נה"י שלהם והמוחין, כי זה תלוי בזה, הנה"י בביאת

אור פנימי

בחינת זו"ן אמיתים שהם בחינת גוף ממש. עש"ה. שהם נבחרים שם לבחינת ב' המולות, חוטם פה, שבגופא דדיקנא. וכל הקטנות דנקודים יצאה משבולת הזקן, שכתר נקודים יצא מאמצע השבולת, ואו"א מימין ושמאל דשבולת. והז"ת מזו"ן דדיקנא, שהם: ונוצר לו"א, ומזל ונקא לנוקבא. כמ"ש (דף ת"ט ד"ה ג"ר) עש"ה כל ההמשך כי אי אפשר להכפיל אריכות גדולה כל כך. ולפי"ז יש לשאול למה או"א דאצילות יצאו רק מזו"ן דדיקנא. והענין הוא כי שם יצאו הע"ס בקומת בינה דהתלבשות וז"א דעביות, שהן בחינת הג"ר של הנקודים. כי קומת בינה דהתלבשות היתה בכתר נקודים, וקומת ז"א, שהוא חוטם פה היתה באו"א דנקודים, כמ"ש שם. ונמצא הכתר בבחינת הבינה, דהיינו און, אלא שלא במקום יציאתו, רק בבחינת ראש הב' כנ"ל. וכיון שהוא קומת בינה, נחשב לג"ר כי בינה היא בחינת ג"ר, וכן אפילו או"א, שהם חוטם פה שהוא קומת ז"א, מ"מ כיון שהם בחינת נוקבא דכתר, כי הרשימו דכתר היתה מבחינת התלבשות והיתה מוכרחת להכלל עם או"א, שיש להם עביות דבחי"א, בזווג אחד, ע"כ נכללו גם או"א באור האון דכתר, וגם הם נחשבים לבחינת ראש גמור, וע"כ גם הם קבלו שמה משבולת הזקן, שהוא ראש הב' דדיקנא.

ח' הסתכלות פנימית אות ט' ד"ה וז"א. כי הוא נחשב לשורש רק לבחינת ח"ס דא"א, ולא כלום לשאר המוחין, ומכ"ש לו"א. ע"ש. ואין להאריך.

(ל) או"א כבר היה להם מציאותם, ע"י הדיקנא ושערות רישא דא"א, ולא היה חסר להם רק נה"י שלהם והמוחין: דברים אלו עמוקים מאד, וצריכים לאריכות. ונבאר רק לפי הצורך כאן. וצריך שתזכור כל המתבאר בענין השערות רישא ודיקנא דראש הס"ג שהם בחינות ענפי ע"ב ס"ג שיצאו לחוץ מראש הס"ג דא"ק, כנ"ל (דף ת"ח ד"ה מסתכל, ע"ש כל ההמשך) וכבר ידעת שכל בחינה ובחינה שבאצילות יונקת מבחינה שכנגדה בא"ק, וע"כ כמו שבראש הס"ג דא"ק עצמו אין שום שינוי מכח עלית ה"ת בעינים בבחינת התכללות הזווג דנקודים שמה, אלא רק בבחינת הענפים היוצאים לחוץ, שהם ע"ס דשערות דיקנא. שג' התיקונים הראשונים: קוצי דשערא דתחות אודנין ושערות היספה עלאה, וארחא תחות חוטמא. הם בחינת הראש דדיקנא, שנקרא אח"פ במקום יציאתם. ושבולת הזקן הוא בחי' הבינה שיצאה מהראש של הדיקנא, לבחינת חג"ת. אלא הם בחינות ג"ר דבינה, שאינם סובלים כלום מן ה"ת בעינים, וע"כ הם נחשבים כמו ראש הב' דדיקנא. אמנם כל התיקונים שהם למטה משבולת הזקן, הם

המוחין, כנזכר שם, אמנם ז' עדיין לא היה להם שום מציאות כלל, ולכן הוצרך זיווג הא' דא"א להמציא לו את מציאותו הראשון, לעשותו

אור פנימי

גמור, אלא בבחינת פב"א. ואח"כ האירה דרך יסוד להפה דא"א והשפיעה להם המ"ן דל' ונקודה, שהם הטפות של ז' וז"ו. ואז נודווגו או"א גם הם פב"פ, כמו ע"ב ס"ג הנ"ל, והוציאו הו"ת דנקודים.

והנה מב' הבחינות הנ"ל נמשך גם ב' הבחינות קטנות וגדלות של פרצופי אצילות. כי כל תחתון מחויב לקבל מהעליון שלו, כל בחינה מבחינה שכנגדה בהעליון. וע"כ הקטנות של פרצופי אצילות, העלה מ"ן וגרם זווג א' דנקודים, מבחינת הסתכלות עינים באח"פ, דהיינו מהרשימות דמסך הס"ג גופיה. ומשם נמשך לבחינת זווג דקטנות של האצילות, למשל הקטנות דא"א דאצילות העלה מתחלה מ"ן עד שנעשה הזווג בראש הס"ג על בחינת ה"ת בנקבי עינים, ומשם ירד אל הדיקנא דס"ג, אבל לא לבחינת השבולת הזקן, אלא לבחינת ז' וז"ו דדיקנא למטה משבולת מטעם הנ"ל, שא"א של אצילות הם רק מבחינת הו"ת דא"א דנקודים, שאחר הביטול דגדלות של הנקודים שנפלו וחזרו לבחינת גוף כמו שהיו מלפני הגדלות. וע"כ הם מקבלים רק מבחינת הזו"ן דדיקנא, ע"ד שקבלו הו"ת דנקודים. ואח"כ בעיבור ב', דא"א, לצורך הגדלות, העלו מ"ן עד שנעשה הזווג בהעליון דהיינו בראש הס"ג, ע"י הרשימות של הנה"י דא"ק, וגרמו שם זווג פב"פ דע"ב ס"ג דא"ק, ונולד אור חדש דבקע לפרסא, וקומה זו נמשכה עד עתיק וא"א דאצילות, ונודווגו או"א דא"א דאצילות פב"פ, והמשיכו האור חדש הזה אל נקבי עינים דא"א של אצילות. והוריד ה"ת גם מעינים דא"א. ואז השיגו או"א המוחין דג"ר.

והנה נתבאר שהזווג דקטנות נעשה על המסך דס"ג ודנקודים, שנזדכך לקומת נה"י דעביות וחג"ת דהתלבשות, שנמשך מהמסך

מה שאין כן בא"א דאצילות שהם מהרשימות דו"ת דא"א דנקודים, דהיינו מאח"פ שלהם, שבעת הקטנות היו האח"פ הללו מלובשים בחג"ת של הנקודים, אלא בעת גדלות המה נתחברו לאו"א. ונוסף על זה לא יצאה הקטנות דראשים דאצילות רק בקומת נה"י מבחינת העביות, ורק ז"א דהתלבשות שמבחינה זו נתפרדו או"א דנקודים מן הכתר של הנקודים, כי אין להם עוד שום התכללות באור האזן. וע"כ הם מקבלים את הקטנות שלהם רק מבחינת ז' וז"ו דדיקנא שהם בהמזלות: ונוצר ונקא, שמתחת השבולת הזקן. בדומה לז"ת של הנקודים. כמ"ש שם.

גם נתבאר שמה שב' אורות שמשו בנקודים. א' הוא הסתכלות עינים באח"פ, שמהם יצא כל הקטנות דנקודים ג"ר וז"ת ע"ד הנ"ל: ג"ר יצאו מן השבולת, וז"ת, מזו"ן שלמטה משבולת הזקן. ב', הוא אור חדש שיצא ע"י הזווג דע"ב ס"ג דבקע לפרסא. ונתבאר שם, שהתחלקות ב' האורות הללו היא, מכה ב' מיני רשימות שנכללו בהמסך שנזדכך מגוף דס"ג, א' הן בחינות הרשימות דס"ג גופיה, שכאן בא בחשבון רק העביות שנשארת בהמסך, וכיון שלא נשאר שם רק עביות דבחי"א, והתלבשות מבחי"ב, ע"כ יצא הקטנות דנקודים, רק בקומת ז"א דעביות ובינה דהתלבשות כמ"ש שם. וב' הוא מבחינות הרשימות דנה"י דא"ק הכלולות בהמסך, שהן לא יכלו לקבל תיקון מהזווג שבנקבי עינים ע"י הסתכלות עינים באח"פ כמ"ש שם, ע"כ נשארו בבחינת מ"ן אל הטעמים דס"ג, וגרמו החזרת פנים דע"ב ס"ג, שאז ירדה הה"ת מעינים דס"ג, וחזר ונתבטל הצמצום ב'. ואז ירדה קומה זו למטה מטבור דא"ק, ודרך הטבור האירה לג"ר דנקודים, והשיבה או"א לבחינת ראש

בחינת תלת כלילן בג' ע"י עיבור הא' כי בחי' זו היא העיקר, שהם שרש ז"א, ואחר כך היה עיבור ב' של המוחין ע"י זיווג א"א.

לא) ואל תתמה, איך המוחין הגדולים נעשו ע"י זיווג א"א, ובחי' ג' כלילן בג' נעשו ע"י זיווג א"א עצמו, שהוא למעלה מהם, והענין כי המציאות וההויה הראשונה שהם הו' קצוות הוא העיקר, ולכן נעשה ע"י א"א, כי מכחו נעשה כל מציאות האצילות, ובו נתלים כולם ומלבישים אותו, כנודע. אמנם המוחין שהם תוספות הטובה, הם ע"י א"א, כי אינו שורש המציאות של ז"א.

אור פנימי

חסר להם רק בחינת נה"י ומוחין" דהיינו כמבואר, שבחינת הקטנות שלהם; אינה צריכה כלום לאור ה' דנקודים, אלא שהם מקבלים מבחינת המסך דס"ג ודנקודים שנזדכך לקומת נה"י, ונמצאים מקבלים מדיקנא דא"א המקבל מדיקנא דס"ג. וע"כ מספיק להם זיווג אחד אל הקטנות שלהם. דהיינו כפי הצורך בהשתלשלות המדרגה שכל תחתון נתקן מתוך העליון שלו. וכן הזיווג גדלות בא להם מא"א, דהיינו בהעליון שלהם.

וזה אמרו, „אמנם ז"א עדיין לא היה להם שום מציאות כלל, ולכן הוצרך זיווג הא' דא"א להמציא לו מציאותו הראשון, וכו' עיבור ב' של המוחין ע"י זיווג דא"א" דהיינו כמבואר, שהזו"ן אין להם שורש בשערות דיקנא, ואפילו הקטנות שלהם מחויבת להמשיך מאור חדש דבקע לפרסא וע"כ צריכים לעורר ולהקדים הזיווג העליון דנה"י דא"א למ"ן לע"ב ס"ג דא"א, שממש מושפע ליסוד דא"א, ומשם ליסוד דא"א המשפיע ליסודות דא"א. ע"ד שהיסוד דא"א השפיע את הו' והנקודה שהן שורשי ז"א לא"א דנקודים. ואינם יכולים להשתלשל מהעליון שלהם שהם א"א לבד, ע"ד הפרצופים העליונים, כי שורשם מתחיל מיסוד דא"א, שהוא יסוד דפרצוף הכתר דא"א, ועד"ן מחויבים גם באצילות להשתלשל רק מיסוד דפרצוף הכתר דאצילות, שהוא

דס"ג שנזדכך ועלה לנקבי עינים, שדרך הסתכלות עינים באח"פ דדיקנא, השפיע לדיקנא דא"א, וכן מדיקנא דא"א, עד הקטנות דא"א. ועד"ן נמשך הקטנות גם לעתיק וא"א. אמנם לז"ן לא היה כן, כי הקטנות דזו"ן אין לו שורש עתה ברשימות שבהמסך דנקודים ומסך דס"ג. שהם מתחילים רק מהרשימות דנה"י דא"א, שעלו למ"ן לע"ב ס"ג דא"א המוליד האור חדש דבקע לפרסא וירד ליסוד דא"א שהשפיע אותו בבחינת מ"ן לא"א. הרי שזו"ן אין להם שורש באור של הסתכלות עינין באח"פ, אלא באור ה' הבא מנה"י דא"א. ואע"פ שהז"ת דנקודים בעצמן, היו יכולות לקבל מן הסתכלות עינין באח"פ, דהיינו מן ז"א דדיקנא כנ"ל. הנה זה היה מב' טעמים, א' שהז"ת דנקודים, הינן הכלים שלהם מבחינת ט"ת דס"ג גופיה כמ"ש שם. וב' שהעליון שלהם שהם א"א דנקודים, קבלו משבולת הזקן, וע"כ הו"ת שהן מדרגה השניה לא"א קבלו מז"ת דדיקנא, אבל כאן שא"א ירדו ממדרגת ראש למדרגת גוף, כי עתה המה מקבלים מהז"ת דדיקנא, ע"כ יצאו ז"א דאצילות לגמרי מבחינת האור דהסתכלות עינין באח"פ, ואפילו הקטנות דזו"ן, מחויבת ג"כ לקבל רק מאור ה' דנקודים, דהיינו מאור חדש דבקע לפרסא.

וזה אמרו „שא"א היה להם מציאותם ע"י הדיקנא ושערות רישא דא"א, ולא היה

(לב) גם יש ט"א, והוא לסיבת הא"א בעצמו, והוא כי הנה נתבאר, כי אר"א וזו"ן הם הם לבושי א"א לגופא דיליה: שאר"א מלבישין אותו מן הגרון עד טיבורא דאריך, שהוא בסוף ב' שלישי הת"ת שלו. וזו"ן מלבישין אותו מן הטיבור עד סיום קומתו. והנה עתה קודם תיקון זו"ן, היה א"א חציו ולמטה מגולה, והיה צריך להתלבש, ולכן הוצרך הוא בעצמו להזווג מיניה וביה, להוציא את זו"ן, כדי שיתלבש בהם. כי גם לסיבתו היה הזו"א בבחינת תלת כלילן בג', ולכן זווג הזה לעיבור הא' דזו"ן, היה ע"י אריך אנפין עצמו. אמנם עיבור ב' דמוחין, שכבר א"א איננו צריך אל לבושים, כי כבר נתלבש, ואז אין צריך אל העיבור ההוא רק אל זו"ן עצמו, לכן נעשה זווג של צורך עיבור הב' ההוא ע"י אר"א, שהם העליונים מזו"ן, ונמשכו להם המוחין על ידיהם.

(לג) ודע, כי אע"פ שאנו אומרים, כי זה העיבור הא' היה ע"י זווג אריך, ועיבור הב' דמוחין היה ע"י זווג אר"א. הכונה היא, כי בעיבור הא' עיקר הזווג היה בא"א לסיבות הנ"ל, אמנם להיות מדרגת אר"א גדולה על זו"ן, אי אפשר לזו"ן לקבל הארת א"א, אלא על ידם, ולכן אחר

אור פנימי

יסוד דא"א, ואינם יכולים להשתלשל מהעליון שלהם שהם אר"א. אלא אחר שכבר נתהווה עצם אצילותם מיסוד דא"א, הנה אח"כ לזווג הב' דמוחין, מספיק להם העליון שלהם שהם אר"א. והנה נתבאר ההפרש הגדול שיש בזו"ן מבג"ר, כי הג"ר בהיות הקטנות שלהם באה מעביות המסך לבד, ע"כ המה יוצאים אחד מאחד, בדרך השתלשלות המדרגה. אבל זו"ן מוכרחים לב' פרצופים שישתתפו באצילותם. כי לקטנות שלהם מוכרח ליסוד דא"א, כי אין להם שורש בהסתכלות עינים באח"פ דנקודים. אלא בהגדלות, אז יכולים להשתלשל ממדרגה העליונה שלהם שהם אר"א. כמבואר.

(לג) עיקר הזווג היה בא"א וכו' מדרגת אר"א גדולה על זו"ן אי אפשר לזו"ן לקבל הארת א"א אלא ע"י: כי כן סדר השתלשלות המדרגות, שכל אחד יוצא מהעליון שלו, על פי הסדר דע"ס דאור"י, ואין זו"ן יכולים לקבל משהו אלא מבינה, שהיא העליון שלהם מאור"י, אלא אר"א כחא שריין בתיקון

הפרצופים, ע"כ הם מקבלים מאור"א יחד. באופן שהמקבל הא' מאור"א נקראים זו"ן, והמקבל הא' מהכתר, שהוא א"א, נקראים אר"א. דהיינו לפי המדרגות הסדורות שבע"ס דאור"י. ולכן גם בנקודים לא יצאו זו"ן מיסוד דא"א בדרך ישר, אלא רק שהיסוד דא"א השפיע באר"א, בהפה שלהם, שהוא בחינת היסוד רכללות הפרצוף נקודים, כי הם בחינת אח"פ שירדו ונעשו לבחינת חג"ת, ונמצא הפה דאור"א, סיומא דת"ת דכללות, ששם היסוד. והנך רואה שגם יסוד דא"א השתתף שם ביסודות דאור"א, והשפיע בהם המ"ן דל' ונקודה, ואר"א נזווגו עליהם, והולידו מהמ"ן הללו את הזו"ת דנקודים. ונמצאו זו"ן שיצאו מן אר"א, שהם העליון שלהם אבל לא מיסוד דא"א, שהוא מפרצוף הכתר דא"א שהוא למעלה ממדרגתם. ועד"ז ממש היה כאן, כי יסוד דא"א השתתף ביסודות דאור"א דאצילות, והשפיע בהם המסך דבחינת נה"י דא"א, עם הבחינות ו' ונקודה, והמסך דנה"י דא"א נשתתף עם המסך דנקודים שבאר"א, ואז

שעיקר הזווג נעשה בא"א, ומשם נמשך העיקר, אח"ך נעשה זווג גם באר"א, וקבלו אותן המציאות שנעשה בזווג אריך, ומהם ניתן לזו"ן ע"י זווגם גם הם.

לד) נמצא כי בעיבור הא' שהוא להמציא ו' קצוות ז"א, היה עיקר הזווג מן א"א עצמו, וזווג אבא ואמא טפל לו, כמ"ש, שהיה ז"א בתוך אבא ואמא בעיבור הראשון הזה. אך בעיבור ב' דמוחין, זווג אבא ואמא היה העיקרי אז להמשיך להם מוחין, אלא שהיה ע"י התלבשות אריך בתוכם, כנודע, כי תמיד הוא מתלבש בהם.

לה) ודע כי זה הזווג שאנו אומרים שהיה בא"א לצורך עיבור הא' דז"א, הנה נחלק לתרין זווגים: הא' הוא נקרא זווג עליון בסוד נשיקין, והב' נקרא זווג תחתון בסוד היסוד, וכבר נתבאר בחינות אלו הב' מיני

אור פנימי

הגדלות בהע"ס דראש, מכא האור חדש דזווג ע"ב ס"ג, המוריד ה"ת מעינים, וזווג תחתון היסודות, פירוש, זווג דז"ת, כלומר המוציא קומת הגדלות בשביל הו"ת, דהיינו זו"ן. והנך רואה איך שהרב אומר, אשר גם לזווג דקטנות גמורה, דהיינו לעיבור א' דחיצוניות, הוצרך להיות ג"כ ב' זווגים, ולכאורה קשה כיון דאין כאן קומת גדלות, למה צריכים לזווג עליון דנשיקין להוציא קומת גדלות בהראש.

והענין הוא, כי כבר נתבאר, אשר לכל בחינות הזווגים דאצילות, מוקדמים בהכרח אותן קומת הזווגים בא"ק, שמהם מושפעים מוחין לפרצופי אצילות. ואז יכולים גם המה להודווג ולהוציא חלקם מאותם הקומות שיצאו בעליונים. גם נתבאר, שכל בחינה מחויבת לקבל המוחין שלה מבחינה שכנגדה בפרצופי א"ק. ונודע, אשר כל הבחינות שבז"א, מחויבות להמשך, מהמסך ורשימות אשר בנה"י דא"ק, כי משם מתחילות הו"ת דנקודים, שהן בחינות הזו"ן דאצילות, כנ"ל ע"ש. (בדף תשנ"ד ד"ה וזה אמרו אמנם) ולפיכך נמצא, שכדי להאציל אפילו בחינת העיבור א' דז"א, צריך מתחלה, שהנה"י דא"ק יחזרו ויעלו למ"ן לע"ב ס"ג דא"ק,

נזווגו אר"א על כללות המ"ן ההם, מבחינות החיצוניות שבהם, דהיינו מבחינת המצח, והולידו מהם קומת נה"י דזו"ן, שבתוכם נתלבשו קומת חג"ת דהתלבשות, ג' גו ג'. באופן שזו"ן יצאו ונולדו מאר"א, אלא שאר"א קבלו המ"ן מיסוד דא"א.

לד) בעיבור ב' דמוחין זווג אר"א היה העיקרי וכו': שהיה על ידי התלבשות אריך בתוכם: כבר נתבאר זה לעיל. שזווג ב' דמוחין צריכים זו"ן לקבל מבחינת חג"ת שנעשו לחב"ד, והיינו מחב"ד דאר"א, אשר חג"ת דא"א נעשו בהם לחב"ד. וע"כ נבחן שאר"א הם העיקריים בזווג זה. שהמוחין שלהם הם מבחינת חג"ת דא"א. משא"כ א"א, אין המוחין שבו מבחינת חג"ת, אלא כתר וחכמה אמיתיים. ואע"פ שיש גם באר"א כתר חכמה. מ"מ כיון שהכתר שלהם הוא בחינת גרון דא"א. דהיינו בינה שיצאה לחוץ מהראש, ע"כ נחשבים לבחינת חג"ת ממש מבחינת קטנותם, אלא ע"י הגדלות נעשו החג"ת שלהם לחב"ד. וזכור זה.

לה) עיבור הא' דז"א הנה נחלק לתרין זווגים, הא' נק' זווג עליון בסוד נשיקין, והב' זווג תחתון בסוד היסוד: זווג דנשיקין פירוש, זווג דג"ר, דהיינו המוציא קומת

זווגים. ונמצא, כי תחלה נזדווג א"א לעיבור זה בזווג עליון דנשיקין, ומשם נמשכה טיפת זווג ההוא העליון עד היסוד בו, ושם נעשה זווג ב' תחתון ומשם חזרה לצאת טיפה ההיא ונמשכה באו"א, וגם הם נזדווגו והמשיכום לזו"ן, ואז נשארה בסוד עיבור במעי אמא.

אור פנימי

והנך רואה שאי אפשר כלל להמשיך משהו אור בשביל זו"ן, אלא בהקדם עלית מ"ן דנה"י דא"ק לע"ב ס"ג דא"ק, שמקורו מתחיל מאור חדש הוה. אשר הארת הזווג דג"ר נקרא זווג דנשיקין, שמשם נמשך ויורד האור ההוא אל יסוד דא"ק ואל יסוד דא"א, ונעשה זווג התחתון דיסודות א"א ואו"א, ואז נולדים זו"ן.

אמנם שיעור קומתם דזו"ן עצמם, אינו תלוי כלל בשיעור הארה שיצא בהראש דא"א ואו"א, אלא רק בשיעור המ"ן שנתבררו אז בשביל זו"ן, כי האור חדש המוריד ה"ת מעינים דאו"א, עדיין אינו מועיל להוריד ה"ת מעינים דזו"ן (כנ"ל דף תשל"ו ד"ה המ"ן) ע"ש. ולפיכך לא יצאה אלא קומת הקטנות בזו"ן גופיה. ויש עוד דברים בזה, ויתבאר במקומו.

נמשכה טיפת הזווג ההוא העליון עד היסוד בו, ושם נעשה זווג ב' תחתון ומשם חזרה לצאת טיפה ההיא ונמשכה באו"א: זה מסובב מהקדם הזווג, שנעשה ע"י עלית מ"ן דיסוד דא"ק אל ע"ב ס"ג דא"ק, והאיר דרך הטבור והוציא קומת גדלות בהראש דעתיק וא"א, כי הראש דעתיק עומד במקום הטבור דנקודים דוגמת הכתר דנקודים. ואז נעשה הזווג דנשיקין בא"א. המקבל מעתיק. ואח"כ יורד אור חדש ההוא דע"ב ס"ג אל יסוד דא"ק, ומשם נמשך גם לא"א, אשר טיפת הזווג דנשיקין יורדת ג"כ ליסוד שלו, וכמו שיסוד דא"ק השפיע ליסודות דאו"א דנקודים, כנ"ל, כן גם יסוד דא"א משפיע ליסודות דאו"א. כמ"ש בדיבור הסמוך באורך. (לו) דעיטרא דחסד דבורא, ועיטרא דנבירה נוקבא וכו': פירוש, כי נודע שדעת

לזווג אותם פכ"פ, ולהוריד משם את האור חדש דבקע לפרסא, כלומר המוריד ה"ת מעינים דכל מדרגה. הנמשך ויוצא דרך הטבור דא"ק, אל הכתר דנקודים, ומוריד משם ה"ת מעינים דכתר אל הפה דאו"א, ואז חוזרים או"א לראש ומשיגים הגדלות שלהם, וכן הכתר נקודים משיג משם את הגדלות שלו, כנודע. ואחר שנעשה הזווג דגדלות בבחינות הג"ר דנקודים, אז נמשכת קומת הגדלות ההיא גם אל עתיק וא"א דאצילות, וגם המה מוציאים קומת הגדלות החדשה ההיא בהראש שלהם. אשר זווג זה נקרא זווג דנשיקין, כנ"ל. ואח"כ נמשכת הקומה ההיא גם לראשיהו דאו"א, ומוציאים גם הם קומת גדלות בהראש שלהם.

ואחר שנגמר הזווג דג"ר הנ"ל. דהיינו זווג דנשיקין. שמקורו נמשך מאור חדש שיצא דרך הטבור דא"ק אל הכתר נקודים, כנ"ל. הנה אז יורד האור החדש ההוא עד היסוד דא"ק, ומשם אל היסוד דעתיק וא"א דאצילות, אשר היסוד דעתיק משפיע ההארה ההיא אל היסודות דאו"א דאצילות, וכבר ידעת שעם ההארה ההיא, נמשכת ג"כ בחינות הטפות השרשיות של זו"ן הנמשכות מהרשימות דנה"י דא"ק, דהיינו בחינות ה' והנקודה. שהן נעשות עתה למ"ן בתוך היסודות דאו"א דאצילות. ואז מזדווגים עליהם או"א דאצילות, בהתכללות המסך דעצמם, ואבא מוריד מיין דוכרין מקומת גדלות שיצאה בראשו מהזווג המוקדם דנשיקין, וכן אמא מבחינת קומת גדלות דנשיקין שיצאה בראשה, ומהאורות האלו הנ"ל דהיינו מא"א ומאו"א יחד, יוצאת ונולדת קומת העיבור דזו"א.

* (לו) וצריך לדעת, כי הנה נודע, דעיטרא דחסד דכורא, ועיטרא דגבורה נוקבא, ואיך אפשר, שמן עיטרא דגבורה נוקבא, יצאו נשמות זכרים. ולהבין זה, צריך שנבאר לך ג"כ דבר זה בשרשו הא, והוא, מה הפרש ושינוי יש בין האורות העליונים, לשזה יקרא זכר וזה יקרא נקבה.

לז) והענין הוא בקצור, כי בהיות האור העליון מתפשט למטה, כל זמן שלא נחלש כחו וניתש, נקרא זכר, ובהגיע למקום שנחלש כחו נקרא נקבה, בסוד תשש כחו כנקבה. והוא, כי כשירד האור העליון תוך ז"א, איננו עובר דרך מסך כלל, כי הוא נתון ומלוּבש תוך כלים דאמא, ופי' היסוד דאמא נפתח בתוך ז"א, וכמו שיצאו האורות ההם ממוחין דאבא, כך הם עתה בתוך זעיר, באותה ההארה עצמה. ולכן הם נקראו אורות זכרים בין החסדים ובין הגבורות, כנודע, כי בנותיו של אדם אעפ"י שהם נקראו נקבות, הנה כשהיו כלולות בתחלה במוח האב היו נקראים זכרים.

לח) ואמנם, כשיוצאים אלו להעשות מוחין לנוקביה, הם בוקעים המסך והכלים של ז"א דרך אחוריו, ויוצאים וניתנים בראשה, ואז נחלש כחם מאד. ואין ערך הארתם עתה, כהארתם טרם יעברו דרך מסך, כי עתה נחלש ומתמעט הארתם מאד, ולכן נקראו נקבות.

אור פנימי

ולמטה, הוא מתגלה באותה ההארה כמו ז"א דאבא עצמו. וזה אמרו, „וכמו שיצאו האורות ההם ממוחין דאבא“ אל ז"א דאבא „כן הם עתה בתוך זעיר באותה ההארה עצמה“ דהיינו רק הארת חכמה. אבל לא חכמה ממש, כי זהו כל ההבדל בין אבא לז"א, כי אבא הוא אור חכמה בעצמותו, אבל ז"א, הנה עצמותו הוא אור דחסדים, אלא בהארת חכמה בתוך החסדים שלו. כמ"ש בזוהר, (משפטים אות תק"כ) דרישא דמלכא בחדס וגבורה אתתקן.

לח) מוחין לנוקביה הם בוקעים המסך והכלים של ז"א דרך אחוריו וכו'. ואז נחלש כחם מאד: היינו מוחין דקטנות להנוקבא, כי מוחין אלו הוא נותן להנוקבא בעת קטנותה עד שהיא נעשית גדולה וננסרת ממנו, כמ"ש במקומו. ולפיכך, אין הגבורות באות מהזווג דחו"ב דעצמה, אלא היא מקבלת אותן

כלולה מה"ח וה"ג, שהם בחינות זכר ונקבה שבדעת. והנה ה"ח נקראים עיטרא דחסד, וה"ג נקראות עיטרא דגבורה והמה מכונים בשם עטרין, משום שהם סוד העטרות דמעטרין או"א לז"א, כי עטרות פירושן כתרין. אלא מתוך שהגבורות שבדעת חשובות יותר מהחסדים. בסו"ה צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם וכו': ע"כ נקראות עטרות. כי כל כתר מבחינת הנוקבין מכונה בשם עטרה. בסו"ה צאנה וראנה וכו' בעטרה שעטרה לו אמו כו'.

לז) כשירד האור העליון תוך ז"א איננו עובר דרך מסך כלל וכו' וכמו שיצאו האורות ההם ממוחין דאבא וכו': כי ז"א קבל המוחין ההם בבחינת הגדלות, אשר אז נמצא הדעת מזווג החו"ב שבראשו ממטה למעלה, ואח"כ מתפשט בהארת חכמה ממעלה למטה, דרך יסוד אמא המלוּבש בו עד החזה, ומחזה

לט) ובוה תבין היטב, כינוי שם זה של נקבה, לשון נקב, והענין הוא, כי כל עיקרה של רחל, לא נעשית אלא מכח אורות דעיטרא דגבורה הנקרא באדרת נשא דף קמ"א ע"ב, בוצינא דקרדינותא, דעבר ואנכיב חד נוקבא, באחורים דגופא דז"א, כנגד החזה ויצא לחוץ, ושם נבנית בנין רחל, שהיא ה' אחרונה של ההוי"ה, ואז נקראה נקבה. רצונו לומר נקב ה'. כי כל אורות ה' זו תתאה ניתנים אליה דרך הנקב הנז', וזהו עיקר טעם כינוי שם זה של נקבה, שהיא האור העובר דרך מסך, ונחלש ונמעט ותשש כח הארתו מבראשונה.

מ) ונחזור לענין א', כי הנה אעפ"י שהאמת הוא, שעיטרא דחסד הוא זכר, ועטרא דגבורה נקבה, זה הוא בהיותם מתפשטים: זה בגופא דז"א, וזו בגופא דנוקבא כנודע, אבל כל זמן שעדיין הם תוך ז"א, נקראים זכרים גמורים אמנם בהיותם מתפשטים בגופיה כנז"ל בעת שחטא אדם, ואח"כ בעת הזווג שנותנם ביסוד דנוקביה בבחינת טיפת מ"ד, הנה הם זכרים גמורים. אבל אם היו אלו הגבורות כדרכם האמיתית, שהיו בוקעות מסך אחורים דועיר, ויוצאות בנוקבא, ומתפשטות בגופא דילה, ואח"כ היא מעלה אותם בבחינות מ"ן הנה אז הם גבורות נקבות.

אור פנימי

דרך האחורים דחזה של ז"א, כמ"ש במקומו. וע"כ הן נחלשות מאד, ואינן מאירות. ואנכיב חד נוקבא באחורים דגופא דז"א כנגד החזה: יתבאר להלן.

מ) ואח"כ היא מעלה אותם בבחינות מ"ן הנה אז הם גבורות נקבות: ויש כאן מקום שאלה. הלא נודע מכמה מקומות, שכל מ"ן באים מתחתון לעליון, וכאן אומר, שז"א משפיע לה הגבורות מתחלה, דרך הנקב שבאחורי החזה, ואח"כ היא מעלה אותן למ"ן. נמצא, שאפילו המ"ן באים מעליון אל התחתון. וצריכים להבין היטב הדבר. והענין הוא, כי ג' בחינות נכללות בהמ"ן, שהם אורות, ניצוצין, כלים. אשר הניצוצין והכלים המה בבי"ע, והאורות שלהם, דהיינו כל הרשימות שנשאר מהאורות אחר שנסתלקו מאותם הכלים שנפלו לבי"ע, הנה הן נשארו באצילות, כי ע"כ הן נחשבות לרשימות, בסוד מעולם לא זוה שכינה וכו': ואלמלי נפלו לבי"ע עם הכלים, כבר פקע

מהם בחינות רשימות, ותדע שכל ענין המ"ן האמור בפרצופי אצילות, הם מבחינת הרשימות הללו, ובאותו השיעור שהרשימות מקבלות תיקון ע"י זווגי הפרצופים, הנה באותו השיעור מתעלים אליהן הניצוצות והכלים שלהם לאצילות, והן מתלבשות עם הקומות החדשות שהשיגו, בתוך הכלים שלהן שהעלו. והוא ע"ד שנתבאר בהווגים של פרצופי א"ק, שהמסך מעלה את הרשימות של הספירות להפה דראש, והווג נעשה על הרשימות, כמ"ש בחלק ה' בתחלתו, עש"ה. וכבר ידעת, שכל הרשימות של הספירות התחתונות כלולות בהבחינה העליונה מכלן, כמ"ש (שם דף רצ"ד ד"ה ותדע) ונמצא כאן, אחר שביה"כ, שכל הרשימות היו נכללות בווג של פרצוף עתיק, להיותו העליון מכולן. אמנם לא כולן נתקנו בעתיק, אלא רק מה שהיה כתיחס בעת ההיא לבחינתו, ושאר הרשימות היו אז אצלו בבחינות פסולת והוריד אותן כולן להתחתון

ובפרט במה שנודע, כי תרין עיטרין אלו הם בחינות תרין דרועין, חו"ג דא"א, ולכו בהיותם תוך זעיר, נקראו זכרים, ובהתפשטם בגופא דנוקבא נקראים נקבות.

מא) עוד טעם אחר ג"כ, כי ודאי שאין לומר שכל עיטרא דגבורה ניתנת לנוקביה ולא נשאר בו רק עיטרא דחסדים, כי הרי נתבאר אצלינו, בסוד מ"ש בפרשת שלח בספר הזהר, כי האשה דעתה קלה, הוא לפי שאין בדעת שלה רק מחציתו, שהוא עיטרא דגבורה. ואם

אור פנימי

ועד"ז תבין כאן, שבעת שעלה ז"א לאו"א למ"ן, בשביל המוחין דגדלות שלו, הנה קבל עמו כל המ"ן של הנוקבא, דהיינו בשיעור שהיו דבוקים באחוריים שלו, (כנ"ל תשל"ט ד"ה בנים בכורים ע"ש כל ההמשך) אלא שאינם מקבלים עוד שום ציור עד שז"א בא עם הגדלות שלו למקומו, ואז הוא מתקן בתוכו עצמו את המ"ן דנוקבא, שהם הה"ג, בכל בחינות המוחין דקטנות, ומשפיע אותן להנוקבא דרך אחורי החזה, כנ"ל. ואחר שקבלה המ"ן שלה מתוקנים ע"י הו"א בבחינת הקטנות, הנה אז נעשים המ"ן האלו מוכשרים שיעלו אח"כ מעצמם למ"ן, אל הזווג דגדלות שלהם. משום שכבר נצטייר ע"י הו"א.

והנה נתבאר, איך הה"ג האלו שהן בחינות המ"ן של הנוקבא, נכללו מתחלה באחוריים דו"א, בעת שעלה הו"א למ"ן לאו"א. ואז עדיין לא היה להמ"ן דנוקבא שום ציור. אלא אח"כ כשירד הו"א למקומו בהגדלות שלו, עם המ"ן דנוקבא הדבוקים באחוריים שלו, הנה אז נזדווג הו"א על המ"ן דנוקבא, ותיקן את בחינת הקטנות דנוקבא, ואז השפיע אותם אל הנוקבא, דרך אחורי החזה, בכל בחינת ציורם, כמ"ש להלן. ועתה נעשו למ"ן דנוקבא באופן שיהיו ראויים לעלות מעצמם לזווג דגדלות. וזה אמרו „שהיו בוקעות מסך אחוריים דו"א ויוצאות בהנוקבא ומתפשטות בגופא דילה, ואח"כ

שלו, שהוא פרצוף א"א. וכן א"א בירר רק מהמתיחס אליו בעת ההיא, והשאר לאו"א, וכו' עד"ז, עד שז"א בירר ותיקן מהמתיחס לבחינתו, וכל השאר היה אצלו בבחינת פסולת, והורידו את כולן אל הנוקבא. באופן, שאותן חלקי הרשימות שנתקנו ונבררו בכל פרצופי אצילות, העלו אליהן את הניצוצין והכלים שלהן, שמהם נעשו כל הנוקבין של ה"פ אצילות, דהיינו בחינת הב"ן שבכל הפרצופים. ואותן הרשימות שלא נבררו בהן עדיין, שהן רוב מנין ורוב בנין, הנה הן כולן נשארו במקום הנוקבא דאצילות, להיותה פרצוף התחתון דאצילות, שלמטה ממנה אי אפשר עוד להורידו, כי אם היתה מורידה אותן לבי"ע, היו מתבטלות מתורת רשימות, כנ"ל. והנך רואה איך כל הרשימות שנשארו מכל פרצופי הנקודים שלא נתבררו, הנה כולן הן במקום הנוקבא דאצילות.

גם ידעת מ"ש הרב לעיל, (דף תשל"ה אות ו') שבפעם הא' עולים המ"ן עם האחוריים דעליון אל עלי עליון, שאז מתתקנים בעלי עליון המוחין דגדלות של העליון, אבל המ"ן דתחתון הדבוקים באחוריים דעליון, אינם מקבלים עוד שום ציור בעלי עליון, אלא אחר שהעליון יורד למקומו עם המוחין דגדלות שלו, הנה אז הוא מתקן המ"ן של התחתון, בכל בחינות הקטנות של התחתון, אשר אח"כ יכול התחתון להעלות מ"ן מעצמו. עש"ה בכל ההמשך.

גם האיש היה דעתו מעיטרא דחסדים לבדו, גם הוא היה דעתו קל, א"כ מוכרח הוא, שז"א יש במוח הדעת שלו, בחינת שרש עיטרא דחסדים, וגם השרש של עיטרא דגבורה נשאר בו למעלה במוחו הג', הנקרא דעת, וגם בגופא דיליה, אעפ"י שמתפשטים ה"ח בשש קצותיו כנודע, גם מתפשטים בו בחינות הגבורות.

(מב) ונמצא, כי הנשמות הנוצרות מן אלו הגבורות שבז"א, הניתנים אליה בבחינות טיפת מ"ד, הם נשמות אנשים זכרים ממש. ולא עוד, אלא שאלו הגבורות שיש בזכר, נקראים אשת חיל עטרת בעלה. ושם מעלתם גדולה מן החסדים, כי הם עדיין בתקף הארתם, והם גבוהות מן הארת החסדים. והבן היטב סוד זה, איך הנקבה נקראה עטרת בעלה. והוא, כי כל זמן שלא תשש כח הארתה, והוא בהיותה תוך הזכר, אז היא גדולה ממנו, ובהיות הגבורות ניתנים בה ומתפשטים בגופה דילה, ואח"כ נעשים מ"ן ביסוד שלה, הנה הנשמות הנוצרות משם, הם נשמות הנשים הנקבות, והם גרועות מן הזכרים, כי הארתם חלושה, וזכור כלל זה היטב ואל תשכחהו.

* (מג) דע, כי שבעה זמנים היו קבועים לנוקבא דז"א, עד שהיתה עמו פנים בפנים וראויה לזווג, ועוד יש בחינות אחרות יתבאר בדרושים אחרים בע"ה. ואלו הם: הראשון, הוא בעת אצילות הראשון דנקודים קודם התיקון אז נקראת נקודה. והשני בזמן עיבור הא' דתקון ז"א, ואז נקרא פסיעה לבר. הג', בזמן היניקה דז"א, ואז כבר יש לה שם, והוא, שנקראת ה"א אחרונה של שם ההוי"ה, גם נקראת צלע. הד', היא כל השנים האחרים עד שתהיה בת י"ב שנים ויום אחד, ואז נקרא קטנה, בהמשך זמן זה טרם שיושלמו בה. גם נקרא עתה, חוה אשת אדם הראשון. הה' הוא, אחר שעברו עליה כל הי"ב שנים ויום אחד, שאז נגמרו המוחין של הגדלות שבה ליכנס, ואז נקרא נער חסר ה'.

אור פנימי

היא מעלה אותם בבחינת מ"ן דהיינו כמבואר, שאחר שה"ג אלו קבלו תיקונם בז"א, ויצאו דרך אחוריו להנוקבא, אז עולים למוחין דגדלות. והבן היטב. (מב) הגבורות שיש בהזכר נקראים אשת חיל עטרת בעלה: והטעם הוא, כי כל הגילוי דהארת חכמה המתגלה מן החוה ולמטה דז"א, הוא רק בכח הגבורות, כמ"ש להלן, ונמצא שהגבורות גרמו להארת חכמה בה"ח דז"א. וע"כ הגבורות מכונות בשם אשת חיל עטרת בעלה, להיותן המועילות להג"ר שלו שה"ס כתר ועטרה, כנ"ל.

ה' הוא, בעת שנסרה מאחורי הזכר כנודע, ואז נקרא נערה מלא בה. ה' הוא, כשחוזרת עמו פנים בפנים, וראויה לזווג, ואז נקרא בוגרת. (מד) והנה ז' זמנים אלו כללותם הם ד', והם הה' אחרונות, כי אז התחיל בה להיות בחינת שם, כנ"ל בבחינה הג'. וכן הבחינה הה' וה', שניהם ענין אחד, וא"כ הם ד' מדריגות לבד, והם ר"ת נקבה אע"פ שאינו כסדר האותיות והם: נ' נערה, ק' קטנה, ב' בוגרת, ה' ה' של ההוי"ה כנ"ל. וזהו הטעם שנקראת האשה נקבה, על רמז ד' זמנים אלו הרמוזים באותיותיה.

מה) ונתחיל לבאר בחינה הראשונה הנקראת נקודה, והיא קודם שנתקן האצילות. כי הנה אז היה הז"א בבחינת ו' נקודות בלבד, נפרדות זו מזו בלתי תיקון, כנודע, והיו בבחי' אות ו' של השם, ואז המלכות היתה נקודה ז' אליו, והיתה בבחינת עטרה תחת היסוד שבו, וגם מדתה היתה שיעור העטרה שביסוד, והיא שיעור שליש מדת היסוד.

מו) וזהו ענין, וכל בשליש עפר הארץ, כי מדת הארץ, שהיא המלכות, היתה שליש היסוד שהוא מדת העטרה, והיתה נקראת אז עטרה. ובוזה תבין ענין כמה שמות וכינוים שיש במלכות, וכולם אמת. כי יש שרשים הרבה אליה, כפי השתנות הזמנים ובוזה יתבאר לך, איך אמרו בזה כי המלכות היא בחינת עטרה שביסוד, והרי היא פרצוף הנקבה בפני עצמה, בת זוגו. אך הענין הוא בהקדמה א' שיש, והיא

אור פנימי

(מד) ז' זמנים אלו כללותם הם ד', והם הה' אחרונות, כי אז התחיל להיות בה בחינת שם כנ"ל בבחי' ג': כי השם נקבה, מורה על סוד הצלע שלקח מן האדם דאצילות, שהוא ז"א, ובנאה עד לפרצוף שלם פב"פ דז"א. כמ"ש לפנינו, ולפי שתחלת הבנין בא ע"י הנקב שנעשה באחורי הז"א, היא נקראת בשם נקבה כמ"ש להלן. ולפיכך, מטרם שקבלה צורת הצלע בכל השלימות, שהיא החומר ראשון שלה, אינה עולית בשם. והבן זה.

(מו) וכל בשליש עפר הארץ, כי מדת הארץ שהיא המלכות היתה שליש היסוד שהיא מדת העטרה: הנה יש בדברים אלו עמקות גדולה, ויש צורך גדול להבינם.

והענין הוא כי ידעת שמסבת עליה ה"ת לעינים, יצאו אח"פ מכל המדרגות להוציא מהם. ונמצא שלא נשאר בכל מדרגה זולת ג' ספירות, שהן: כתר וחכמה וג"ר דבינה. כי ז"א של הבינה וז"א ונוקבא, יצאו ממנה ונפלו להמדרגה התחתונה. כנודע. וז"ס התחלקות כל ספירה לג' שלישים: כתר, חכמה, בינה. וכל גדלות שלהם, הם רק נפש, רוח, נשמה, שנשמה בכתר, ורוח בחכמה, ונפש בבינה. כי בחסר ז"א ומלכות דכלים, חסר כתר חכמה דאורות. כנודע מערך ההפוך שבין הכלים לבין האורות. וכבר ידעת שענין עליה ה"ת בעינים, ה"ס שיתוף מדת הרחמים בדין, שתחלתו יצא בעולם הנקודים. ולא נתקיים מחמת המקרה

כי כל דבר שבקדושה, אין שרשה נעקר משם, אע"פ שמשתלקת אחר כך משם. ולכן המלכות היתה תחילה בחינת עטרה שביסוד הזכר, ואחר כך גדלה יותר והיתה נגדלת מעט מעט, עד שחזרה פנים בפנים עמו אחרי כמה זמנים. ולא מפני כן נעקרו השרשים הנזכרים.

מז) בכל קו האמצעי של ז"א הניחה שרש א' כפי מה שהיתה הולכת ונגדלת. ותחלה הניחה שרשה ביסוד שלו, והיא בחינת העטרה שבו, ולא זוהי משם לעולם. ואחר כך באחורי ספירת הת"ת שבו הניחה שרש א' ואינה נעקרת משם לעולם, אפילו אחר שחזרה עמו פנים בפנים, וכמ"ש בענין ויעבור, שהיא הארה לבחינה הזאת שהניחה באחורי הת"ת שבו. גם יש לה שרש אחר יותר למעלה, באחורי הדעת של ז"א, ומשם יצאה בחינת לאה, וזהו שורש יציאת לאה שם.

אור פנימי

קבלה לתוכה הצמצום של המלכות, ומלכות קבלה לתוכה מדת הרחמים של בינה, בסו"ה ותלכנה שתיהן. עד שהחכמה בעצמה נתחלקה ונתקנה לדכר ונוקבא, כמ"ש בזהר דאבא הוציא אמא לחוץ אודות בנה, ואבא עצמו אתתקן כעין דכר ונוקבא. שז"ס נקבי העינים, כי עינים שהן חכמה נתקנו בנוקבא, כנזכר לעיל. הנה אז עלתה ה"ת ונכללה בהיסוד, ונעשתה לשליש תחתון שלו. בסוד עטרה לראש צדיק. ואז השיג היסוד ג"ש כמו שאר הספירות. אלא שיש עדיין חילוק גדול ביניהן, כי בכל הספירות נמצא השליש תחתון שלהן, בחינת הכלי דבינה, דהיינו ג"ר דבינה, כנ"ל. אמנם ביסוד, נמצא השליש תחתון שלו בבחינת ה"ת, שהיא המלכות אחר שנתחברה בבינה, וקבלה ממנה מדת הרחמים. והבן שיש חילוק עצום בין השליש תחתון של שאר הספירות שהיא בחינת בינה בעצם, אלא שקבלה לתוכה בחינת ה"ת כדי למתקה, בין השליש תחתון של היסוד שהוא ה"ת בעצם, אלא שיש בה מיתוק של הבינה בסוד החיבור הנ"ל. ובזה תבין סוד הכתוב, וכל בשליש עפר הארץ. שהרב מפרש אותו על הכלי של היסוד. שהשליש התחתון שלו שהוא

דשביה"כ, אלא תחלת הקיום שלו מתחיל מעולם התיקון ואילך, דהיינו מעולם אצילות כנודע.

והנה ג' השלישים הנ"ל שבכל ספירה, קבלו שינוי גדול בספירת היסוד. והוא מטעם כי בינה רק עד הוד אתפשטותה כמ"ש בזהר. וכבר נתבאר טעם הדבר, שהוא מכח חסרון החסדים שבכלי דיסוד, כנ"ל (דף של"ו ד"ה באופן. עש"ה) כי לא הגיע אל הכלי דיסוד, רק אור האחורים של ההוד, מחמת ההודככות דבחי"א, שהיא קומת הה"ת, וע"כ נעשה שם הכלי שהוא לבחינת שורש לה"ג. ע"ש. ואע"פ שזה היה בפרצוף ע"ב דא"ק, אמנם שם קבלו הכלים ציורם הראשון, כי בפרצוף הכתר דא"ק, היו הכלים והאורות מעורבים זה בזה, בלי שום הכר כל שהוא להבחין ביניהם, כמ"ש שם. ובחלק ד'. וז"ס שהבינה נסתיימה בספירת ההוד, כי שם נודככה העביות דבחי"א, ונתבטלה קומת החסדים, שהיא בחינת הבינה, שאינה אלא אור דחסדים, כנודע. והנך רואה שאין בכלי של היסוד רק ב' כלים כתר וחכמה, וחסר שם כלי דבינה, ונמצא הכלי של היסוד בערך שאר הכלים שהוא חסר שליש התחתון שלו. ולפיכך בעת שעלה הה"ת בעינים, ובינה

מח) ולא עוד, אלא שאפילו בכל ספירות מט' ספירות הז"א, יש לה בה שרש א'. כי בעת העיבור הראשון של התיקון, נתערבה ונכללה היא בכל ספירה וספירה שבו והשאירה שרשה בכולם. וז"ש בתיקונים, דאיהי שלימו דכל ספירה וספירה, וכן בר"מ פרשת ויקרא דף י"ז ע"א. ושמור כל זה. ונחזור לענין, כי קודם תיקון הזעיר אנפין, היתה היא אצלו בבחינת עטרה אל היסוד שבו, ולכן לא נמצא אז עדיין נקבה ובת זוג אל הזכר, וגם מדתה היתה שליש מדת היסוד, והיא מדת העטרה. ואחר כך בחינה הב' היתה בזמן עיבור הראשון של ז"א, כמ"ש.

* (מט) ביאור בחינה הב'. היא היתה בזמן עיבור הראשון של זעיר אנפין, שנתעבר במעוי דאמא, כדי להתקן ולהתחבר בבחינות ששה נקודותיו ולכוללן זו בזו, שיהיו בחינת רשות היחיד, ולא רה"ר נפרדות זו מזו כבראשונה, וע"כ נעשו שם על ידי העיבור בבחינת ג' כלילן בג'.

אור פנימי

העטרה, מכונה עפר הארץ שהיא המלכות וכו'. ומשמיענו בזה, ששליש תחתון של היסוד, אינו כשאר הכלים, שהוא בינה, אלא שהוא המלכות בעצמה. שהיא קנתה מקומה שם. ושם היא שורשה. ויש כאן הבנה יתירה, כי לפי הכלל הנודע, שמדרך הכלים הוא, אשר העליונים נגדלים מתחלה, בהיפך מן האורות, שבהם התחתונים נגדלים תחלה וא"כ יקשה, שאין כלל בחינת מלכות בהע"ס, להיות שאחר עליית ה"ת בעינים לא נשאר בשום פרצוף וספירה זולת ג' כלים לבד, שהם כתר חכמה בינה, ובאורות, נפש רוח נשמה. וא"כ איך אפשר שהמלכות תקבל תיקונה בשעה שאין לה מציאות בשום ספירה. וזה שמשמיענו הרב, כי נשאר לה מציאות בשליש תחתון של היסוד. כי הוא אין לו חלק בבינה משורשו. כנ"ל, וע"כ לקח את ה"ת במקומה, כמ"ש לעיל.

מק) רשות היחיד, ולא רשות הרבים נפרדות זו מזו כבראשונה: כבר ידעת, שכל תיקון העולמות תלוי בדבר השיתוף דמדת

הרחמים בדין, שנתהוה בצמצום ב' דא"ק, כמ"ש חז"ל על הפסוק ביום עשות הוי"ה אלקים שמים וארץ, ששיתף מדת הרחמים בדין. גם ידעת שסבת השבירה היתה, מכח האור חדש שירד ע"י זווג ע"ב ס"ג, ובקע לפרסא דהיינו שחזר והוריד ה"ת מעינים להפה למקומה כבתחילה, והחזיר אח"פ דכל המדרגות למקומם, עד שחזרו גם בינה וזו"ן דנה"י דא"ק לבחינת אצילות כמקודם, ונתפשטו הו"ת עד לנקודה דעוה"ז. ומתוך שכת הו"ת אשר בהפרסא דסיומא, לא נתבטלה באמת כמו הפרסא שבהג"ר דנקודים. והוא מטעם, שה"ת דראש הא' דנקודים, שהפה שלו הוא במקום הטבור דא"ק, היא לא קבלה שום שינוי מחמת האור חדש דבקע לפרסא, כמ"ש לעיל (חלק ו' בהתכ"פ אות ט"ו) שז"ס שראש הא' אינו מצטרף לפרצוף, לפיכך היא פעלה ג"כ על הגבול דפרסא דסיומא, שהיא במקום בינה דנה"י דא"ק, שלא פסקה שליטתה משם, וע"כ כיון שהו"ת התפשטו למטה מנקודת הסיום דאצילות לכן נשברו. ואין להקשות לפי"ו,

העטרה, מכונה עפר הארץ שהיא המלכות וכו'. ומשמיענו בזה, ששליש תחתון של היסוד, אינו כשאר הכלים, שהוא בינה, אלא שהוא המלכות בעצמה. שהיא קנתה מקומה שם. ושם היא שורשה.

ויש כאן הבנה יתירה, כי לפי הכלל הנודע, שמדרך הכלים הוא, אשר העליונים נגדלים מתחלה, בהיפך מן האורות, שבהם התחתונים נגדלים תחלה וא"כ יקשה, שאין כלל בחינת מלכות בהע"ס, להיות שאחר עליית ה"ת בעינים לא נשאר בשום פרצוף וספירה זולת ג' כלים לבד, שהם כתר חכמה בינה, ובאורות, נפש רוח נשמה. וא"כ איך אפשר שהמלכות תקבל תיקונה בשעה שאין לה מציאות בשום ספירה. וזה שמשמיענו הרב, כי נשאר לה מציאות בשליש תחתון של היסוד. כי הוא אין לו חלק בבינה משורשו. כנ"ל, וע"כ לקח את ה"ת במקומה, כמ"ש לעיל.

מק) רשות היחיד, ולא רשות הרבים נפרדות זו מזו כבראשונה: כבר ידעת, שכל תיקון העולמות תלוי בדבר השיתוף דמדת

שששת הנקודות שבו נכללו זו בזו, והשלשה נקודות נכללו בג' האחרות, כי חג"ת נתלבשו תוך נה"י שלו, ונמצאו חסד תוך נצח, וגבורה תוך

אור פנימי

לבריאה, דהיינו מתחת הסיום רגלים דכל פרצופי אצילות. ולפיכך אין שום קליפה ח"ו באצילות. להיותה למעלה גם מצמצום ב'. ולפיכך תיקון הראשון של הו"ת דנקודים שנשברו, הוא להעלות מרשות הרבים שהוא ב"ע דפרודא, כנ"ל אל רשות היחיד שהוא עולם האצילות.

והנה נתבאר, שכל התיקון של שיתוף מדת הדין במדת הרחמים שנעשה בצמצום ב' דא"ק, חזר ונתבטל על ידי התפשטות הו"מ דנקודים לבי"ע. כי בהתפשטותם לבי"ע, הפרידו שוב המדת הרחמים שהיתה כלולה בה"ת. ואע"פ שנשברו, כי לא יכלו לבטל לגמרי ולהוריד הה"ת מבינה דא"ק, כנ"ל. מ"מ המיתוק שבה קלקלו, כי בשבירה עצמה חזר וניכר כח הדין שבמלכות. וניכר ההפרש הגדול שבין כלים דחג"ת לכלים דנה"י, כי חג"ת אע"פ שגם המה נשברו, מ"מ לא היה זה מחמת עצמם, אלא מטעם חיבורם בנה"י, שהרי אחר שעברו את גבול הפרסא, שהיא במקום בינה דנה"י דא"ק, הרי כל מלך ומלך טיהר והוריד את בחינת הצמצום כולו מכלים דחג"ת שלו, שהם בחינת כח"ב, והורידם לסיום רגלים לנקודה דעולם הזה, שהוא סיומא של נה"י שהם רגלים. והבן זה היטב, כי מטרם שהו"ת ביטלו את הצמצום ב', וב' הההין היו דבוקות יחד, נמצא אז מקום המלכות שנתעלה למקום בינה, ונמצא הת"ת שהוא בחינת הבינה של הו"ת היה דבוק עם המלכות יחד, כי מבחינת הו"ת הן בחינת ב' ההין אמנם אחר שנתפשטו הו"מ לבי"ע, כי בטלו את הגבול דצמצום ב', הרי שוב הורידו הה"ת גם מן הת"ת של עצמם, לסיום רגלים שלהם. שבוה נפרדו חג"ת מן נה"י ברחוק גדול. וחזר מדת הדין למקומו כבתחילה.

איך יכלו הו"ת לעבור מתחילה על הגבול דצמצום ב' אם הה"ת לא ירדה משם. אמנם כיון שבהג"ר דהיינו באו"א ירדה הה"ת מהענינים, ושם ניכר היטב מעלתה של הבינה, שאין בה מקום לצמצום כלל, מכח הארת ע"ב, כנודע. ע"כ אחר שאותה הקומה ירדה אח"כ ממעלה למטה אל הו"ת דנקודים, ובאו למקום הפרסא דצמצום ב' שהוא במקום בינה דנה"י דא"ק, הנה טבע האור בעצמו שלא לסבול עוד צמצום במקום הבינה, ולא הרגי"ש בשליטת הה"ת שנתישבה שם, וע"כ השיג גבולה, וירד עד המלכות דנה"י דא"ק. וכיון שבאמת היתה ה"ת שמה, במקום בינה זו, הרי באו למטה מנקודת הצמצום האמיתית, ויצאו לחוץ מאצילות, וע"כ נשברו, כי אחר שהרגישו האורות שליטת הה"ת בבחינה דנה"י דא"ק הנה תיכף נסתלקו משם.

והנך מוצא, שכל עיקר השבירה היתה מטעם ב' כחות ששמשו ברשות אחד, דהיינו הבינה והמלכות, במקום הפרסא דסיומא. כי אם לא היה כח הבינה דנה"י דא"ק שם, לא היו מתפשטים שם הו"ת לגמרי, כמו שלא התפשטו מעולם מתחת הנקודה דצמצום א'. ואם לא היה כח המלכות בבינה זו, לא היו נפגמות כלום מחמת הירידה, והיו נשארו בחיים כמו הג"ר דנקודים. וז"ס רשות הרבים, כי אין רבים פחות משנים הרי, כי כל השבירה והמיתה לא באה אלא מכח שליטת הרבים, ואלו היה שם רשות היחיד, או של הבינה, או של המלכות, לא היה מקרה השבירה מעולם. ולפיכך נעשה בבי"ע מקום לקליפות, בסוד זה לעומת זה עשה אלקים, שה"ס רשות הרבים. אמנם האצילות כולו, ה"ס רשות היחיד, שאין כח הצמצום של המלכות ניכר שם כלל, בהיותה שולטת רק בהפרסא שבין אצילות

הוד, ות"ת תוך יסוד, ואז נקודת העטרה לא היה לה בן זוג להכלל בו, דמיון הג' הנזכרים, ואז עלתה נקודת המלכות, שהיא העטרה, והלבישה את היסוד, והרי יש בקו אמצעי תלת בחינות זו בתוך זו, ובב' קוין האחרים לא יש רק ב' נקודות לבד זו בתוך זו בכל קו וקו, ונמצא כי עובי הקו האמצעי הוא יותר משאר הקוין.

(נ) וזהו מ"ש בזהר פרשת בלק דר"ג, אשורנו ולא קרוב, כיון דהוה במעוה דאמיה, אשורנו, אושיט פסיעה לבר כו'. ונגזר, מן ותט אשורנו מני ארחך, לשון פסיעה. והענין, כי בזמן העיבור הא' היה ז'ו"ן בבחינת ו' זעירא של ה' ראשונה שבשם. ואותה הוא"ו שבתוך הה"א אין לה ראש כי עדיין לא היה ז"א רק בבחינת ו"ק בלתי ראש, ולא עוד אלא שאינם ו' רבבא, שהו"ק יהיו נגלים כל אחד ואחד, אמנם

אור פנימי

שכל אחד מנה"י, נכלל בכל אחד מחג"ת, חוץ מהעטרה, שהיא נכללה בב' בחינות כי יסוד נכלל בת"ת, והיא הלבישה ונכללה ביסוד. הרי שבקו האמצעי היו ג' בחינות זו על זו, משא"כ בהקצוות היו רק זוגות: נצח בחסד, הוד בגבורה, וזה אמרו, ונמצא עובי קו האמצעי הוא יותר משאר הקוין. כלומר, שיש שם גבורה יתירה. כי עובי פירוש, גבורות ודיגין, כנודע, שהרי יש שם גבורות של היסוד, כנ"ל בדיבור הסמוך, שבינה לא יתפשטה ביסוד, והוא מחוסר חסדים. ועוד יש שם הגבורות של העטרה עצמו, דהיינו כח הצמצום שבמלכות, שהוא עיכוב על הארת חכמה. הרי שעובי דקו האמצעי בולטת יותר מבקצוות.

(נ) פסיעה לבר: פי', כי זה תיקון ראשון של המלכות, שהיא מקבלת בסוד העיבור במעי אמא, כי נכללת בגבורות של יסוד, המכונה פסיעה לבר, כי נתבאר לעיל, שבינה רק עד הוד אתפשטותה, וכלי דיסוד כבר נמצא מחוץ לבינה, ויסוד הוא מחוסר חסדים, אמנם אין בו שום חסרון כלפי חכמה. כי ע"כ נבחן בשם צר ואריך: כי הוא צר מאד מחמת חוסר חסדים, אבל הוא אריך, בחכמה. כי אין בו שום חסרון מבחינת אור חכמה.

וזה אמרו, "עיבור הראשון של ז"א שנתעבר במעוי דאמא, כדי להתקן ולהתחבר בבחינות ששה נקודותיו, ולכוללן זו בזו שיהיו בחינת רשות היחיד, ולא רה"ר גפרדות זו מזו". כי עיבור הראשון דז"א בא לתקן ב' קלקולים הנ"ל. א' להעלותן לרשות יחיד, דהיינו מב"ע לאצילות. וב', לתקן את פירודם של הו"ק, דהיינו לחזור ולחבר מדת הדין במדת הרחמים, שה"ס ה"ת בעינים, אשר אז תתחבר המלכות בחזרה אל הת"ת, אשר אז מתקשרות כל הו"ק זו בזו, כי נכללה המלכות בכל אחת מהם, ומקשרת בזה כל הו"ק לבחינה אחת, כמו שיתבאר לפנינו. וזהו כל הנרצה מסוד העיבור דז"א. וצריך שתזכור כאן כי כל האמור כאן בענין הקלקול של השיתוף דמדת הרחמים בדין, הוא רק בהז"ת דנקודים, אבל לא בהג"ר. כמ"ש בהחלקים הקודמים.

העטרה לא היה לה בן זוג וכי' והלבישה את היסוד: כלומר, שעלית נה"י דא"א לחג"ת שלו, גרם לג' נקודות נה"י דז"א, שיכללו בג' הנקודות חג"ת דז"א, כמ"ש להלן, שבזה נתמתקו הנה"י בחג"ת, כמו שהיו בזמן עלית ה"ת בעינים מטרם שנשברו, כנ"ל בדיבור הסמוך, ונמצא בזה

נכללו שלשתם בשלשתם כנ"ל, כי זהו תכלית התיקון בזמן העיבור. וע"כ הם ו' זעירא, שהוא חצי שיעור אות ו' ונקרא ו' זעירא. ואז בסוף ו' זו בקו אמצעי שבה, היתה המלכות מלבשת סוף הקו ההוא, ושם היה בבחינת אותו הקוץ התחתון, היוצא מעט לחוץ מן סוף אות ו' זו, וזו הנקרא פסיעה לבר, יען הוא בסוף רגל ו' זו, ובולטת מעט לחוץ, להיות שם עובי שלשה נקודות, משא"כ בשני קוים האחרים.

אור פנימי

ונחשבים חג"ת בבחינת הראש, להיותם כח"ב שבו, ונה"י הם בחינת הגוף שבו. וזה אמרו, „ואותה הו' שבתוך הה"י כלומר בעת שז"א, שה"ס ו', הוא בעיבור בתוך הה' שהיא אמא, „אין לו ראש" כי אז נה"י נכללים בחג"ת ואין מעלת חג"ת יכול להיות ניכר, שהם בחינת ראש, כי הגוף עם הראש נכללים זה בזה. „כי זה תכלית התיקון בזמן העיבור" דהיינו כנ"ל, שכל הנרצה עתה מהעיבור אינה יותר אלא לחזור ולחבר בחינת ה"ת בה"ר דהיינו שחג"ת יקבלו לתוכם בחינות נה"י, בסוד ה"ת בנקבי העינים, כדי לשתף מדת הרחמים בדיון. כנ"ל. וע"כ נבחן עתה בחינות חג"ת כמו שהיו נה"י, כי העטרה, שהיא ה"ת, עלתה ונכללה בת"ת, שהיא בינה. ונמצא מעלת הת"ת כמו היסוד, כי העטרה נכללה ונדבקה עתה בת"ת. ועד"ו גם בהקצוות לפי שיעורם. הרי שחג"ת קבלו לצורת נה"י, וע"כ נבחן הו' שהוא ז"א, שהוא חסר בחינת החג"ת שבו, דהיינו בחינת הראש, שהם כח"ב. והבן. „וע"כ הם ו' זעירא, שהוא חצי שיעור אות ו' דהיינו רק נה"י לבד, שהוא חצי של הו"ק, כי חסר לו חג"ת. בסוף ו' זו, וכו' היה כפח"י הקוץ התחתון: דהיינו כנ"ל, כי ו' היא זו רק חצי שיעור שהוא נה"י. ונמצא קוץ התחתון שבו, שהוא יסוד, שהוא נבחן שיוצא מעט לחוץ מן סוף אות ו', כלומר שבהיותו במעי הבינה, אין הבינה מגעת אליו שתוכל להשפיע לו מאורותיה, והוא יוצא לחוץ ממנה. והעטרה מלבשת אותה הנקודה שלבר, כנ"ל. והיא מקבלת ממנו מיתוק גדול.

כמ"ש לעיל (חלק ז' דף תצ"ט ד"ה וענין) ולפיכך עתה בעת העיבור שהעטרה שהיא מלכות, עלתה והלבישה ליסוד וקבלה מדתו, דהיינו שנכללה בו, כנ"ל, נמצאת המלכות שקבלה לגבורות של היסוד. דהיינו בחינת הפסיעה לבר מהבינה שבו, שהוא החוסר חסדים, כנ"ל. אבל היא מיתוק גדול מאד למלכות, כי יחד עם זה היא מקבלת ממנו השלימות של החכמה שבו, כי רק זה היא צריכה.

וזה שאמרו בזהר, „כיון דהוה במעשה דאמיה, אשורנו, אושיט פסיעה לבר" פירוש, כי אלו הגבורות של היסוד, שהן בחינת יציאתו מתוך התפשטות של הבינה שהיא אמא, הן לא היו ניכרות ביסוד, בזמן שכל הכלים דז"א היו מחוסרי אור, אלא אחר שעלה לבינה בסוד העיבור, הנה או ניכר בחינת הפסיעה לבר מבינה שנמצאת ביסוד, כי כולם קבלו אור הבינה במעי הבינה, חוץ מיסוד, שהיה שם בבחינת פסיעה לבר ממנה, שפירושה, שלא היה יכול לקבל החסדים שבה. וז"ש, כיון דהוה במעשה דאמיה, שעלה בסוד העיבור, הנה אז אשורנו, כלומר שבינה דוחית אותו בסוד פסיעה לבר. ואינה מגעת אליו להשפיע בו אורותיה כמו בשאר הספירות. ואומר הרב, אשר בחינת הפסיעה לבר האמורה שנמצאת בהיסוד, קבלה המלכות שהיא העטרה, ע"י התכללותה בו, והלבשתה אותו.

חצי שיעור אות ו' ונקרא ו' זעירא: כלומר, שו' שהוא ז"א, כולל ו"ק, שהם חג"ת נה"י, אשר חג"ת הם כח"ב שבחסדים, ונה"י הם בחינות זו"ן שבחסדים, כנודע.

נא) והנה כמו שעיבור הזה היה לצורך תיקון ז"א שנכללו נקודותיו ונתחברו יחד, גם צריך שיהיה בו תיקון אל הנקבה. והנה זה היה תיקונה עתה בעיבור זה, כי נכללת עתה בב' הנקודות של קו האמצעי שהם ת"ת ויסוד, ואחר כך, כמו שגם קו אמצעי נכלל עם ב' הקוים האחרים כנז' אצלינו בענין ז"א, כי לכך היה עיבור י"ב חדש לכלול זה בזה וזה בזה, וע"י כן נעשה הוא רה"י ואז גם היא נכללה בכל נקודותיו כנ"ל, ונדבקה עמו לגמרי בכל י"ס שבו, ואז נגדלה ע"י עיבור זה והיתה שוה במדתה וגדולה כמדת היסוד עצמו דז"א, ולא כמדת שאר הספירות.

אור פנימי

בעליתה זו לקשר הו"ק, ע"י התכללותה בהם, בסוד רשות היחיד, שהיא אצילות באופן, שאפילו בעת שיישיגו האור הזווג ע"ב ס"ג, המוריד ה"ת מעינים, לא יזיק זה כלום לחזור ולבטל את השיתוף שלה, כבזמן המלכים, אלא הפרסא שמתחת רגלי הו"ת לא תזוז ממקומה, ואח"פ של המדרגות החזורים ומתחברים להמדרגה מחמת הורדת ה"ת, מחויבים עתה לעלות למקום גו"ע שלהם, למעלה מהפרסא. דהיינו ברשות היחיד, כנ"ל. אמנם רגלים דאצילות לא יתפשטו עוד לבי"ע, שהוא מקום רשות הרבים כנ"ל. וזה אמרו, וע"כ נעשה הוא רשות היחיד, כלומר, ששוב לא יתפשטו רגלים שלו לרשות הרבים כבעת המלכים. וית' עוד במקומו.

שזה במדתה וגדולה כמדת היסוד עצמו דז"א ולא כמדת שאר הספירות וכו': כבר ידעת, שמלכות מתוקנת עם המסך המעלה או"ח ע"י הזווג עם אור העליון, ששיעור הקומה תלוי במדת האו"ח שהיא מעלית. גם ידעת שלא נשאר בהמסך דנקודים אחר שביה"כ, וזולת מבחינת עביות דכתר, ובח"א דהתלבשות. כי בחינה אחרונה נעלמה עם שביה"כ. ולפיכך לא העלתה המלכות כאן, אלא רק קומתה עצמה, שהיא אור המלכות לבד. וזה נקרא קומת נה"י, שהם ג' ספירות בקומת מלכות. כנודע. ונמצא שכל ג' ספירות אלו אין להן אלא מדת היסוד השרשי

נא) תיקון אל הנקבה וכו' נכללת עתה בב' הנקודות של קו אמצעי, שהם ת"ת ויסוד: כבר נתבאר בדיבור הסמוך שצריך קונת העיבור הוא לשיתוף מדת הרחמים בדיון, שה"ת תעלה ותכלל בבינה, אשר בהו"ת, שהיא עלית העטרה לת"ת. וזה אמרו, "תיקונה עתה בעיבור זה, כי נכללת עתה בב' הנקודות של קו אמצעי שהם ת"ת ויסוד" כי בחינת התכללות בבינה, היא מקבלת מתוך עליתה לת"ת, ובחינת הגבורות דפסיעה לבר, היא מקבלת מתוך הלבשה לכל היסוד. כמבואר.

וע"כ נעשה הוא רשות היחיד ואז גם היא נכללה בכל נקודותיו: כמ"ש בחלק ו' שע"י עלית ה"ת בנקבי עינים, נכללה המלכות בכל הספירות עד החכמה, כי גם אבא התתקן בה כעין דכר ונוקבא, ונעשית לכלי בכל ספירה וספירה, שז"ס העשרה כלים שיצאו בנקודים. ועד"ז כאן מתוך שהעטרה עלתה לת"ת, שהיא הבינה של ה"ת, הגה נכללה המלכות משום זה בכל הע"ס שלו. וזה אמרו שהיא נכללה בכל נקודותיו. ועוד נוסף כאן על העל"ה של הנקודים, כי שם לא הספיק העליה שלה לקשר הו"ת בסוד רשות היחיד, דהיינו שלא יעברו על הגבול של הפרסא שמבין אצילות לבריאה, ולבא לרשות הרבים, שהם בי"ע דפרודא כמ"ש לעיל. אמנם כאן, בעלית נה"י לחג"ת בהעיבור, כבר הספיקה המלכות

נב) והענין, כי היסוד אין שיעור כשאר הספירות והוא קטן מהם, ושיעורו הוא רביע הת"ת, וכנ"ל בפרשת בלק דר"ד, על פסוק ומספר את רובע ישראל, כי היסוד שהוא המוציא רביעותיהם וטיפות הזרע של ז"א הנקרא ישראל, שיעורו רובע גופא דיליה. וכמ"ש שם שיעורא דגופא ד' בריתות הוי בשיעורא דיליה וברית רובע איהו בשיעורא דמדידו דגופא, כו'. והנה עתה נקרא פסיעה לבר כנ"ל, והיא גדולה כשיעור היסוד עצמו.

* נג) בחי' הג', היא בזמן היניקה דז"א, כי אז יצאו שניהם מתוך ה"א, עילאה בסוד הלידה, ונתגלו לחוץ, והוא נעשה ו' שבשם, והיא נעשה ה' תתאה שבשם, והיא דבוקה באחורי הו"א. והענין, כי בסוד העיבור עלתה נקודתה והלבישה את היסוד המלביש גם הוא את הת"ת, וכאשר יצאו לחוץ לא ירדה היא עם היסוד, כאשר ירד ונתפשט מעל הת"ת ונעשו בו ששה נקודות גלויות, אמנם נשארה דבוקה שם למעלה באחורי הת"ת, ומקיפתו מאחוריו.

אור פנימי

שיעורא דגופא ד' בריתות הוי בשיעורא דיליה, וברית רובע איהו בשיעורא דמדידו דגופא: כבר ידעת, שמדת היסוד שנקרא ברית, הוא קומת המלכות, המכונה רביעית. גם ידעת שבעיבור נמצא שיעורא דגופא, שהוא ז"א, רק כקומת היסוד לבד. גם נודע, שה' בחינות יש בהמסך, מקומת מלכות עד קומת כתר. וזה אמרם, „שיעורא דגופא“ כלומר שיעור השלם של הו"א, הוא „ד' בריתות“ כלומר, שיהיה בו ד' מסכים, שהם: עביות דכתר לאור הנפש, ובחי"א, לאור הרוח, ובחי"ב לאור הגשמה, ובחי"ג לאור החיה. כי אז נמצא מלביש לא"א, שהוא קומת חכמה דמ"ה החדש, ואז הוא תכלית עלית הו"א, כנודע. נענין ד' בריתות הוא כמו ד' קומות זה למעלה מזה. כי קומת הו"א מסתיים בברית, שה"ס יסוד. ושם מתוקן המסך. כנודע.

נג) באחורי הת"ת ומקיפתו מאחוריו: כי נעשית לבחינת אחורים אל החוזה שלו,

שבכלים דע"ב. שאין בו אלא אור המלכות. (כנ"ל דף של"ד חזר) וזה אמרו, „והיתה שזה במדתה וגדולה כמדת היסוד עצמו דז"א“ כלומר, שלא שמש שם בעיבור אלא להעלות מדת היסוד לבד, דהיינו קומת מלכות. וגם חג"ת היו כלולים בקומה זו. כמ"ש עוד להלן.

נב) היסוד אין שיעורו כשאר הספירות וכו' ושיעורו הוא רביע הת"ת: כבר נתבאר בדיבור הסמוך, שמדת היסוד, הוא בקומת המלכות, והוא אינו מבחינות ה' קצוות דז"א, אלא שיצא אחר שנודרך המסך דבחי"א, וע"כ היסוד אינו נכלל בה"ח דז"א, כי אין לו אלא אור המלכות, ולא אור הו"א. וזה אמרו „היסוד אין שיעורו כשאר הספירות“ כי הוא אינו מבחינת ה"ח שהם קומת בחי"א, כשיעור כל הספירות דז"א. „ושיעורו הוא רביע הת"ת“ פירוש כמדת המלכות. שנקראת רביעית בערך קומת ז"א שהוא ת"ת. כנודע בכמה מקומות.

(נד) וז"ס הנ"ל, האשה עולה עם בעלה ואינה יורדת עמו, כי בעלות היסוד ע"ג הת"ת להלבישו, עלתה גם היא עמו כנו, ועתה שהיסוד ירד למטה במקומו, היא לא ירדה עמו, ונשארה דבוקה למעלה באחורי הת"ת. ואמנם שרשה הראשון שהניח בעטרה שבו, לא זזה ולא נעקרה משם לעולם. ואיני צריך להזכירך הקדמה זו בכל מקום, וכבר נתבאר לעיל.

(נה) והנה אות ו' של ההויה, היא בחינת ז"א כשיצא לחוץ בבחינות ו"ק גלויות, ולא כלולות זו בזו, וע"כ נקרא אות ו' כמנין שש נקודותיו. אמנם עיקר אות זו מורה על קו אמצעי שבו, שדומה לאות ו', ובפרט נקודת ת"ת שהיא שליש אמצעי של הוא"ו. אלא שהוא כולל עמו גם ב' הקוים האחרים, ואז בקו זה האמצעי הנקרא ו', שם מאחורי הת"ת שבו נשארה דבוקה שם בצאתה מעיבור הא', ונק' ה' אחרונה שבשם.

(נו) והענין, כי גם עתה ע"י היניקה שיונקת מחלב האם, צריך שיגדלו שניהם ז"ן. והנה מה שנגדלה הנקבה, הוא, שהיתה כמידת ספירת הת"ת, שהיא מדה שלימה גמורה, ולא כבראשונה שהיתה רובע כמדת היסוד כנ"ל, ולכן עתה ע"י היניקה, נגדלה והיתה מדה שלימה כמדת הת"ת שבו, וע"כ נקרא ה' אחרונה שבשם, שהיא אות בפני עצמה ומדה שלמה, משא"כ בזמן העיבור, שז"א היה טפל ונכלל באות ו' זעירא שבתוך ה' ראשונה, והיא טפלה אל הז"א בסוד פסיעה לבר של ו' זעירא.

אור פנימי

גם תבין שעתה נעשתה המלכות למדה שלמה, כי בזמן העיבור, שהיתה מלבשת להיסוד, בבחינת פסיעה לבר, ובפנימיות נה"י דאמא, שה"ס פה דראש התבונה, כמ"ש להלן, לא היה בחינת המסך שלה אלא בבחינת עביות דכתר, שהיא רק שורש לעביות, ולא עביות ממש, כי ע"כ אין שם רק קומת מלכות לבד, שהוא אור הנפש וע"כ אין שם אלא ג' ספירות בעובי, שהן נה"י, אלא שיש שם גם קומת ז"א מבחינת התלבשות לבד, כנודע, וע"כ, נבחן שקומת ז"א אין לו כלים, אלא הוכרת להתלבש בכלים דנה"י, שז"ס ג' ג' כנודע. הרי שהמלכות לא הספיקה עוד לגלות שם

ותשכיל, שעליה זו היא דוגמת עלית ה"ת בנקבי עינים דראש הס"ג דא"ק, שהיה אחר צמצום הב', כי חג"ת הם בבחינת הג"ר דז"א, שהם כח"ב דחסדים כנודע, וכיון שהמלכות עלתה לת"ת, הרי עלתה לבינה דחסדים אלא לא להג"ר דבינה, כי בג"ר אין כח הצמצום דה"ת ניכרת, כי שם שולטים האחרים דבינה, שאין שם שום אחיזה לדינים ולצמצום, מכח כי חפץ חסד הוא, כנודע, וע"כ מתחלק הת"ת לג"ר ולז"ת, שמחזה ולמעלה ה"ס ג"ר של הת"ת, שהוא בינה, ומחזה ולמטה הוא הז"ת דת"ת. באופן, שה"ת עלתה רק למקום אחורי החזה, שכבר נסתיים שם הג"ר, וע"כ נאחזה שם.

(נז) והרי עתה בזמן היניקה, היא בחי' ה' אחרונה שבשם, ויש לה מדה שלימה של ספי' הת"ת דז"א ואין בה פרצוף שלם, רק מדה א' שלימה וגדולה, ולכן אינה נקראת עדיין קטנה, אלא ה' אחרונה כנז'. גם יש לה שם אחר עתה והוא צלע, וכמ"ש הכתוב ויבן ה' אלהים את הצלע, כי כשהוא מדה שלימה אחורי החזה דז"א, נקרא צלע שלו. ואחר כך נבנית ונעשית פרצוף גמור באחוריו, ואז הוא בנין הצלע, כמ"ש ויבן ה' אלהים את הצלע כו', ואז נקרא קטנה כל המשך זמן בנינה.

* (נח) בחי' הד' היא הנקרא קטנה, כי תחילה היתה בחינת צלע, מדה שלימה אחורי החזה, ואין בה עדיין פרצוף י"ס, ואז אמר הכתוב לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו, ואז לקח הצלע הזאת ובנאה פרצוף גמור מאחוריו כמ"ש בע"ה.

אור פנימי

היה בה רק עביות דכתר, כנ"ל. „וכאשר יצאו לחוץ וכו' נשארה דבוקה שם למעלה באחורי הת"ת ומקיפתו מאחוריו" דהיינו כנ"ל, שע"י יניקה מחלב אם קנתה המלכות עביות של בחי"א, וע"כ עלתה ונתדבקה מאחורי ת"ת במקום החזה, שמשם ולמעלה היא מוציאה לו קומת חג"ת, שהיא קומת ז"א, ונמצאת עתה משמשת לו בבחינת מדה שלמה. כנ"ל.

(נח) צלע, מדה שלמה אחורי חזה: מדה שלמה, פירושו שיש בה עביות דבחי"א, שאז משמשת לו לקומת חג"ת, שהיא עיקר קומת ז"א. כנודע. וע"כ נחשבת עתה למדה שלמה, כנ"ל בדיבור הסמוך. וצלע, פירושו בחינת המסך שבז"א, שעליו עומד כל קומתו. מלשון צלעות הבית אמנם תבין שעד עתה עדיין אינה עולית בשם לפי עצמה, אלא היא טפלה לז"א, כי היא משמשת לו לבחינת מסך להעלות או"י ולהמשיך קומתו. כנ"ל. אבל למלכות עצמה אין עוד שום בנין עדיין.

בעובר, אלא רק לקומת יסוד, כלומר לבחינת יסוד השרשי אשר בע"ב דא"ק, שאור המלכות בלבד, היה בו, שמפאת הזדככות בחינה א' בכלי דהוד, לא נשאר בו מקומת החסדים שהיא בחי"א, כלום אלא רק אור המלכות בלבד. (כנ"ל דף של"ו, ובאו"פ ד"ה חזר) וקומה זו מכונה רביעית של קומת ז"א, שהיא על שם המלכות המכונה רביעית ההין, שד"ס ומספר את רובע ישראל. כנ"ל. הרי שאין המלכות אלא רביעית המדה. שאינה משמשת לגלות קומת ז"א, שהיא בחי"א אלא רק קומת עצמה לבדה.

אמנם עכשיו אחר שגולדו, הנה ע"י יניקה מחלב אם, קנתה המלכות עביות דבחי"א, כמ"ש במקומו. וע"כ העלתה עתה לקומת ז"א, שהיא חג"ת.

ועתה היא משמשת לו מדה שלמה, כי השיג על ידה קומת החסדים. וזה אמרו „בסוד העיבור עלתה נקודתה והלבישה את היסוד המלביש גם הוא את הת"ת" כלומר, שהמלכות לא העלתה אלא קומת היסוד, שהיא היתה גם קומת הת"ת, משום שלא

(נט) ואמנם אינה נגמרת להבנות אלא עד תשלום י"ב שנים ויום אחד, כמ"ש בגמרא, וכל זמן הזה נקרא קטנה, ואחר כך נקרא נערה ששה חדשים אחרים, ואחר כך נקראת בוגרת. ואמנם הזכר אינו נגמר אלא עד י"ג שנים ויום א', וכל זמן זה הוא קטן, ואח"כ נקרא גדול כנודע.

(ס) והנה גדלות הזכר נעשה בתחילה בהמשך זמן י"ג שנים ויום א', ואחר גדלות הזכר, אז מתחילין י"ב שנים ויום אחד דגדלות הנקבה. והטעם מפני שכל גדלות הזכר הוא ע"י המוחין הנמשכים בו, ואחר שכבר נגמרו מלהתפשט בו ונגדל, אז יוצאת הארת המוחין האלו דרך נקב החזה מאחוריו, ובונה אותה, ונמצאת היא נבנית אחר בנין הזכר, כמשי"ה לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו כו'. וכן אנו רואים בחוש הראות כי לעולם האדם גדול בשנים מן אשתו.

(סא) והנה עד עתה היתה מדה א' בלי פרצוף, אמנם היתה נכללת מי"ס, ונמצא שהיא ספירה א' בלבד, אלא שנחלקת לי' נקודות, ואינם ספירות גמורות דא"כ תהיה פרצוף. אמנם הם י' נקודות קטנות בלבד, ובין כולם אינם רק ספירה אחת. באופן, שהיא עתה חלק הי', וכדי

אור פנימי

(ס) ואחר גדלות הזכר אז מתחילין י"ב שנים ויום אחד דגדלות הנקבה: כי אי אפשר שתצא הקטנות של התחתון בטרם שיושלם הגדלות דעליון. כמ"ש לעיל (דף תשל"ט ד"ה ודבר זה) כי אח"פ דעליון נמצאים תמיד עם גו"ע דתחתון במדרגה אחת, וע"כ, אם העליון עוד לא בירר ותיקן את אח"פ של עצמו, מכ"ש שלא יוכל לתקן את גו"ע של התחתון, לכן אין ז"א יכול להגדיל את הקטנות דנוקבא, דהיינו את גו"ע שלה, מטרם ששיג הגדלות של עצמו, דהיינו הורדת ה"ת מעינים שלו, המחזירים את אח"פ למדרגתם, ואז נעשו אח"פ שלו לבחינת כלי המעלה מ"ן ומתקן את גו"ע של הנוקבא כמ"ש שם. ומ"ש הרב י"ב שנים ויום אחד דגדלות הנקבה, אין פירושו גדלות ממש, כי המשך הי"ב שנים הוא רק לקטנות הנקבה, כמ"ש הרב להלן, שכל זה הזמן היא נקראת קטנה. אלא הכונה היא להגדיל בנין

הקטנות שלה לבד. ומלת גדלות הוא מלשון הגדלתה של הנקבה. כי עד כאן עדיין לא היה לבחינת המ"ן דנוקבא, מבחינת מה שמתחיל לבנינה עצמה, שום ציור כלל וכלל, כי היא שמשה רק לבחינת מסך בשביל קומת הזכר, כנ"ל: מתחילה לקומת יסוד, ואח"כ לקומת ת"ת, דהיינו לקומת חג"ת, אמנם עתה אחר שכבר קבל הו"א קומת הגדלות שלו, הנה מתחיל הזמן, שיוכל לתקן בחינת הקטנות של הנקבה. כנ"ל באורך.

(סא) י' נקודות קטנות בלבד ובין כולם אינם רק ספירה אחת, באופן שהיא עתה חלק הי': דהיינו כמ"ש לעיל, (דף תשע"א ד"ה צלע) שמכא העביות דבחי"א שהשיגה בשעת היניקה, שהמשיכה עתה עיקר קומת הו"א, היא נחשבת למדה שלמה בכל עשר נקודותיה, כי היא כוללת עתה כל קומת

שתגדל כמו ז"א, צריך שתתחלק נקודה הזו לעשרה נקודות, ואז כל נקודה מהם יגדילו תשעה נקודות אחרות, ואז יהיו י"ס כל אחד מהם כוללות י' נקודות.

סב) והנה למעלה בבחינה הא' ביארנו, איך האשה עולה עם בעלה ואינה יורדת, ואיך הניחה שרשה בקביעות בכל קו אמצעי דו"א, ואפילו למעלה בדעת שבו. וכבר ביארנו כל השאר, ועתה בבחינה זו הד' עלתה עד הדעת, והשאירה שם שרשה לעולם. והענין כי הנה עתה כבר היה עיבור ב' של הז"א לעשות לו מוחין. ונודע, כי מב' פרקין עליונים שבת"ת שבו נעשה בחינת הדעת שבו, כמבואר במקומו, ונמצא כי בעלות בחינת הת"ת, ונעשה דעת, גם היא, שהיתה באחורי הת"ת עלתה עמו, ונמצאת עומדת באחורי הדעת. ואחר כך נעשה בה פרצוף גמור כמ"ש ב"ה. ומאותו השרש שבדעת נעשית פרצוף לאה, ומן השרש שבת"ת נעשה פרצוף הנוקבא עצמה דזעיר, הנקרא רחל כמ"ש בע"ה.

אור פנימי

הע"ס במדתו של הז"א. וצריך שתזכור כאן ההפרש מבין נקודה לספירה, כי נקודה, פירושה שיעור עביות שבמסך, שעל ידי הזווג עם אור העליון יוצא עליו קומת הספירה, כנודע. אבל ספירה, פירושה, קומת אור המלוכש בכלי שלו. וזהו שמדייק הרב להשמיענו, שמבחינת העביות שבהמסך המתוקן בכלל המלכות, היא כבר נגמרה כולה ביניקה, דהיינו בשיעור מה שהיא שמשה להמשיך כל שיעור קומת הע"ס דו"א, שבערך הזה היא נחשבת לעשר נקודות, דהיינו לפי ערך העביות, שכל ספירה מהע"ס דו"א לקחה מעביותה. אמנם בערכה עצמה, כבר נתבאר לעיל בדיבור הסמוך, שעוד לא היה לה שום ציור, אלא רק ממה שנכללה עתה בת"ת, דהיינו בבחינת בינה דחסדים, בסוד ה"ת בעינים, כנ"ל (דף תשס"ט ד"ה באחורי) ועל שם זה, הנוקבא נחשבת עתה לבחינת ספירת ת"ת דו"א, כי עלתה מבחינת נקודה תחת היסוד, שהיא בחינת המלכות ממש, ועלתה למקום בינה, דהיינו שקבלה לצורת הת"ת, שהוא בינה דחסדים וזה

אמרו, שמבחינת בנינה עצמה הרויחה ספירת הת"ת. כמבואר.

סב) מב' פרקין העליונים שבת"ת שבו, נעשה בחינת הרעת שבו: כי בגדלות, שז"א משיג הארת החכמה בחסדים, אז נחשבים חג"ת לבחינות הב"ד, כי ב' שלישים עליונים שבכל אחד מג' הספירות חג"ת, מצטרפים עם ג' שלישים עליונים של נה"י דבינה ונעשים לבחינת ראש, ולחב"ד, והשלישים תחתונים שבכל אחד מחג"ת עם השלישים עליונים שבכל אחד מהנה"י ובצירוף ג"ש אמצעים דנה"י דבינה, נעשים לבחינת חג"ת דו"א ולגופא. וב"ש תחתונים שבכל אחד מהנה"י דו"א שנשתיירו, ובצירוף חג"ש תחתונים דנה"י דבינה, נעשים לנה"י דו"א, כמ"ש במקומו. וזה אמרו, "שמב"פ העליונים שבת"ת שבו, נעשה בחינת הדעת" כמבואר. וכן מב"פ עליונים דחסד נעשה חכמה שבו, ומב"פ דגבורה העליונים נעשה בינה שבו. ונמצא, שמקום הטבור שמקומו בסיום ב"ש ת"ת, נעשה עתה בזמן הגדלות לפה דראש. והבן שזה סוד, שהעובר אוכל דרך טבורו.

(ג) והנה בתחילה נבאר דרך כללות גדלות הנקבה בהמשך י"ב שנים ויום אחד, ע"י החסדים והגבורות שהם גורמים ההגדלה, ואחר כך נחזור לבאר ענין זה דרך פרטות בבחינות המוחין עצמם, וגם בבחינות החסדים והגבורות, ואיך נגדלת כל נקודה ונקודה מהי נקודות ונעשית ספירה אחת כוללת י' נקודות.

(ד) והענין הוא כמש"ל, כי אין פרצוף הנוקבא מתחיל להבנות, אלא באחורי החזה דז"א, בסיום שליש העליון דת"ת דז"א, לפי ששם נסתיים התלבשות יסוד דאמא בתוך ז"א, ומשם ולמטה מתגלים האורות בגילוי גמור, בצאתם מפתח היסוד דאמא אל תוך ז"א, ואז לא יש

אור פנימי

נפתיים התלבשות יסוד דאמא בתוך ז"א: כי המסך דיסוד דאמא, הוא בחינת הכח הדחיה שלה על הארת חכמה, מכח כי חפץ חסד הוא, כנ"ל. וע"כ היא מתלבשת רק בהמשך השליש העליון דז"א, ששם בחינות ג"ר דת"ת, שמבחינת החסדים הוא מקום ג"ר דבינה כנ"ל. אבל לא יכלה להתפשט למטה מחזה, כי שם בחינות הו"ת דבינה, שאין בהן כח העיכוב הזה, אלא להיפך שהן מוכרחות להארת חכמה כדי להשפיע לזו"ן, כנ"ל. וצריך שתזכור כאן, אשר כל בחינה מחויבת לקבל מהבחינה שכנגדה בהעליון. וע"כ ג"ר דבינה דחסדים, שהן ת"ת מחזה ולמעלה, מחויבות לקבל מהג"ר דבינה העליונה. והו"ת דבינה דחסדים, שהן ת"ת מחזה ולמטה, מחויבות לקבל הארתן מן הו"ת דבינה העליונה.

מתגלים האורות בגילוי גמור בצאתם מפתח היסוד דאמא: היינו האורות דחכמה, שכל עוד שעוברים דרך היסוד דאמא אותם, בהעלם מכח מסך דאמא, המעלמת אותם, מכח כי חפץ חסד הוא, כנ"ל. אבל הם מתחילים להתגלות אחר סיום המסך דאמא, דהיינו מחזה ולמטה, ששם בחינת השליטה דז"ת של הבינה, כנ"ל. שעיקרן הן רק הארת חכמה, וע"כ האורות ההם מתגלים בגילוי גמור, אחר יציאתם מפתח היסוד דאמא.

אמנם כשיוצא מבחינות עובר ב', ומתפשט למקומו בגדלות גמורה פב"פ, הנה אז עולה בו כל הת"ת לבחינת ראש, וסיום, הת"ת נעשה הפה דראש, והיסוד עולה ונעשה לת"ת, ויוצאים לו נה"י חדשים. כמ"ש הרב בעץ החיים שער כ"ט פ"ד.

(ד) אין פרצוף הנוקבא מתחיל להבנות אלא באחורי חזה דז"א וכו' ששם נפתיים התלבשות יסוד דאמא: כי כל ענין בנין הנוקבא דז"א מבחינת הת"ת, הוא בא מתוך עלית ה"ת בה"ר, שה"ס השיתוף דמדת הרחמים בדין. כי ע"כ עלתה ונתאחזה בת"ת שהוא מקום בינה דחסדים. כנ"ל. ונודע שענין עלית ה"ת לבינה, הוא רק לז"ת דבינה, ולא לג"ר דבינה, שאין ענין הצמצום נוגה שם כלל, להיותה בסוד כי חפץ חסד הוא, ואינה מקבלת חכמה, ואין ענין צמצום נוגה באור חסדים. כנודע. אלא רק בבחינת ז"ת דבינה, שכבר מקבלת חכמה להשפיע לזו"ן, ע"כ היה לו מקום לכח הצמצום דה"ת לעלות ולהתאחו שם. גם נודע, שג' השלישים של הת"ת הם בחינות: ראש, תוך, סוף. והשליש העליון הוא בחינת ראש והג"ר דת"ת, שהיא בינה. לכן אין מקום לה"ת להתאחו שם בש"ע. דת"ת, שהוא בחינת ג"ר דבינה, אלא רק מחזה ולמטה, דהיינו אחר סיום שליש עליון דתפארת.

רק מסך א' בלבד, שהם אחורים של ז"א, ויש יכולת באורות ההם לנקוב אותם ולעבור לחוץ, משא"כ למעלה כי יש ב' מחיצות: א' דאמא עצמה, וא' דז"א, וא"כ נמצא, כי מקום התחלת ראש הכתר הנוקבא הוא בסוף סיום שלישי הראשון של ת"ת דזעיר אנפין, ומשם עד סיום רגלי הזעיר אנפין מתפשט קומת פרצוף הנוקבא ב"ס.

אור פנימי

דז"א קבלה המלכות מיתוק, מיסוד ות"ת דז"א, ואח"כ בזמן היניקה, עלתה ונכללה בת"ת דז"א; שפירושו, שנתחברה בה' ראשונה, כנ"ל. אמנם נתבאר, שכל העלויות אלו לא היה אלא לצרכו של ז"א עצמו, ולא כלל לבנין הנוקבא, כנ"ל. ונמצא שמצד בנינה עצמה, הרי היא נמצאת עוד דבוקה מתחת היסוד כמלפנים, בלי ציור כלל.

ולפיכך, לא התחיל בנין הקטנות של הנוקבא, אלא אחר השגת הגדלות של ז"א. דהיינו אחר שתיקן וחיבר נה"י שלו למדרגתו, כנ"ל. אשר אז נבחן, שחג"ת שלו נתעלו לחב"ד, ונה"י שלו לחג"ת, ואח"פ שנתחברו נעשו בו לנה"י חדשים, כנודע. (ומ"ש הרב לעיל שרק ב"ש ת"ת נעשו לדעת, הרי זה בסוד העיבור ב' דהיינו בהתכללות באו"א, כמ"ש במקומו)

וצריכים להבין היטב הפירוש של הדברים. כי מי ומה גרם שינוי אל הכלים דז"א, עד שנה"י נשתנו והיו לחג"ת, וחג"ת לחב"ד, גם מה המה אלו הנה"י החדשים שהשיג ע"י הגדלות שלו. והענין הוא, כי יש לו לז"א, ג' מיני גדלות, הנקראים נשמה חיה יחידה: כי ע"י הורדת ה"ת לבינה, קונה נשמה. וע"י הורדת ה"ת לחוטם קונה חיה. וע"י הורדת ה"ת לפה קונה יחידה. כנ"ל (דף תקי"ח ד"ה כי) ע"ש והנה עתה בתחלת הגדלות, קנה הז"א ג"ר דנשמה, ונמצא שז"א העלה אליו רק בחינת אח"פ דבינה, שה"ס מסך דבינה ב' כנודע. הרי שאלו נה"י חדשים, הם רק בחינות נה"י דבינה. והנה מטרם זה היו נה"י דז"א מבחי"א, והה"ת היתה דבוקה ביסוד שלו, שמטעם זה היה חסר ג"ר, כנודע. וא"כ יש

אחורים של ז"א ויש יכולת באורות ההם לנקוב אותם ולעבור לחוץ: כבר ידעת, שאח"פ דעליון המתחברים אליו בשעת הגדלות מכת הווג דע"ב ס"ג המוריד הה"ת מעינים שלו, המה דבוקים תמיד בגו"ע של התחתון כנ"ל (דף תשל"ט ד"ה ודבר) ואח"פ אלו, מקורם הוא רק נה"י. שהוא מטעם, כי הג"ר דבינה אינם יוצאים לחוץ, רק זו"ן שלה, וזו"ן הכוללים. ולכן אין כאן בכל אח"פ אלא בחינת זו"ן. ועיקרם של זו"ן, היא רק נה"י שבו, כי חג"ת הם בחינת כח"ב דחסדים, המתחברים לו שם מבחינות הג"ר דחסדי הבינה. הרי שעיקרם של אח"פ אינם אלא בחינת זו"ן. וזכור זה, ולא נצטרך להזכיר תמיד. גם ידעת שמקורה של הנוקבא, הוא בחינת הנקודה תחת היסוד, שנקראת עטרה. כנ"ל (דף תשס"ב ד"ה וכל) ותדע שה"ס גו"ע דנוקבא הדבוקים באחורים דזו"ן, דהיינו בנה"י שלו מתחתיהם, מתחת היסוד כמבואר.

והנה נתבאר, שכל אחיותו של תחתון בעליון, הוא רק באחורים דעליון, שז"ס הנקודה שמתחת היסוד דז"א. גם ידעת, שכל כמה שהעליון לא תיקן את אחורים שלו עצמו, דהיינו להוריד הה"ת ולחבר אח"פ למדרגתו, אינו יכול לתקן כלום לבחינת גו"ע של התחתון הדבוקים בו, כנ"ל. וע"כ אע"פ, שהנוקבא דבוקה עם הז"א בעיבור הא' וביניקה שלו, מ"מ לא הגיע מזה שום הצטיירות לבנין הנוקבא עצמה. כי כל עוד שאחורים שלו עצמו צריכים תיקון, מכ"ש הנוקבא, שהיא עוד למטה מאחורים שלו, ואין לה ממי לקבל תיקונה זולת מהם. ואע"פ, שבעיבור א'

סה) והנה הם שני שלישים התחתונים דת"ת ונה"י שלימים, וזהו אופן התחלקות בהם: כי קו הימין שלה הם תלת פרקין שיש בנצח הז"א, ונעשה בה חח"נ של קו ימין שבה. ומתלת פרקין של הוד דז"א, נעשה קו שמאל שבה, שהם בינה וגבורה הוד שבה. ומן הת"ת שבקו

אור פנימי

גו"ע של הנוקבא, היו עד כאן דבוקים ביסוד של ז"א כנ"ל. דהיינו בכלי דחכמה, אשר בו היה מקום המסך, וע"כ עוד לא היה לה שום ציור, רק מבחינת המסך לבד, דהיינו בחינת נקודה שבה לבד. אבל עתה אחר שז"א החזיר את אח"פ דבינה שלו למדרגתם, שהמסך ירד לבחינת הכלי החדש דבינה, ונה"י הקודמים שהם מבחינת כלי דחכמה, נעשו לבחינת רוח וחג"ת. הרי שגם עצם גו"ע של הנוקבא, שהיו דבוקים ביסוד ההוא, נמצאו עולים עמו לבחינת חג"ת, ונעשו גו"ע דנוקבא, לבחינת כלים דרוח ונפש. אשר בכלי דגלגלתא נתלבש הרוח ובכלי דעינים נתלבש הנפש. הרי שכמו שנה"י דז"א נעשו לכלי דרוח, כן גו"ע דנקבה הדבוקה עמהם, נעשו עמהם בשוה ג"כ לבחינת כלים דרוח. והבן זה היטב.

והנה מה שאמרנו שיסוד הקודם דז"א, נתעלה ונעשה עתה בגדלות, לבחי' דת"ת דז"א. הכונה היא לשליש עליון דת"ת דז"א. כי נה"י החדשים שהשיג, שהם בחינת אח"פ דבינה שלו שנפלו ממנו, ועתה חזר והחזירם, כנ"ל. הנה הם, בחינת הז"ת דבינה של בינה דז"א, ובחינת זו"ן דבינה של ז"א, כנודע. הרי שבחינת ב"ש ת"ת תחתונים של ז"א, שהם בחינת ז"ת דבינה שלו ג"כ נעשו מנה"י החדשים דכלי דבינה, ונמצא בהכרח, אשר היסוד הקודם שהוא מכלי דחכמה עלה למעלה מהב' שלישים דת"ת התחתונים שהם מכלי החדש דבינה.

והנה נתבאר, שבחינות האחורים החדשים דכלי דבינה, שהחזיר בכח הורדת ה"ת מעינים לאון. הם מתחילים מחזה ולמטה דז"א. דהיינו ממקום הסיום דיסוד דז"א הקודם, וכבר ידעת, שהעטרה, שהיא גו"ע

לשאלו, איך אפשר שיתחלפו לו נה"י הקודמים שה"ת דבוקה בהם, בנה"י דבינה, שהם מה' ראשונה. אמנם ידעת, שבזמן היניקה עלתה הה"ת מן המקום שמתחת היסוד אל הת"ת, אשר פירוש הדבר הוא, שה"ת, נתחברה בבינה, שהיא ת"ת, וקבלה בינה לצורת הה"ת, כנ"ל. אמנם עדיין היה בחסר ג"ר, מפני שהמסך שלו היה בכלי דחכמה, ונמצא שאין לו אלא ב' כלים כתר וחכמה, שרוח שהוא חג"ת מתלבש בכלי דכתר, ונפש שהיא נה"י מתלבשת בכלי דחכמה, כנודע. שמסך דבח"א, פירוש, שהוא נמצא בכלי דחכמה. ועם זה תבין, שעתה ע"י זווג דע"ב ס"ג שהוריד הה"ת מעינים שהן חכמה, אל בחינת האון שהיא בינה, ונמצא שהעלה את אח"פ שלו דבחינת בינה, וחיברם למדרגתו, כנ"ל. אשר אז נעשה הזווג במסך דבחי"ב, דהיינו בכלי דבינה, ונמצא עתה, שיש לו ג"ר דנשמה: אשר נשמה מתלבשת בכלי דכתר, ורוח בכלי דחכמה, ונפש בכלי דבינה.

והנך רואה, אשר הנה"י הקודמים שהיו בכלי דחכמה, דהיינו, שהמסך היה שם, הנה עתה ע"י הארת הזווג דע"ב ס"ג ירד המסך מהכלי הזה דחכמה אל כלי חדש דבינה, ונמצא הכלי דחכמה שהם נה"י הקודמים, נעשה עתה לכלי דרוח, שהוא חג"ת. והכלי דרוח מקודם שהיה כלי דכתר, נעשה עתה לכלי דנשמה, שהוא חב"ד. והכלי של נפש, דהיינו מקום המסך, הנקרא נה"י, נמשך לו מחדש, שהוא כלי דבינה, דהיינו אח"פ דבינה שנבררו לו עתה ע"י הורדת ה"ת מעינים לאון. ועם זה תבין איך שחזרת אח"פ דעליון, מתקן ומברר עמו גם גו"ע דתחתון. ומצייר אותם לבחינת פרוצוף. כי ידעת, שבחינות

אמצעי, נעשה הכתר שלה מב' שלישים התחתונים כנוכר. ומן היסוד של ז"א נעשה כל שאר קו האמצעי שלה, שהם דעת תי"מ שבה וכמ"ש כל זה בע"ה.

(טו) ואמנם ענין הגדלה זו הנז', שבמילוי י"ס שלה, כשיעור ב' שלישי ת"ת וכל נה"י של ז"א, אינו אלא ע"י הארת המוחין שבתוך ז"א כמ"ש. ודע כי אלו האורות היוצאים אליה מתוך ז"א, אינם בוקעים כל מחיצות גופא דז"א מן החזה ולמטה, ויוצאים לחוץ ומאירים שם ובונים את הנוקבא, שא"כ ברגע א' היתה נבנית, ולא היתה צריכה להגדיל י"ב שנים ויום א'.

(טז) אך הענין הוא כך, כי אלו האורות הצריכים לצאת לבנותה, עולים תחלה כולם מתוך גופא דז"א מן היסוד שבו עד מקום החזה, ושם העטרה דגבורה הנקרא בוצינא דקרדינותא, שהוא חלק האורות של

אור פנימי

יכול להיות למעלה מחזה, ששם משמש יסוד דבינה עליונה, שאין בחינת מסך וצמצום דחיבור ה"ת בה"ר יכולה להגיעה לשם, כנ"ל. ע"כ רק מחזה ולמטה, ששם מתחילים האחרים החדשים דז"א, שהם כבר בחינת זו"ן דבינה, המקבלים לתוכם בחינת מסך וצמצום, שם, יש יכולת באורות ההם לנקוב אותם ולעבור לחוץ" דהיינו להנוקבא, כדי שתקבל מהם בחינת קטנות בלבד.

(טו) אינם בוקעים כל מחיצות דגופא דז"א וכו' שאם כן ברגע א' היתה נבנית וכו': כלומר, שהאורות ההם אינם באים להנקבה כמות שהם בגופא דז"א עצמו. שהם שם בחינת גדלות, כי זה היה נבחן שבקעו וביטלו את המחיצות דז"א, וגוף הנוקבא וגוף הז"א היו נעשים לגוף אחד בלי שום מחיצות שיבדילו ביניהם. אלא שהם באים לה דרך נקב מצומצם, כלומר, ע"י מסך דבחי"א, כמו שהיה בזמן הקטנות דז"א, שהיה לו אז בחינת נקב בחזה, בסוד הפה של ראשו. כנ"ל בדיבור הסמוך.

(טז) בוצינא דקרדינותא שהיא חלק האורות של המלכות ועושה נקב ובוקעת ויוצא לחוץ דרך נקב ההוא: פירוש, כי

דנוקבא הדבוקה בהיסוד הזה, הנה עלתה עמו יחד, לת"ת בעת הגדלות, כנ"ל. והנך מוצא, מקום העטרה, שהיא עומדת ממש במקום נקודת החזה, שהוא נקודת הסיום של היסוד שעלה לת"ת. דהיינו במקום התחלת האחרים דז"א החדשים, ונמשכת משם ולמטה, והיא מלבשת, לב"ש תחתונים דת"ת שלו, ולנה"י שלו, דהיינו לאותם אח"פ, שהשיג עתה ע"י הגדלות, שהחזיר אותם למדרגתו. והבן היטב.

וזה אמרו, ואז לא יש רק מסך א' בלבד, שהם אחרים של ז"א ויש יכולת באורות ההם לנקוב אותם ולעבור לחוץ" פירוש, כי האורות של הנקבה הבונים עתה את הקטנות שלה. אינם מבחינת הגדלות שלו, (כמ"ש לעיל דף תשל"ב ד"ה א"א) כי הורדת ה"ת מעינים דעליון, אינו מועיל עוד, להורדת ה"ת גם מעינים דתחתון, משום שהתחתון מצוי בכח צמצום יותר חזק ממה שהוא בהעליון. עש"ה. וע"כ היא מוכרחת לקבל האורות דרך נקב של האחרים השלמים דז"א, דהיינו כמו בחי"א דז"א שהיה לו בקטנותו. שמקום החזה הוא בחינת פה דראשו, כנודע. ולפיכך אין הנקב ההוא

המלכות, ועושה נקב ובוקעת ויוצאת לחוץ דרך הנקב ההוא לאחורי החזה, ואז כל האורות הצריכים לנוקבא, יוצאים דרך שם בסוד עליה ממטה למעלה, כנז'. ואח"כ חוזרים ויורדים ונכנסים בגופא דנוקבא דרך ירידה מלמעלה למטה, לאט לאט, ע"ד שנכנסים המוחין של ז"א בתוכו לאט לאט, והם בבחינת צלם כנודע וכן הנוקבא האורות שלה נעשים צלם א' ונכנסים בתוכה עד תשלום י"ב שנים ויום אחד, ונשארים קצתם בסוד אור המקיף בבחינות ל"ם דצלם על ראשם דוגמת ז"א ממש. וההמשך עלית האורות האלו, ויצאתם לחוץ, וירידתם בה, הוא י"ב שנים ויום א'.

סח) והרי שהאורות של הנוקבא, הם בב' בחינות. כי תחלה עולים מתוך גופא דז"א, ואח"כ נכפפים ויורדים תוך גופא דנוקבא עד סיום גופא. וזהו ענין בעיית הגמרא בבא קמא פרק הכונס, על אש נכפפת שהזיקה, והם בחינות אלו האורות של הנקבה, שהם אש גבורה והיא אש נכפפת כנוזר. והנה ז"א, שהוא זכר, יש בו ירידה ועליה.

אור פנימי

מכאן כי חפץ חסד הוא, ואין דבר המסך וצמצום יכולים לחול כלום במקום שליטתו. וזה אמרו, "מקום החזה, ושם העטרא דגבורה המכונה בוצינא דקרדינותא שהוא חלק האורות של המלכות" דהיינו כמבואר, שבחינת העטרה שהיא המלכות שעלתה שם במקום החזה, הוא הבוצינא דקרדינותא. וזה אמרו, "ועושה נקב ובוקעת ויוצא לחוץ דרך הנקב ההוא לאחורי החזה" דהיינו כמבואר, שנעשה שם מקום הזווג ע"ד שהיה בבחי"א של ז"א, שמקום הזווג מכונה נקב, על שם שמקבל מעליון ומשפיע דרך שם לתחתון והאור המושפע דרכו, נעשה מצומצם במדת הנקב, דהיינו בכח העביות שבו, שהוא המודד ונותן קצבה למדת השפע המושפעת על ידו. כנודע. ועל שם זה הוא מכונה נקב. או פה. דהיינו להבדיל בין השפעת הג"ר אל השפעת הו"ק, כי בהשפעה של ג"ר הוא מכונה פה, ובהשפעה של ז"ת הוא מכונה נקב.

סח) אש נכפפת שהזיקה והם בחינת אלו האורות של הנקבה שהם אש גבורה והיא אש נכפפת: כי החסדים נקראים מאורי אור, שהם בחינת ה' אורות מיום א' דמעשה

מתוך עלית נה"י לחג"ת דז"א בעת העיבור, שעלתה בחינת הה"ת שהיתה דבוקה בעטרה דז"א, ונכללה תוך ת"ת דז"א כנ"ל. הנה התכללות הזו תוך הת"ת, מכונה בשם בוצינא דקרדינותא, כלומר בחינת החושך של כח הצמצום שבה"ת הגורם סיום לכל הארה, וסיום האור הוא חושך. ונודע שיש שם אמנם זווג דהכאה עם אור העליון המעלה אור חוזר ומלביש לאור העליון. שזה מכונה בווהר, שהבוצינא דקרדינותא בוטש, וע"י הבטישא שלו הוא מעלה אור. כנ"ל. וע"כ ע"ש האו"ח שהוא מעלה מכונה בוצינא, שפירושו נר. וע"ש הסיום שכח הצמצום עושה על האורות מכונה קרדינותא, שפירושו חושך, או קשיות שיש בו מלהעביר האור ישר דרך בו ולמטה. וכבר נתבאר ענין הזווג דהכאה היטב בהחלקים הראשונים.

והנה מקום הבוצינא דקרדינותא שעלה בת"ת. אינו בכל הת"ת אלא רק מחזה ולמטה, דהיינו במקום סיום של יסוד דאמא המתלבש תוך ז"א. כנ"ל, שאין כח הצמצום יכול לעלות למעלה במקום שיש המסך דיסוד אמא, ששליטתו שם לדחות חכמה,

שיורדים החסדים בתוכו וחוזרים ועולים ממטה למעלה, ומאירים אותו כנזכר במקומו, אך בנקבה כל האורות של החסדים שלוקחת בז"א, אינה אלא דרך עליה לבד בסוד אור חוזר, שהוא אור נוקבא. וז"ש עלי באר ענו לה, כי בנין הבאר שהיא המלכות, לא נעשה אלא בבחינות אורות דעליה שהם אורות נקבות אפילו בבחי' החסדים, והבן זה מאד.

* (ט) הבחי' הה' והר', והיא אחר י"ב שנים ויום א', שנגמר פרצופה ויצתה מכלל קטנה ונכנסת בבחינות נער ונערה. וענין ב' בחינות אלו בדרך קצור הוא, כי הנה מלבד מה שאנו צריכין בתיקון פרצוף הנקבה, עוד אנו צריכין לתקן בה בתחילה טרם שתזדווג עם בעלה, בחינת כלי הרחם מתוקן וראוי לקבל טיפת ההזרעה, ולציירה בתוכה שיעשה ממנה וולד, וגם שיהיו מוכנים בה בחינות מיין נקבות, כנודע. גם יש בכלל הוזה בחינות דלתות וצירים, וכמשו"ל על פסוק, כי לא סגר דלתי בטני, ועל פסוק כי נהפכו עליה צירה.

(ע) ונמצא שיש ב' דלתות וב' צירים, וב' מיני מ"ן, ובהיות מתוקן בה חציים, שהוא דלת א' וציר א' ומ"ן א', עדיין נקרא נער. ובהנתן לה

אור פנימי

בראשית. והגבורות נקראות מאורי האש. להיותן אש לוהט ממטה למעלה, שה"ס או"ח. ולפי שבאות ונמשכות מהאחורים החדשים של ז"א שהם אח"פ דבינה. ע"כ הן מקבלות שם מיתוק גדול, והגבורות שלה נבחנות לנכפפות. ועוד יתבאר זה במקומו.

(ס) טרם שתזדווג עם בעלה, בחינת כלי הרחם וכו': כלומר בטרם שתזדווג עם בעלה פב"פ בזווג דהולדה. אבל הביאה קדמאה, שהוא רק כדי לעשות בה כלי, שה"ס העלאת אח"פ שלה, שהם בחינות יסוד ורחם שלה, אין זה נבחן לזווג פב"פ. אמנם ודאי שגם בחינת הכלים דיסוד ורחם נותן לה ע"י זווג, דהיינו היא הביאה קדמאה. כמ"ש הרב לעיל דף תשמ"ד אות י"ג. ע"ש. אלא שאין זה מכונה זווג ממש, מחמת שאינו מועיל להולדה.

וגם שיהיו מוכנים בה מיין נקבות: ודע, כי הולד נבנה ע"י כ"ב האותיות של האלפא ביתא, עם ה' אותיות מנצפ"ך הכפולות הבאות בסוף המלה. ויש בהן לובן ואודם. שכ"ב אותיות הפשוטות, הן הלובן שבולד, דהיינו עצם החומר שבעשר הספירות. והן באות מהזכר, בסוד מיין דוכרין. וה' האותיות מנצפ"ך הכפולות, הן בחינת האודם שבהולד, והן כחות הדין שנתערבו בכל ספירה וספירה מעשר ספירות,

דלת הב' וציר הב' ומ"ן השניים, אז נקרא נערה. וע"כ צריכין אנו תחילה לבאר ענין כל זה הנו', ובוה יובן מציאותם איך הם, וגם יובן זמנם אימתי הוא, ואז תבין זמן הנקרא נער, וזמן הנקרא נערה.

עא) ונתחיל לבאר ענין דלתות וצירים ומ"ן אלו מה ענינם דע כי מצאנו בזהר ב' כינויים אל המלכות, והם ציון וירושלים. וביאורם הוא כי נקודת היסוד של הנוקבא נקרא ציון, כמ"ש באדרת האזינו, כי ציון בנוקבא כבית רחם לאתתא. ואמנם נקודת המלכות שבנוקבא היא נקראת ירושלים.

עב) ונמצא כי בחי' המלכות שבנקבה, איננה בחי' גמורה כשאר ה"ט' ספירות שבה, שהם בחינת גמורות, מן הכתר עד היסוד שבה כדמיון הדכר ממש, אבל המלכות שבה אינה רק הארה מועטת בכל שהוא, רמוזה באותה הבשר העב הבולט ועומד שם כנוצר. והטעם הוא, לפי שכל בחינת הנקבה נקרא מלכות, וע"כ אחר שכל עצמה היא מלכות אין צורך להיות בה בחינת מלכות, ולכן לא היתה המלכות שבה בחינה גמורה כנוצר. ואמנם מה שהוצרך להיות שם בחינת מלכות, אע"פ שאינה רק בדרך רמז כנוצר. הנה כל זה היה לצורך גדול, ונרמז בדברי רז"ל, באומרים כי ד' דברים צריכין חותם בתוך חותם, וסימנם חב"ת חל"ב בש"ר יי"ן תכל"ת.

אור פנימי

והן כחות הסיום שישנם בכל ספירה וספירה, והם באים מן הנקבה, בסוד מיין נוקבין. (עב) המלכות שבנקבה איננה בחינה גמורה כשאר ה"ט' שבה וכו' רק הארה מועטת בכל שהוא: כי מלכות נגלית רק בפרצופי א"ק שקדמו לצמצום ב', כמ"ש הרב לעיל (דף תשמ"ט אות כ"ד עש"ה באו"פ) שמלכות גנוזה ברדל"א ואינה מתגלית רק לעתיד, בסוד אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה. ולכן אפילו המלכות האמיתית דאצילות, לא נגלה אלא מבחינת השיתוף דמדת הרהמים עמה, שזה נעשה תכף בעת העיבור דו"א, בסוד התכללות נה"י בחג"ת, שה"ת שהיתה דבוקה ביסוד דו"א, נכללה בת"ת דו"א, שהוא בינה דחסדים, ובחינת ה"ר, שע"י התכללות הזו בה"ר, נמצאת נכללת בכל הע"ס של ז"א, וכן

הע"ס דו"א נכללו בה. כמ"ש לעיל (דף תשנ"ד ד"ה וזה. תשע"ב ד"ה י' נקודות) וע"כ ט' הספירות ראשונות שיש לה מהתכללות הנ"ל, הן גלויות בה כל צרכן, אמנם נקודתה עצמה, לא נתגלה בה רק בהארה מועטת כל שהוא, דהיינו רק מבחינת השורש שבה לבד. וזכור זה.

אחר שכל עצמה היא מלכות אין צורך להיות בה בחינת מלכות: כלומר, אע"פ שאין בחינתה מגולה בה, אין לה שום הפסד בזה, כי כל עצמה היא בחינת מלכות, דהיינו מבחינת מה שנכללה בהט"ס דו"א, שנתכללה ונשתתפה בצורת כל ספירה וספירה שלו, ובהשתתפות זו אינה מפסיד משהו מצורתה עצמה, אע"פ שאינה גלויה, אלא אדרבא הן ממתיקות אותה, באופן שתהיה ראויה לגלות כל אלו המילויים

עג) ונבאר בחי' היין, שהיא א' מהם, ולמה הוא צריך חותם בתוך חותם, ומה ענין ב' חותמות אלו, והענין. דע כי היין הם בחינות החמשה גבורות שביסוד דנוקבא כנודע, והם הם המיין נוקבין שבה והם נקראות מנצפ"ך, ונודע כי כל החיצונים והקליפות, כל חיותם הוא משמרי היין העליון. והנה הם עומדים תחת הנוקבא כנודע, בסוד רגליה יורדת מות, ואינם נאחזות אלא בסיומא ובתחתיה, ובהיות אלו הגבורות הנקראות יין משומרות תוך היסוד של הנקבה, בב' חותמות חותם ע"ג חותם, אז הם נקראות יין המשמח, שהוא בחינות הגבורות בהיותם ממותקות. ולפעמים אותם הגבורות מתהפכין מן היין המשמח לדם, שהם דינין גמורים, ואז נעשה דם נדות, ובצאתם לחוץ, יונקים מהם החיצונים דם נדות הזה. ולמטה יתבאר, כי הגבורות הם עצמם נעשים דם והחותם נק' נד"ת, וזהו דם נדת, והבן זה.

עד) גם יתבאר למטה כי שני מיני דמים הם אלו הגבורות, וכל אחד כלול מה', והה' מהם נקראים ה' מיני דמים טמאים, והה' האחרים נקראים דמים טהורים. ולכן הגבורות הנקראות יין, אשר לפעמים נעשים דם, ויונקים ממנו החיצונים, צריכין שימור חותם בתוך חותם.

אור פנימי

הנכללים בה. וזה אמרו, „אחר שכל עצמה היא מלכות, אין צורך להיות בה בחינת מלכות" אלא אע"פ שהבחינת מלכות שבה אינה מגולה אין זה ממעט דמותה כלל. כמבואר. וע"כ לא היתה צריכה כלל לאותה ההארה המועטת המכונה עטרת יסוד שבה. אמנם היא באה משום צורך גדול אחר, כמ"ש והולך.

עג) רגליה יורדות מות, ואינם נאחזות אלא בסיומא ובתחתיה: כבר ידעת, שכל ענין המלכות היא רק בחינת הנקודה האמצעית, שעליה היה צמצום א"ס ב"ה, שאח"ז נתקנה בבחינת מסך, ובכח האו"ח שהמסך שלה מעלה בזווג דהכאה, היא ממשיכה ומסיימת כל הפרצופים שבהעולמות, כי ההארה נמדדת במדת האו"ח שהיא מעלית ממנה ולמעלה, ומתלבש רק בהכלים דט"ס ראשונות הקודמות להצמצום שבבחינתה, וכן אחר צמצום ב' שנתחברה במדת הרחמים שהיא בינה, מתלבשים האורות בגו"ע וג"ר

דבינה, הקודמים לצמצום שבבחינתה שהיא עתה בהו"ת דבינה. וכשמגיעה הארה אל בחינתה עצמה, הנה המסך שבה מעכב עליה להתפשט דרך בו, ומפסיקתו, ומסיימת אותה. ונקודת הסיום דצמצום א'; היתה בעולם הזה, בסוד הר הויתים. ונקודת הסיום דצמצום ב' נעשה בעולם הבריאה, דהיינו בסיום המלכות דאצילות, אשר המסך שבה, הוא סיום כל פרצופי אצילות, דוגמת הסיום דצמצום א' שהיה בעולם הזה. שמשם ולמטה אין אור העליון יכול עוד להתפשט.

וכבר ידעת, שהו' מלכין קדמאין, בקעו המסך דצמצום ב' ונתפשטו עד לנקודה דעוה"ו. שז"ס מיתתם. כי כח צמצום הב' שבהפרסא שמתחת האצילות, עוד לא נקבע בכח גדול, וע"כ גם בחינת בינה דנה"ר דא"ק שקבלה לצמצום ב' הזה, עוד לא נפסק הארתה משם לגמרי, והיה שם כמו ב' שליטות בהפרסא ההיא, ולפיכך אחר שהו' מלכין קבלו האור דע"ב ס"ג דבקע לפרסא,

אך החסדים הנקראים מים, אין אחיזה אל החצונים בהם, לכן אינם צריכין שימור.

עה) ואמנם ענין ב' חותמות, הם בחינות היסוד והמלכות שנמצאו בנוקבא. כי החמשה גבורות, שהם יין, משומרים תוך היסוד הנקרא חותם, וע"ג היסוד יש חותם ב' והיא המלכות, וע"י שני חותמות אלו אין שליטה אל החיצונים לינק מן היין הפנימי ההוא.

עו) והנה חותם אותיות חומ"ת, כי הם כדמיון חומת העיר המשמרים את בני העיר מפחד האויבים הסובבים מחוץ לעיר, ונמצא כי חותם היסוד וחותם המלכות שבנקבה, נרמזו שניהם בפסוק, כמ"ש חומת בת ציון הורידי כנחל דמעה כר, וכתוב על חומותיך ירושלם, שהם יסוד הנקרא ציון, וירושלם הנקרא מלכות שבה. גם חותם אותיות תחום, לומר עד כאן תחום הקדושה, ומשם והלאה הם הקליפות. וזה

אור פנימי

עכ"פ, שיהיו ראויים לתחית המתים. ומתוך שהמלכים האלה מלובשים בקליפות, נמצא שגם רגליה, המאירות נהירו דקיק אל המלכים, יורדות גם הן לקיים הקליפות, המלבישות ברשותן את כל המלכים ההם.

ומכאן היניקה ההכרחית הזאת שיש לקליפות מהרגלים של המלכות, כנ"ל, נמצאות הקליפות מתאחוות גם במלכות דאצילות, כלומר בכח הסיום שלה אשר מלובש בהפרסא שמבין אצילות לבריא, כי יניקה ברוחניות פירושה דביקות, שכפי שיעור מקום הדבקות, כן הוא שיעור היניקה, והבן. וגם השפע עצמה שהן יונקות, מרבה בכל פעם הדבקות ההיא, והבן. וע"כ צריכה המלכות לשמירה באותו מקום בסיומא, כדי לצמצם השפע שהקליפות יונקות משם. וז"ס החותמות שביסוד ומלכות דנוקבא. שהמה השומרים את משמרת הקדושה, לנעול הדלת דסיומא דאצילות, ממגע הקליפות, שלא יבואו לינק מבחינת השפע דאצילות.

ובאמור תבין שמקרה זה דציאת חוץ לתחום שהיה בזמן המלכין קדמאין דמיתו, עדיין לא נתרפא לגמרי, אלא שהולך ומתעורר פעם בפעם, כי זה היה ג"כ חסאו

שפירוש, שהוריד הכח הצמצום ממקום בינה, ע"כ גם הם עברו הגבול דסיום האצילות שנעשה במקום בינה דנה"י דא"ק, ונתפשטו עד לעוה"ז, כמו הרגלים דפרצופי א"ק שמטרים הצמצום הב'. אמנם שליטת ה"ת שהיתה בפרסא, נתעוררה תיכף עם התפשטותם מתחתיה. ואור העליון חזר לאחוריו, ויצא מהכלים שלהם, וע"כ מתו, כי אור החיים שהוא אור החכמה נסתלק מהם. אמנם נשאר בהם בחינות רשימות דקות מהאורותיהן הקודמות הנקראות ניצוצין, שמספרם ש"כ, דהיינו ל"ב ניצוצין מכל מלך, כנודע.

וז"ס ורגליה יורדות מות. כי כל אלו הניצוצין והכלים דו' מלכין קדמאין שבבי"ע, הם מבחינת הרגלים של המלכות הכוללת דנקודים, שהיא בחינת כח הצמצום שלה, שנקבע במקום בינה דנה"י דא"ק, שמצדה מתו ז"מ קדמאין, כנ"ל. שמכאן זה יש לה קשר עמהם לחזור ולהחיותם, דהיינו להעלותם לאצילות. וז"ס נהירו דקיק שלא שהיא מאירה בהכרח לבי"ע במקום המיתה של המלכים, כדי שלא יתבטלו לגמרי, אלא לקיים אותם במדה כזו

עצמו איסור יציאת חוץ לתחום בשבת, שהוא מקום החצונים שהם חוץ לתחום החיצון, שהיא המלכות שבנוקבא.

עז) גם חותם הוא מלשון, דבר הנחתם במקום אחר ונשאר ציורו בו. והוא כי הנה היסוד נקרא חותם, לפי שכבר נתבאר לעיל, כי שיעור אורך היסוד דו"א כנגד קו אמצעי דנוקבא העומדת כנגדו מאחוריו, הוא עד סיום הת"ת שבה, וא"כ נמצא, כי כל שאר הספירות שבנוקבה, כולם הם מכוונות כנגד נה"י דו"א, ויש להם על מה שיסמוכו.

עח) אמנם היסוד והמלכות שבה אין להם מקום בז"א על מה שיסמוכו, ואמנם עיקר עשיית היסוד שבה, לא נעשה כשאר הספירות שבה, שנעשו מכח הארת הז"א בה, אלא נעשה מבחינת הכאת הגבורות,

אור פנימי

לעלות לאצילות, כנ"ל. ולפי שיעור ההתעוררת שבקלי' נוגה להתקרב אליה כן שיעור התמעטות של הלבנה, עד שמתמעטת לגמרי מכל אורותיה, שה"ס שחוזרת לנקודתה, לבחינת השורש שלה שאז נעשה חושך לגמרי שזהו בסוף החודש. ואח"כ אחר שנתרחקה ממנה הקליפה ומתיאשת עוד לינק מהמלכות, מחמת החשכה, הנה אז אפשר לה לחזור לזווג עם השמש, שה"ס ז"א, ומתמלא ממנו, מן הקטנות שלה עד הגדלות, ואז חוזרת הקליפה ומתעוררת גם היא לינק מטעם הנ"ל, שאור הגדלות מטבעו להחליש את הפרסא. וכן חוזר חלילה.

והנה נתבאר בהרחבה, סוד הכתוב ורגליה יורדות מות. וסוד הקליפת נוגה דאפתי לחוה. גם איך כל אחיזת הקליפות אינה, רק באותו מקום ביסוד ומלכות שבה, שפירשו כח הסיום של המסך וצמצום ב'. ושים מעיינך בזה ותזכרהו. כי אי אפשר להרחיב הדברים תמיד.

עח) היסוד שבה לא נעשה כשאר הספירות שבה שנעשו מכח הארת הז"א בה אלא שנעשו מכח הכאת הגבורות: פירוש, כי נתבאר, שכל בנין הנוקבא, הוא רק מבחינת האחורים החדשים שהשיג ז"א מאו"א, ע"י הורדת ה"ת מעינים לאזן, שאז

דאה"ר. כנ"ל. והוא סבת החורבן בהמ"ק, וזה כל הפחד מיניקת הקליפות. וה"ס הנוגה דאפתי לחוה. וה"ס מיעוט הירח, כי בעת הגדלות של הירח דהיינו באמצע החודש, שפירושה, שהיא מתמלא בבחינת השפע דגדלות דו"א, הנמשכת ע"י אור הזווג דע"ב ס"ג, המוריד ה"ת מנקבי עינים, אשר אור הזה אינו מבטל עתה הסיום של הפרסא דאצילות כבזמן המלכים, אלא רק שמעלה את אח"פ המונחים מתחת הפרסאות דצמצום ב', ומביאם למעלה מפרסא. שבוה אין שום יציאה מחוץ לתחום דצמצום ב', ואח"פ שנפלו מקבלים בזה כל תיקונם וחוזרים למדרגתם כבתחלה. ואז ה"ס מילוי הלבנה, כי נתמלאה בגדלות המילוי שלה. אמנם כיון שאור הזה דמילוי הלבנה, היא מכח הורדת ה"ת דצמצום ב', הנה אז מתעוררת קליפת נוגה גם היא לינק ולעלות למקום האצילות, כלומר, כי מרגישה הביטול דצמצום ב' שה"ס הפרסא דסיומא מתחת האצילות, וכסבורה שכבר אור של אצילות מוכן להתפשט לבי"ע כמסתרם הצמצום ב'. ואז מוכרחת הלבנה שה"ס הנוקבא דאצילות לחזור ולהתמעט כלומר, שדוחית האור ההיא דגדלות, שטבעו להחליש כח הפרסא, והיא כדי שלא ליתן פתחון פה לקליפת נוגה

ברדתם מן הת"ת עד היסוד דרך ירידה, והאירו שם, ונחתם ואתגליף

אור פנימי

היא מוכרחת לקבל רק בחינת הקטנות שלו, באופן שיסוד דו"א, הוא בחינת ת"ת דנוקבא. כי הנוקבא עצמה חסרה נה"י דגדלות עוד. וזה אמרו „שיעור אורך היסוד דו"א הוא כנגד קו האמצעי דנוקבא, מאחוריו, עד סיום הת"ת שבה, ונמצא כי שאר הספירות כולן הן מכוונות כנגד נה"י דו"א ויש להן על מה שיסמוכו, אמנם יסוד ומלכות שבה אין להם מקום על מה שיסמוכו" פירוש כי יסוד דקטנות הוא תמיד בחינת הת"ת דגדלות, משום שבשעה שמעלה אח"פ שלו, וקונה נה"י חדשים, עולה היסוד דקטנות ונעשה ת"ת בו, כנ"ל, בתחלת הדיבור. ולכן עתה שאין הנוקבא יכולה לקבל כלום מבחינת הגדלות דו"א, אלא מבחינת הקטנות לבד, כי הה"ת עוד לא ירדה מעינים שלה, שהמסך דעינים אין לו אלא רוח נפש, שהם חג"ת, נה"י, וכיון שזו"א כבר הוא בבחינת הגדלות, הרי אורך היסוד שלו מכוון כנגד הת"ת דנוקבא. כי הנוקבא אינה מקבלת מיסוד דגדלות של זו"א אלא מיסוד דקטנות שלו, שעלה עתה ונעשה לת"ת דו"א, וע"כ אינו מאיר אל הנוקבא אלא ג"כ לבחינת ת"ת שלה, ולא לבחינת יסוד שלה. וע"כ יסוד ומלכות שבה אין להם על מה שיסמוכו, כי אין להם הבחינה שכנגדם בזו"א, כנ"ל. ואין להקשות לפי"ו נמצאים גם נו"ה דנוקבא שאין להם הבחינה שכנגדה בזו"א, כי נו"ה דקטנות הם עתה בזו"א בחינת חו"ג: אמנם יש שינוי בין ב' הקוים לקו האמצעי, כי בב' הקוים לא עלו רק ב"ש עליונים דחו"ג, ונעשו לחו"ב. וכן נתחבר שליש עליון דנצח, עם שליש תחתון דחסד, ונעשה לכלי דחסד, ועד"ו, שליש עליון דהוד, נתחבר עם שליש תחתון דגבורה, ונעשו לכלי דגבורה. שלפי"ו נשארו עוד ב"ש תחתונים דנו"ה דקטנות במקומם, גם בעת הגדלות. מה שאין כן בקו האמצעי,

הרויח ז"א את אח"פ דכלי דבינה, שהחזיר וחזר למדרגתו, וגם בחינת המסך דבחי"ב, והשיג את הגדלות דקומת נשמה, שנשמה שלו נתלבשה בכלי דכתר, ורוח בכלי דחכמה, ונפש בכלי חדש דבחינת הבינה. אשר אז הכלי דנפש שלו הקודם שהיה בכלי דחכמה, שהם נה"י הקודמים, הנה עתה נעשה לכלי דרוח, שהוא חג"ת, והכלי דרוח הקודם שהוא הכלי דכתר, נעשה עתה לכלי דנשמה, שהוא חב"ד. והכלי דנפש של עתה, הוא הכלי החדש דבינה, שהוא נה"י החדשים. ונתבאר לעיל, אשר עיי"ו שנה"י הקודמים עלו לחג"ת, נתעלה גם גו"ע דנוקבא והלבישו את נה"י החדשים. כי נקודת הנוקבא, דבוקה במקום היסוד הקודם, וכיון שהיסוד הקודם נעשה לשליש עליון של ת"ת דו"א, המסתתים בחוזה שלו, הרי הנוקבא הדבוקה ביסוד מתחתיו, נמצאת עתה עמו מחוזה ולמטה. כנ"ל (דף תשע"ו ד"ה ועם זה) ונמצאת עתה שמלבשת ב"ש ת"ת דו"א, וכל נה"י של ז"א. ע"ש.

אמנם הלבשה זו שהנוקבא מלבשת את תנה"י דו"א, אין פירושה, שהיא מקבלת כל אותה ההארה שיש בתנה"י דו"א. אלא רק שמקבלת בחינת אחורים מהארה דתנה"י שלו, שהרי עתה התחיל בנינה של הנוקבא, ואי אפשר לה להשיג עתה מזו"א, יותר מבחינת הקטנות שלה. כמ"ש הרב לעיל (דף תשע"ז אות ס"ו. ובאו"פ ד"ה אינם) אשר אלו האורות היוצאים אליה מזו"א אינם בוקעים כל מחיצות גופא דזו"א מחוזה ולמטה, אלא שהנוקבא מקבלת אותם דרך נקב מאחורי החוזה. שפירוש הדברים הוא, שאין הנוקבא מקבלת בחינות האורות דפנים שבתנה"י דו"א, הבאים מבחינת הגדלות, שהרי, היא חסרה עדיין בחינת נה"י שלה, כי הה"ת שירדה מעינים דו"א, אינו מועיל כלום להורדת ה"ת מעינים דנוקבא, וע"כ

הארתם שם, ומכח הארתם נעשה היסוד הזה, וע"כ נקרא היסוד שלה חותם הנחתם, כי איהו חותם מן הגבורות, שהאירו שם בהכאתם בירידתם. גם המלכות שבה נקרא חותם כי הרי ההארה שבה אינה

אור פנימי

אמנם אותן הגבורות הזכרים שבז"א, אינן מאירות ובאות כלל אל הנוקבא, להיותה עדיין בבחינת הקטנות שבה, והה"ת עוד לא ירדה מעינים שלה, כנ"ל. אלא ז"א משפיע אליה דרך הנקב דאחורי החזה, שפירושו מבחינת הפה דקטנות שלו, שהיה במקום החזה, כנ"ל, שנשאר בו שורש הפה דקטנות גם עתה בעת הגדלות, אלא כיון שמבחינת הגדלות כבר נהפכו אלו הגבורות נקבות שבפי החזה שלו לבחינת זכרים, שאז נבחן, שחזר ונסתם בו הנקב, כי עתה אין בו כח נוקבות עוד בהחזה, הנה משום זה, נבחן עתה שורש הנקב דקטנות שנשאר בו, לבחינת נקב דאחור. באופן, שהנקב דפנים שהוא פה דראשו, מעת הקטנות נסתם, כי גבורות אלו כבר נעשו בו לזכרים. ושורש הקדום דקטנות שנשאר בו מטעם שאין העדר ברוחניות, נבחן בו עתה, לבחינת נקב דאחור שנשאר בו לצורך הנוקבא והבן היטב.

ולפיכך בעת שהגבורות של ז"א נתהפכו מבחינת פי החזה דפנים לבחינת נקב דאחור, לרדת אל הנוקבא עד סיום גופה, שהן אבדו בזה בחינות הזכרות שבהן, דהיינו הארת חכמה, ונעשו לגבורות נקבות, כנ"ל, נבחן שהן הכו שם בסיום גופה, ותיקנו שם בחינת היסוד שבה, כלומר שגילו שם בחינת הצמצום והמסך מבחינת נקבי העינים, שסיימו שם לכל הארת הנוקבא. וכחות הסיום האלו, מכונים אש נכפפת, כי הגבורות הן בסוד אש לוהט, אשר בהיותן בז"א, היו מגדילות הספירות שלו ממטה למעלה, וגרמו לגילוי הארת חכמה בה"ת, כמ"ש במקומו, ועתה כשיצאו דרך הנקב דאחור להנוקבא מבחינת ממעלה למטה, הכו והטביעו שם בסיומא דילה, כל כח הדין שבהן. ובצורתן נחתם הכלי דסיום הנוקבא, שנקרא יסוד. וז"ס

שכל הת"ת עלה ונעשה לבחינת הדעת בגדלות, וכן כל היסוד עלה ונעשה לבחינת הת"ת. כנ"ל (ע"י בע"ח שער כ"ט פ"ד) א"כ לא נשאר כלום מיסוד דקטנות דז"א במקומו למטה, אלא הוא כולו בת"ת, וע"כ אין ליסוד ומלכות דנוקבא דז"א על מה שיסמוכו. כי מיסוד דגדלות שהוא במקומו לא תוכל לקבל, והיסוד דקטנות נמצא עתה בבחינת ת"ת. כמבואר.

הכאת הגבורות בדתם מן הת"ת עד היסוד דרך ירידה, והאירו שם ונחתם ואתגלף הארתם ומכח הארתם נעשה היסוד: כמ"ש לעיל (דף תשע"ח אות ס"ח) שאותם חו"ג המגולים אשר יורדים בז"א, מפתח יסוד דאמא עד היסוד שלו, ועולים בחזרה מיסוד שלו ולמעלה, ומגדילים כל ספירותיו של הז"א, הנה חו"ג אלו יוצאים ג"כ דרך אחורי החזה דז"א, מבחינת נקב, שהבוצד"ק עושה שם, ויורדים דרך שם להנוקבא העומדת מאחוריו, ונכפפים ויורדים בתוכה עד סיום גופא שלה. בסוד אש נכפפת. ופירוש הדברים הוא כי אלו הגבורות שהן בז"א בבחינת הגדלות בסוד גבורות זכרים, כי כבר השיגו את הג"ר שלהן, ע"י הארת הזווג דאז"א, שהורידה ה"ת מעינים שלהן, כלומר הגבורות דבחי"א, אשר שמשו לז"א בעת קטנותו, שהיו אז בו גבורות נקבות, שהיו הנושאות למסך וצמצום, הנה עתה בעת גדלותו ירדה הה"ת מבחי"א שהיא העינים וירדו לבחי"ב שהיא האזן, ונמצאו אותן הגבורות ששמשו בבחי"א, שנתהפכו עתה לגבורות זכרים, שיש להן הארת חכמה ואינן עתה בחינות נושא למסך וצמצום כמקודם. שז"ס שנה"י דעינים נעשו לחג"ת, ונעשו לו עתה נה"י דאזן למקום המסך וצמצום, הנקראים נה"י חדשים כנ"ל.

אלא מהארת חותם היסוד וזהו ענין אמרם, חותם בתוך חותם, כי חותם החיצון שהיא המלכות, נמשכת ונעשית מהארת החותם הפנימי, שהוא יסוד שבה.

(ט) גם מלת חותם, כמו שנבאר בע"ה, איך חותם הזה של המלכות נמשך מג' לבושי נה"י דאמא, שהם ג' אהיה: דיודין, דאלפין, ודההין. והם בגימטריא חותם עם הכולל.

(פ) והנה נתבאר לעיל, כי הגבורות נקראות יין המשמח, בהיותם תוך החותם הזה משומרות, וכשיש עונות למטה הגבורות נעשים דם.

אור פנימי

ונעשה ת"ת, כנ"ל. וז"ש הרב שהיסוד שבה לא נעשה מכח הארת ז"א, משום שאין עתה להיסוד שלה, בחינה שכנגדה בהו"א שיוכל לקבל הארתו משם. כנ"ל. וז"ש „אלא נעשה מבחינת הכאת הגבורות ברדתם מהת"ת עד היסוד, דרך ירידה ונחתם ואתגליף הארתם שם" כי בחינת הארת היסוד שלה, אשר הבחינה שכנגדה, נמצא עתה בת"ת דו"א, שהגבורות שבו נתהפכו לזכרים, כנ"ל, הנה בעברן דרך נקב דאחור מהת"ת אל היסוד שבה, דהיינו לסיום גופא, הנה נתגלה בהן כחות הדין שבהן, שהן כחות הנקביות המעכבות התפשטות של האור העליון, כנ"ל באורך, וע"כ עשו שם בחינת גליפא וחקיקה מכח צורת הנקב דאחור הוה דו"א, שעברו דרך שם. ונמצא שיסוד דנוקבא אינה נעשה מבחינת הארה כשאר הספירות, אלא להיפך מבחינת הכאה וחקיקה, בסוד אש נכפפת שהזיקה, כנ"ל באורך.

וזה אמרו „גם המלכות שבה נקראת חותם כי הארה שבה אינה אלא מהארת חותם היסוד וכו" פירוש כי המלכות שבה אין לה ג"כ בחינה שכנגדה בז"א לקבל הארה ממנה, וע"כ היא נחתמת מהחותם הפנימי שהיא היסוד שלה, בסוד חותם בתוך חותם, שמוזה נמשך המתקה להמלכות, כי המלכות היא בחינת ה"ת בעצם, כנ"ל. אלא שהיא הארה מועטת, מכח הגניזה דה"ת

אש נכפפת שהזיקה, כי בז"א היו הן עיקר המגדילות אל האורות שלו, וכל שבחן היה מחמת שלהטו ממטה למעלה. ואחר שהאש ההוא דהיינו הגבורות, נכפפו ממעלה למטה ובאו בהנוקבא, נהפכו לגבורות נקבות, ועשו גרעון שם, מבחינת כחות הסיום אשר בהן, שזה נבחן להזק גדול בערך מה שאותו האש שימש אצל ז"א כמבואר.

וזה אמרו „ואמנם עיקר עשית היסוד שבה לא נעשה מכח הארת ז"א אלא נעשו מבחינת הכאת הגבורות, ברדתם מן הת"ת עד היסוד דרך ירידה והאירו שם, ונחתם ואתגליף הארתם, וע"כ נקרא היסוד שלה חותם הנחתם, כי הוא חותם מהגבורות שהאירו שם בהכאתם, בירידתם" דהיינו כנ"ל, כי הנוקבא מקבלת רק מבחינת האחורים דו"א, דהיינו משורש הקדום שהיה לו בעת קטנות, ואינה יכולה לקבל עתה מהפנים שלו שהם הגדלות, וע"כ אנו מבחינים שהז"א והנוקבא עומדים עתה אחור באחור, ואין אנו מתחשבים כלום במה שז"א לעצמו יש לו אורות דפנים וגדלות, משום שאינו משפיע אליה, רק מבחינת האחור והקטנות שלו אמנם להיפך, כי מגיע עוד להנוקבא בחינת חסרון מהמצב דגדלות שיש לו לז"א עצמו, והוא, כי היסוד דקטנות שממנו צריך הנוקבא לקבל לבחינת יסוד שלה, כבר איננו עתה בחינת יסוד, כי עלה

והחותם נהפך לנדת, שהם אלו הלבושין של ג' אהי"ה עצמן שהם בגימטריא תנ"ד. וזהו ענין הפסוק, כימי נדת דותה תטמא.

פא) ואחר שבארנו מי הם הנקראים חותם תוך חותם, וביארנו שהם יסוד ומלכות שבנוקבא, נבאר עתה מה ענין חותמות אלו שם. ונתחיל לבאר החותם הא' הפנימי, שהוא היסוד. הנה כמו שיש בחומת העיר דלתות וצירים לסגור פתח החומה, כן בחומת הנקבה שהיא החותם הנקרא יסוד, יש בו ב' דלתות וב' צירים לב' הדלתות. כי כל דלת יש לה ציר. וכמ"ש למעלה מאמר רז"ל כשם שיש דלתות כו' כך יש דלתות באשה, שנאמר כי לא סגר דלתי בטני כו' וכשם וכך יש צירים באשה, שנאמר כי נהפכו עליה צירה.

פב) ונבאר עתה ענין דלת א' וציר א' וממנה יובן הב'. הנה נודע, כי בעת הזוג, האיש מזריע טפת לובן בתוך היסוד של הנקבה. והיא מקבלתה שם, והיא ג"כ מזרעת טיפת אודם שהם מ"ן, והכל נשאר שם ברחם שלה, ושם מצטיירת אותה הטפה בהמשך זמן העיבור. ואחר כך נפתחין הדלתות, והוולד נולד ויוצא לחוץ.

אור פנימי

פב) דלת א' וציר א' וממנו יובן הב': בכדי להסביר אלו הציר ודלת הראשונים שמקבלת מו"א, והשניים שמקבלת מאמא בעת הנסירה, שמהם נעשה מ' סתומה לשמור הולד, ולצייר אותו. צריכים להקדים ביאור הקפי בענין סדר הגדלות של כל פרצוף מעת עיבורו עד גמר גדלותו. וכבר נתבאר היטב הכלל הזה שאין עלית מ"ן מובנת אלא בג' פרצופים. משום דהמ"ן דכל תחתון מחויבים לעלות ב' פעמים: א' בזמן שהעליון שלהם עולה בעצמו למ"ן בסוד עיבור ב' לעלי עליון, לקבל מוחין דגדלות. אשר אח"פ דעליון מעלים עמהם הגו"ע דתחתון עם עלותם לעלי עליון. אשר אז גו"ע דתחתון מונחים שמה בלי ציור. אלא אחר כך שהעליון יורד עם המוחין דגדלות שלו למקומו, אז מזדווג ומתקן את גו"ע דתחתון ומצייר אותם, מתחילה בעיבור א' לנפש, ואח"כ ביניקה לבחינת רוח, וכשיש להתחתון רוח ונפש, אז נגמר באופן שיוכל לעלות

ברדל"א, ועכ"ז, כח הדין שבה חזק הוא, להיותו מבחינת ה"ת עצמה, ועתה אחר שנחתמה בהחותם דגבורות שביסוד שלה, אשר גבורות אלו באו מסוד חזה שבת"ת, שהיא בחינת עלית ה"ת בבחינת הבינה דחסדים, בסוד השיתוף דמדת הרחמים בדין, כנ"ל. ע"כ מקבלת המלכות של הנוקבא מיתוק דמדת הרחמים, ונמצאת מרויחה מהחותם שקבלה מיסוד שלה. וז"ס חותם בתוך חותם, כי חותם הפנימי עיקרו מבינה, כי כבר קבלה מיתוק גדול מעת עלית נה"י לחג"ת, ומה שנשאר בה"ת לאחר המיתוק הנ"ל, ה"ס עטרת היסוד שלה, וע"כ אע"פ שנחתמה שוב בגבורות דיסוד, שהן בבחינת השיתוף דמדת הרחמים, מ"מ כח ה"ת הגנוז בה נותן בה תוקף גדול לאין שיעור, יותר מביסוד הנוקבא, וע"כ צריכים לב' חותמות, כי כח הסיום שבהעטרה, שהוא חותם ב' החיצון, יש בו כח השמירה העיקרי המספיק לשמור על הקדושה מאחיות הקליפות.

פג) והנה צריך שיהיו באשה בחינת דלתות, כדי לסוגרם ולעכב הוולד שם בפנים שלא יצא לחוץ, עד שיגמור להצטייר לגמרי. וגם צריך שיהיה בה כח המצייר את צורת הוולד.

פד) והנה נודע כנז' בספר יצירה, כי האותיות דומות לאבנים וכמ"ש שם ג' אבנים בונות ששה בתים כו', כי כל בנין גוף הוולד אינו נעשה אלא ע"י כ"ב אותיות של האלפא ביתא, והם השאוו אל העיסה של הוולד.

אור פנימי

הדבוקים שמה באח"פ דעליון שעלה למ"ן בעיבור ב' ההוא, אין להם עוד שום ציור. כנ"ל. וכבר ידעת שהתחתון של ז"א היא הנוקבא.

אלא אחר שבא ז"א למקומו עם המוחין דגדלות שלו. הנה אז מתחיל לצייר את המ"ן דנוקבא, דהיינו בחינות גו"ע שלה. מתחילה בבחינת עיבור, שהיא הנפש שלה, ואח"כ בבחינת לידה, ואח"כ בבחינת יניקה וקטנות, עד שתהיה ראויה לעלות למ"ן מכח עצמה. דהיינו שתהיה לה רוח נפש. ואז גם היא מקבלת מקודם בחינת הגדלות של הכלים, שהם המוחין דו"ק, ואח"כ עולה למ"ן מעצמה. כנ"ל אצל ז"א.

ובזה תבין מה שמחלק הרב לעיל (דף תשפ"ה אות ע"ח) בין היסוד ומלכות דנוקבא, ובין יתר הספירות שבה, ששאר הספירות קבלו הארתם מן הבחינה שכנגדם בז"א אבל יסוד ומלכות אין להם בחינה שכנגדם בז"א, והמה נעשים רק מהכאת הה"ג דז"א. ע"ש ובאו"פ. ותדע שז"ס העיבור ולידה דנוקבא. כי בזמן העיבור היא מקבלת הארותיו של ז"א לכל הספירות שבה. לבד מיסוד ומלכות דז"א אין היא יכולה לקבל, משום שיסוד עלה כבר בז"א, ונעשה לבחינת כלי דת"ת, שה"ס רוח. וכיון שהמלכות היא עוד בבחינת עיבור שהיא נפש, אינה יכולה לקבל מרוח כלום. וע"כ נשארים יסוד ומלכות דנוקבא בלי שום תארה מעת העיבור. ע"י היטב לעיל דף תשפ"ו ד"ה וזה אמרו.

מעצמו למ"ן להעליון שלו, להשיג המוחין דגדלות שלו. ואז שוב מעלה גם הוא את המ"ן של התחתון שלו עמו מתחילה בלי ציור, ובירידתו למקומו מצייר אותם בעיבור ויניקה כנ"ל.

ונתחיל לבאר מעלית מ"ן של ז"א לאו"א בסוד עיבור ב' למוחין. והנה נמצא לפי הנ"ל, שכבר יש לו בחי"א דמסך, שאז יש לו האורות דנפש רוח בהכלים דכתר וחסמה. והוא ראוי ע"כ לעלית מ"ן להעליון שלו לקבל מוחין דגדלות. וצריך שתדע, שאין התחתון עולה למ"ן, אפילו כשיש לו רוח נפש, אלא א"כ שמקבל הארה לזה מהעליון מתחלה. והארה זו מכונה לפעמים מוחין דו"ק, או בחינת נשמה חיה יחידה דיניקה, אשר הארת הגדלות הזו נבחנת רק לגדלות דו"ק, כלומר, הגדלות של הכלים עצמם, דהיינו שמעלה אח"פ דכלים למדרגתם כבתחלה, ואז הגדלות דכלים גורם לו לעלות למ"ן לקבל האורות השייכים להם. וב' אלו, מכוונים ביאה קדמאה, המתקנת בחינת כלי המעלה מ"ן דתחתון, אלא הגדלות דו"ק, עושים בו בחינת הכלי לבד, דהיינו שמעלים לו רק אח"פ דכלים, שהם בחינת הכלי המעלה מ"ן, להיות גו"ע דתחתון דבוקים בכלים ההם כנ"ל, ובעליה בסוד עיבור ב' למ"ן להעליון, הוא משיג בחינת הרוחא אשר בתוך הכלי הוזה המעלה מ"ן שהעלה לשם. שה"ס הרוחא דשבק בה בעלה בביאה קדמאה, כמ"ש להלן. אמנם המ"ן של התחתון

פה) והנה בדכורא יש כ"ב אתוון, וכולם נרשמו ונחתמו ביסוד שלו, וכמ"ש בזוהר, בפסוק וישכב במקום ההוא, ויש כ"ב אתוון במקום ההוא. וכאשר הטיפה יוצאת משם, יוצאת כלולה מכ"ב אתוון של היסוד דדוכרא, וכן הכ"ב אתוון שבנוקבא נרשמין ונחתמין ביסוד שלה, וכאשר טפת הזכר נכנסת שם, היא מתעכבת שם, ומצטיירת בכח אלו כ"ב אתוון.

פו) והנה מאלו הכ"ב אתוון שביסוד דנוקבא, נעשית דלת א' וציר א', והיא אות דלת אחת, אשר יש בה אותו העוקץ כמין יוד באחורי הדלת, בין ב' הקווים והוין שבה, כדמיון ציר הדלת כזה ו' והיוד שבין ב' הוין, היא הציר וב' הוין הם הדלת, וחבור הכל נקרא

אור פנימי

נפש דנפש. וארבעים יום של יצירת הולד, ה"ס יניקה דעיבור, שאז יונק דרך טבורו, שהוא בחינת יניקה, ואור הרוח דנפש. ותשלום ג' חדשים שאז הוכר העובר, ה"ס המוחין דגדלות של הנפש, שבוה הוא ניכר ונעשה לבעל חי, שהוא בחינת נשמה חיה יחידה דנפש. וזה נוהג בג' מדורים: שבמדור הראשון ששם הכלים, הוא משיג נרנח"י דכלים, על ידי ג' הזמנים הנ"ל. ובמדור האמצעי, הוא משיג נרנח"י דניצוצין ע"י ג' הזמנים הנ"ל. ובמדור העליון הוא משיג נרנח"י דאורות, ע"י ג' הזמנים הנ"ל. ובוה קונה תכלית שלימותו, מצד הכלי דכתר, שפירשו, שמקבל האורות ממטה למעלה. כדברי חז"ל בנשמה, שגר דלוק על ראשו, ורואה מסוף העולם עד סופו, ומלמדים אותו כל התורה כולה. הרי שקונה אז תכלית שלמותו.

וכבר ידעת, שאין ענין השגת הג"ר בלי האורות דזווג ע"ב ס"ג, המורידים ה"ת מעינים, ומעלים הכלים דאח"פ החסדים לו, שבלעדם, אין שום אפשרות להשגת ג"ר. כי בחסרון נה"י דכלים יש חסרון דג"ר באורות כנודע. אלא שכל זה היה בו מסוד הכלי דכתר. כנ"ל. והנך מוצא שם בדברי חז"ל, כשמגיע זמן הלידה, בא מלאך וסטרו על פיו, ומשכח את כל התורה, ונסתם

וכשמגיע עת לידת הנוקבא, הנה אז היא משגת בחינת נפש דרוח, כי כן סדר לידת כל פרצוף. כי הנפש דרוח שהעיבור משיג, הוא הגורם אל יציאתו ממעי אמו, והיא הסבה ליציאתו לאויר העולם. והענין הוא, כי גם בעיבור מקבל הולד השלמה גמורה, דהיינו למוחין דג"ר שלו, כי בלי הג"ר אין שום חיות כלל, ואנו רואים שגם העיבור הוא חי לעצמו בהכרח, ועוד יותר מזה אמרו חז"ל בסוד העיבור, (גדה ל:) שגר דלוק על ראשו ורואה מסוף העולם עד סופו ומלמדים לו כל התורה כולה וכו'. ואע"פ שחז"ל מדברים בנשמה, אמנם נודע שהכלל והפרט שוים הם. ואם לא היה זה נוהג בכל הפרצופים העליונים ודאי לא היה כן גם בעיבור דנשמת אדם. כי הכל נמשך מהעליונים, כנודע. והנך רואה שכל השלימות העתידה כבר הפרצוף משיג עוד בעיבור במעי אמו. אלא הענין הוא, שהוא מקבל כל הארותיו שם בסוד נפש, שפירשו ממטה למעלה, שז"ס שאין לו אלא כלי דכתר, שה"ס ראש, ונודע, שכל מעלתו של ראש הוא מצד מה שמקבל ממטה למעלה. וע"כ אפילו בעיבור נוהג עיבור יניקה ומוחין דבחינת נפש, הן בבחינת האורות, והן בבחינת הניצוצין, והן בבחינת הכלים. כי ג' ימי קליטה, ה"ס עיבור דעיבור דהיינו

דלת א', שהם בגימטריא כ"ב, שהם יוד א' וב' ווין כנזכר. הרי, שהכ"ב אתוון שביסוד דילה, נצטיירו בבחינת דלת א', וציר שלה, שהוא היוד שבאמצע ב' הווין, שעל היר"ד הזה הדומה לציר עליה סובבין ב' הווין, שהם בחינת הדלת.

פז) ואמנם נבאר טעם, למה נקרא ציר. והענין, כי ציר בגימטריא ש' של שד"י, שהוא היסוד של הנקבה, הנקרא שד"י, ובשין זו יש לה ג' קוים, ג' ווין, שהם בחינת חג"ת הנרשמים ביסוד. ונמשכו אליה שם, מן האבות העליונים חג"ת, שהם שלשה ווין. וז"ש באר חפרוה שרים, כרוה נדיבי העם כו', שהוא בחינת היסוד שבנוקבא המעלה מ"ן. והיא בארה של מרים, שנאמר בה, עלי באר ענו לה. כי היסוד הזה אינו בולט כיסוד הזכר, אמנם הוא שוקע בחפירה, כמין באר

אור פנימי

לא הוריד הה"ת מעינים שלו. אמנם אחר שכבר נגמר כל גדלותו, הנה או הולד מתהפך, ראשו למטה ורגליו למעלה, עד שמוציא ראשו לחוץ מרחם אמו. כנודע. ותדע סוד התהפכות זו, שהוא בחינת קבלת האורות ממעלה למטה, בהיפך ממה שהיה עד כאן, בסו"ה כי נהפכו עליה ציריה. כי הולד נתון ומשומר בתוך ב' דלתות וב' צירים של אמו, שדלת וציר א', הם בחינת יסוד דקטנות דאמו. דהיינו בחינת גו"ע. ודלג וציר הב' הם מבחינת יסוד ורחם דגדלות דאמא, שהם בחינת אח"פ שהעלתה, בעת שהשיגה המוחין דגדלות, בסוד הכלי המעלה מ"ן. ובעת שב' הדלתות הנ"ל מחוברות זו בזו באמא, אין שום הכר לנה"י דקטנות של אמא: שהם נה"י דגו"ע, מטרים שירדה מהם הה"ת, שהם נשאים בה גם בעת הגדלות, מכח שאין העדר ברוחני (כנ"ל דף תשפ"ה ד"ה אמנם) ע"ש. אבל אין זה מוזק כלל לאמא, מחמת שהם מחוברים בדלת וציר הב' בסוד ב' סתומה, שהם כבר קבלו בחינת האור החדש דע"ב ס"ג דעליון שהוריד הה"ת מגו"ע ההם.

אמנם עתה, שהולד התחיל לקבל

הפתוח שהוא הטבור, ונפתח הסתום שהוא פה דראש. והנה ודאי שדבר זה נמשך מהעליונים. וע"כ צריכים להבין למה הדברים רמוזים. ותדע שאלו הם דברי הרב כאן, בסוד אש נכפפת שהזיקה, לעיל (דף תשע"ח אות ס"ח) כי אש נכפפת זו, ה"ס המלאך הבא וסטרן על פיו וכו'. כי הוא שגרם לו לבחינת נפש דרוח, והוא הגורם לו כל היציאה ממעי אמו: לאויר העולם.

והענין הוא, כי אותן הגבורות הממותקות, שהולד מקבל אותן במעי אמו, בסוד שאוכל מה שאמו אוכלת שהן מבחינת האור חדש דבקע לפרסא והעלה את אח"פ דאמא. הנה הן ודאי אין מספיקות להעלות את אח"פ של הולד, כמ"ש לעיל, כי כל עליון הוא יותר זך מתחתון שלו, כי ע"כ הוא עליון. וע"כ האור המספיק להוריד הה"ת מהעינים דעליון, אינו מספיק עוד להוריד הה"ת מהעינים דתחתון. אמנם להעיבור עצמו אין חסרון אח"פ מורגש בו כלום, משום שהוא משמש או רק בכלי דכתר, דהיינו שבחינת המסך וצמצום הם מלמטה מכל האורות שלו, וע"כ הוא יכול לקבל מה שאמו אוכלת, כלומר האורות דגדלות אע"פ שעדיין

המעלה מים מתתא לעילא. וביאר עניינו ואמר, כי היסוד והבאר הזה חפרוה שרים, כרוה נדיבי עם, הם האבות הנקראים נדיבים, כנודע והם חג"ת שחקקו חותמם שהוא חג"ת שביסוד, והוא ש' של שדי.

פח) וז"ש, והיה שדי בצריך, כי שם דשדי, נעשה מן הצירים שביסוד, שהם בגימטריא ש' של שדי"י. וזו הש', שהוא הציר, נמשך מן אותיות י"ד העליונים, שהם חג"ת יד גדולה, יד חזקה, יד רמה. וזהו שדי"י: ש', י"ד. וזהו פירוש משז"ל יצחק מיעך באצבע. והבן זה. גם זש"ה, מקדש אדנ"י כוננו ידיך, ר"ל, כי הידים העליונים שהם שלשה האבות, הם כוננו ותקנו בחינת המקדש של אדנ"י, שהיא הנקבה. ונודע כי ציון, שהיא יסוד, נקרא קדש הקדשים.

אור פנימי

כלל להיות דבוק בפנימיות אמו, כי הה"ת עומדת בעינים שלו, כנ"ל. ובוה נבחן יציאתו ופרידתו לגמרי ממעי אמו. והנך מוצא, שענין הנפש דרוח שהולד מקבל מאמו בעת לידתו, דהיינו מבחינת ציר ודלת העליון, הוא עצמו פותח הדלתות של בית הרחם, ומוציא אותו לאויר העולם.

ווס"ה כי לא סגר דלתי בטני, כי תראה, שפתיחת הדלתות גורמות צער, דהיינו התעוררות הקטנות באמא, וז"ס בעצב תלדי בנים. וז"ש שמשכחין אותו כל התורה כולה, כי ענין הג"ר דנפש שהפסיד, הוא כולל לכל האורות העתידיים לבא להפריצוף. וז"ש שנסתם הפתוח דהיינו פי הטבור. כי מעת שהתחיל להתהפך, כבר אינו ראוי לקבל אותו האוכל מה שאמא אוכלת, שהוא בחינת ג"ר, דהיינו הגדלות שהיה ראוי לו לקבל, בעת היותו בבחינה ממטה למעלה. וע"כ נסתם הטבור. אמנם כיון שקבל בחינת נפש דרוח, מציר ודלת העליון, הנה נפתח לו משום זה פה חדש. והוא פה דראש. אבל בזמן הקטנות נבחן פה הזה לבחינת פי החזה. משום שאין לו אלא בחינת רוח, שה"ס התפשטות חג"ת מתוך הנה"י, והפה דרוח עומד בחזה, והממעלה למטה, הוא מחזה ולמטה, ששם בחינת אור הנפש. שה"ס אור נקבה. משום שהפה דרוח העומד במקום

האורות וגדלות ממעלה למטה, בהיפך מכלי דכתר שלו, הנה או מתעוררת הה"ת שבהענינים דעובר, אשר עדיין עומדת בעינים שלו, ומחזירה לאחוריו כל האורות וגדלות שקבל והלביש מבחינת ממטה למעלה, שזה דומה במקצת לשביה"כ דפנים ואחור, שהיה בו' מלכין קדמאין.

אמנם בעת ההיא עדיין אמו אינה מפסקת להאיר לו ולהחיותו, אלא לא מבחינת הגדלות שלה כמלפנים, כי אינה יכולה להאיר לו מהם, אחר שכבר התחיל להתהפך ולהמשיך אורותיו ממעלה למטה. ע"כ היא משפעת להולד או מבחינת היסוד דקטנות שלה, שהוא בחינות נה"י דגו"ע, שנשאר בה מזמן הקטנות, דהיינו מבחינת הדלת והציר הא' הנ"ל. והנה או נהפכו עליה ציריה, כי דלת וציר העליון, מוכרח להתפרד מדלת וציר התחתון, שהם היסוד ורחם וגדלות, כדי לפרנס את הולד עכ"פ מבחינת הקטנות שלה, ואז נמצא שנפתח ה"ס סתומה, כי הציר והדלת העליון, נתפרד לעצמו מציר ודלת התחתון, ואז קונה הולד בחינת הנפש דרוח שלו, מציר ודלת העליון, שהוא יסוד דקטנות, כנ"ל. וכיון שנפתחו הדלתות, הולד יוצא לאויר העולם, כלומר למדרגתו ומקומו, כי אחר שהתחיל לקבל ממעלה למטה, ניכר תיכף, שהוא גוף זר ואינו ראוי

(פט) וזש"ה. שמרנו מידי פח יקשו לי. כי הודעתך בפרשת בראשית. כי מ"ד הם שם מ"ב זכורא: שהוא פשוט, ומילוי ומילוי המילוי של ההויה, שהם מ"ב אתוון. ואין לך טפה יורדת מלמעלה, שאין ב' טפות נוקבות עולות מלמטה, והם שני שמות מ"ב, שהם בגימטריא פ"ד, והם בחינות המ"ן ונתונים תוך הדלת הנזכר והציר, הנעשה מן הידים העליונים. והנה דלת ופ"ד הם פ"ח, הנעשים מן הידים העליונים, וכאשר אוחזים בהם הקליפות נקראים ידי פ"ח. וזהו, שמרני מידי פ"ח יקשו לי.

אור פנימי

החסוד של הקטנות שלה, מעל גבי הציר ודלת התחתון, שהם האח"פ גדלות שלה, ואז יכולה להאיר להעיבור מבחינת הנקב שביסוד דקטנות שלה, שגם שם נמצאת הה"ת בעינים כנ"ל, שהארה זו היא בחינת הנפש דרוח. הגורם לפתוח נקב חדש בהעובר בסוד פה הראש. ועד"ז כאן הגבורות דו"א אינן יכולות עתה להאיר אל הנוקבא, כמקודם מתוך שהתחילה להתהפך ולקבל האורות ממעלה למטה.

וזה אמרו, „אלו האורות הצריכים לצאת לבנותה, עולים תחילה כולם מתוך גופא דו"א, מן היסוד שבו עד מקום החזה, ושם העטרא דגבורה הנקרא בוצינא דקרדינותא, שהוא חלק האורות של המלכות, ועושה נקב ובוקעת ויוצאת לחוץ דרך הנקב ההוא לאחורי החזה, ואז כל האורות הצריכים לנוקבא, יוצאים דרך שם, בסוד עליה ממטה למעלה, ואח"כ חוזרים ויורדים ונכנסים בגופא דנוקבא דרך ירידה ממעלה למטה (דף תשע"ז אות ס"ז). והנך רואה איך שמדייק לומר, שמתחלה כל האורות הצריכים לנוקבא יצאו דרך שם בסוד עליה ממטה למעלה, כי כן דרך העיבור יאוכל ממה שאמא אוכלת, שפירוש, רק ממטה למעלה. ובאופן זה, אין האורות הגבורות של הגדלות מזיקות לו כלום, אע"פ שעוד הה"ת בעינים שלו, כנ"ל. ולפיכך מדייק ואומר „ואח"כ" כלומר בעת שהגיע הזמן שתבא לבחינת יניקה ורוח. „חוזרים ויורדים ונכנסים בגופא

החזה, אינו נבחן לפה גמור, אלא לנקב, משום שהפה הזה הוא מעכב על האורות דג"ר, כי שם הה"ת כנודע. וע"כ אין מושפע משם אלא אור נקבה. שה"ס אור הנפש. והבן. ועתה נבא לביאור דברי הרב. וזה אמרו „נמצא, כי כל שאר הספירות שבהנקבה כולם הם מכוונות כנגד נה"י דו"א ויש להם על מה שיסמוכו" וכבר נתבאר לעיל שזהו נבחן כבחינת העובר, להנוקבא, שאז מקבלת מכח הארותיו של ז"א ואע"פ שז"א הוא כבר בבחינת הגדלות, אין אורותיו מזיקים כלום להנוקבא, משום שהיא מקבלת אז בבחינת ממטה למעלה, כנ"ל בעיבור דכל הפרצופים. אמנם יסוד ומלכות שלה, שאין להם בחינה שכנגדם בז"א, אינם יכולים לקבל כלום בעת העיבור.

וזה אמרו „עיקר עשית היסוד שבה, לא נעשה כשאר הספירות שבה שנעשו מכח הארת הז"א בה, אלא נעשה מבחינת הכאת הגבורות ברדתם מן הת"ת עד היסוד דרך ירידה, והאירו שם ונחתם ואתגליף הארתם שם, ומכח הארתם נעשה היסוד הזה" וזה דומה לבחינת הלידה דכל הפרצופים, כי כשבא העובר על גמר גדלותו, טבעו להתהפך ולהתחיל להמשיך האורות מלמעלה למטה, אשר אז תיכף נסתם פי הטבור, שאינו ראוי עוד לקבל האורות דגדלות דאמו, בסוד מה שאמו אוכלת, כי הה"ת עדיין נמצאת בהעינים שלו. וע"כ נהפכו עליה ציריה, ומפרידה את הציר ודלת העליון, שה"ס

צ) והנה נתבאר ענין הדלת והציר, שהם כ"ב אותיות הנרשמים ביסוד שלה, ובתוך דלת וציר זה, יש מ"ן עצמם, והם חמשה אותיות הכפולות שבאלפא ביתא, והם אותיות מנצפ"ך, שהם חמשה גבורות שבנוקבא, שיורדת ביסוד שבה ונרשמות שם. ואלו האותיות של מנצפ"ך, הם המ"ן, שהוא מעלה כנגד המ"ד שנמשכין לה מן הזכר. ואחר כך, כאשר מצטייר צורת הוולד, הוא ע"י כל כ"ב אתוון האחרים, שהם הדלת והציר כנזכר.

צא) והרי נתבאר, דלת א' וציר א' ומנצפ"ך א', שבחינתם הם כלי א' עם המ"ן שבו וכל זה נמשך לה בתחלה, שהוא, כאשר היא היתה נתקנה פרצופה, ונמשכו בה בחי' המוחין שבה, ונמשכו בה החמשה גבורות. וכל זה היה נמשך אליה על ידי הז"א עצמו באחורי החזה שלו, כנ"ל בבחי' הד'.

אור פנימי

הפסד האורות דעיבור שהיה לה בסבת התהפכות של מלמעלה למטה, הוא מרמו על הפנימיות שבדברי חז"ל בבעיית הגמרא על „אש נכפפת שהזיקה" כי כן היה כאן בנוקבא, שבעת שהיא המשיכה הגבורות דז"א בבחינת ממעלה למטה, ונעשו אש נכפפת, או גיווקה בחינת הגדלות דעיבור שהיה בה, כי נסתם פי הטבור, ע"ד שביארו חז"ל בלידת גשמה הנ"ל.

וזה אמרו כאן „בדכורא יש כ"ב אתוון, וכולם נרשמו ונחתמו ביסוד שלו וכו', וכן הכ"ב אתוון שבנוקבא נרשמן ביסוד שלה וכו', והנה מאלו הכ"ב אתוון שביסוד דנוקבא, נעשית דלת א' וציר א' וכו' ותדע שאלו הכ"ב אותיות שמקבלת מדוכרא, ה"ס כל המוחין דקטנות שלה שהיא מקבלת בעודה קטנה, שה"ס אור הרוח דרוח, שמקבלת מז"א אב"א כששניהם דבקים זה בזה בכותל אחד, דאחורים דאמא. כמ"ש בחלק ז'. והם בחינת הה"ח דקטנות. וכן היא מקבלת ה"ג, שהן בחינות המ"ן שלה דקטנות, שהם סוד מנצפ"ך הכפולים הבאים בסופי המלות כי הם הדינים הכלולים במסך דבחי"א העושים סיום בכל הע"ס דרוח, כלומר בהה"ח הנ"ל.

דנוקבא דרך ירידה מלמעלה למטה" דהיינו שמתחילה להמשיך האור לבחינת התלבשות אליה, או הכו הגבורות ההן ביסוד שבה, דהיינו בסיום גופא, ואתגלפו ונחקקו ונתנו חותמן שמה, כלומר שאבדה משום זה כל הגדלות שקבלה בעת העיבור. ונסתם פי הטבור, ונהפכו הצירים כמ"ש בלידת כל פרצוף. וקבלה עתה ע"י זה בחינת הנפש דרוח, כנ"ל, ונפתח לה בזה בחינת פה דראש, המכונה עוד עתה פי החזה, כנ"ל. ועיקר הכח של גבורות הנקב דחזה מצטיירים בסיום גופא, כנ"ל. כי המה מפסיקים את הכלים דאצילות. וז"ס שנבנה עתה ע"י הנפש דרוח שקבלה, בחינת יסוד ומלכות דקטנות שלה, שהם מבחינת נה"י שבעינים. וזכור זה.

וזה אמרו שם „הרי שהאורות של הנוקבא הם בב' בחינות: כי תחלה עולים מתוך גופא דז"א. ואח"כ הם נכפפים ויורדים תוך גופא דנוקבא, עד סיום גופא" והנך רואה איך נזהר לדייק פעם ב' את ב' הבחינות הנ"ל: של העובר, שהן ממטה למעלה. ושל כח הלידה שהוא ממעלה למטה. ועוד מוסיף להסביר לנו הענין הזה של

צב) ואחר כך, כאשר ננסרה המלכות אחר שנתקן פרצופה ע"י הו"א, כי ע"כ היתה דבוקה עמו אחר באחר, כדי לקבל מוחין דילה והארותיה ע"י, ואז היו ההארות עוברות אליה דרך מחיצות הו"א, וע"כ היו דינין, ואותו הדלת והציר והמנצפ"ך, אשר קבלה על ידו ביסוד שלה, היו דינין, והיו נקראים בחינות ירושלם שהיא דינין. ואחר כך ננסרה, והוא, שנסתלקו נה"י דאמא והמוחין מן ז"א, ויצאו

אור פנימי

ונמצאת הנוקבא עתה, שיש לה אחורים שלימים דאח"פ דבינה מבחינתה עצמה ואז ננסרת מהו"א, והיא נגדלת בכל האחורים שלו כמותו בקומה שוה.

אמנם תבין שהיה כאן מקודם ענין עלית מ"ן של זו"ן לאו"א כי צריכים לזווג ע"ב ס"ג, כדי להוריד הה"ת מעינים דנוקבא, כי אז היא מעלית אח"פ שלה. ותדע שזו"ס הסתלקות המוחין דחסדים וחכמה מז"א כי אז הוא עולה למ"ן, אלא הזווג שנעשה, היה בבחינת החיצוניות דאו"א, כדי להמשיך מוחין דו"ק בשביל הנוקבא, כנ"ל, לפיכך רק הנוקבא יורדת עם המוחין דו"ק שלה מזווג זה, וננסרת מאחורי ז"א. אבל ז"א עצמו אין לו שום ריוח כלום מהזווג הזה, כי כבר יש לו אפילו מוחין דגדלות דאורות, ומה הנאה לו ממוחין דו"ק, ע"כ אין פנימיות ז"א יורדת עוד מאו"א, עד זווג הב' כמ"ש למטה.

וזה אמרו, והנה עתה מקבלת המוחין שלה פעם ב' בהארה עצומה לאין קץ יותר מבראשונה, כי בתחילה היה תמצית האור, ועתה לוקחת המוחין עצמם דהיינו כנ"ל, כי מתחלה היה לה רק מוחין דקטנות מבחינת רוח דרוח, אבל עתה היא מקבלת מוחין דג"ר ממש, אלא שהוא עוד מבחינת הכלים, כנ"ל.

וזה אמרו, וחוזרת ליקח פעם שניה הכ"ב אותיות ע"י אמא, ונעשים ביסוד שלה דלת ב' וציר ב'. ומקבלת מנצפ"ך ב' שהם מ"ן שניים, שכל זה המה בחינות נמתקות מאד" כי כ"ב אותיות של עתה, הם בחינות

וכבר ידעת שכל בחינות הקטנות נשארות בה גם בבחינות הגדלות שבה. כי אין העדר ברוחני. ובזה תבין סוד דלת וציר העליון אשר נשאר בהיסוד החיצון שבה, הנחתם מסוד אש נכפפת הנ"ל.

וזה אמרו, והרי נתבאר, דלת א' וציר א' ומנצפ"ך א', שבחינתם הם כלי א' עם המ"ן שבו. וכל זה נמשך לה מתחלה, שהוא כאשר היתה נתקנה פרצופה ונמשכו בה בחינת המוחין, ונמשכו בה בחינות ה"ת וה' גבורות, וכל זה היה נמשך לה ע"י הו"א עצמו מאחורי החוזה שלו כנ"ל בבחינה הד"ה דהיינו כמבואר לעיל. שה"ת הם המוחין דקטנות שקבלה מז"א באב"א, ומשם באות הכ"ב אותיות. שהן מבחינת רוח שבה. ומהן נתקנו הדלת והציר הא'. ומה"ג שהן בחינת מנצפ"ך שבה, מהן בא המ"ן שהיא מעלית לז"א בעת הזווג דגדלות, שמצייר אז המ"ן של נשמת הצדיקים שנתחברו באחורים שלה בבחינת הקטנות שלהם. כמ"ש במקומו.

וזה אמרו, ואח"כ ננסרה, והוא שנסתלקו נה"י דאמא והמוחין מז"א, ונכנסו הנה"י דאמא וגם המוחין בראש הנקבה, העומדת מאחורי הו"א, ואז אין האורות והמוחין שלה נמשכין דרך הו"א, אלא מאמא עצמה וע"כ ננסרת ונפרדת מאחורי הו"א והנה ענין זה של הנסירה והשגת הגדלות דנוקבא ממוחין דאמא, הוא בחינות המוחין דו"ק שהם בחינות גדלות הכלים שהבאנו לעיל, בסוד הביאה קדמאה העושה בה בחינת כלי המעלה מ"ן, כי מוריד ה"ת מעינים מבחינת הכלים, ומעלה אח"פ דכלים למדרגתם כבתחלה

חלק ט' תלמוד עשר ספירות זווגי הספירות תשצה

מן ראשו, ונכנסו הנה"י של אמא וגם המוחין בראש הנקבה, העומדת באחורי הו"א, ואז אין האורות והמוחין שלה נמשכין דרך הו"א, אלא מאמא עצמה, וע"כ ננסרת ונפרדת מאחורי הו"א.

צג) והנה עתה מקבלת מוחין שלה פעם ב', בהארה עצומה לאין קץ יותר הרבה מבראשונה, כי בתחילה היו תמצית האור, ועתה לוקחת המוחין עצמן, ואז נגמרת להתקן, וחוזרת ליקח פעם שניה הכ"ב אותיות ע"י אמא, ונעשים ביסוד שלה דלת ב' וציר ב', ומקבלת מנצפ"ך שני

אור פנימי

אח"פ שהחזרו למדרגת האצילות שלה. שכבר ירד הה"ת מעינים שעליהם. וכן המנצפ"ך הם מבחינת ה"ג זכרים, אלא שעדיין אין בהם רק בחינת הכלים. הרי שהדלת והציר הב', והמנצפ"ך הב', הבאים לה מאמא הם ממותקות מאד, כי המה בחינות ג"ר, כנ"ל, משא"כ הדלת וציר הא' והמנצפ"ך הא', היו מבחינת הקטנות שהם דינים כנ"ל.

צד) וזה אמרו, "כאשר תחבר ב' דלתות אלו כזה הם יהיו צורת ה' סתומה של פסוק לסרבה המשרה. כי ע"י ב' דלתות אלו נסתם היסוד שלה, ונעשית ה' סתומה והולד בתוכה". כמ"ש לעיל כי גם הבחינת של כלי היסוד החיצון דקטנות נשאר בה בעת הגדלות, כי אין העדר ברוחניות. אמנם מתוך שב' הדלתות הן בזמן הגדלות, ונמצאות מחוברים זו בזו, אין כלל בחינת ה"ת מורגשת בהדלת והציר הא', כי הדלת והציר הב' מורידים כח הצמצום מהם. וז"ס ה' סתומה, כי אז הם יחד נעשים לכלי אחד סתומה ומשומרת מכל אחיזה לדינים. והבן היטב, כי באמת אין המ"ן דנשמת הצדיקים, שהם יהיו העובר בהכלי ההוא, כשיהיו זו"ן בבחינות פב"פ. הנה הם ודאי אינם מקבלים מהיסוד הפנימי, כי הם אינם ראויים אלא לקטנות, וע"כ הנוקבא תצייר אותם רק מדלת וציר העליון שלה, משורש הקטנות. וע"כ צריכים ודאי שמירה מפני אחיזה להחיצונים. אמנם מתוך שב' הדלתות

זוה אמרו, "כאשר תחבר ב' דלתות אלו כזה הם יהיו צורת ה' סתומה של פסוק לסרבה המשרה. כי ע"י ב' דלתות אלו נסתם היסוד שלה, ונעשית ה' סתומה והולד בתוכה". כמ"ש לעיל כי גם הבחינת של כלי היסוד החיצון דקטנות נשאר בה בעת הגדלות, כי אין העדר ברוחניות. אמנם מתוך שב' הדלתות הן בזמן הגדלות, ונמצאות מחוברים זו בזו, אין כלל בחינת ה"ת מורגשת בהדלת והציר הא', כי הדלת והציר הב' מורידים כח הצמצום מהם. וז"ס ה' סתומה, כי אז הם יחד נעשים לכלי אחד סתומה ומשומרת מכל אחיזה לדינים. והבן היטב, כי באמת אין המ"ן דנשמת הצדיקים, שהם יהיו העובר בהכלי ההוא, כשיהיו זו"ן בבחינות פב"פ. הנה הם ודאי אינם מקבלים מהיסוד הפנימי, כי הם אינם ראויים אלא לקטנות, וע"כ הנוקבא תצייר אותם רק מדלת וציר העליון שלה, משורש הקטנות. וע"כ צריכים ודאי שמירה מפני אחיזה להחיצונים. אמנם מתוך שב' הדלתות

מחוברות זו בזו בסוד ה' סתומה נמצא ממילא שהטהרה דדלת וציר הב', מועילה ג"כ לדלת וציר הא' המציירת המ"ן דצדיקים כנ"ל. מכח חיבורן יחד זו בזו. וזה אמרו, "כאשר בא זמן הלידה אלו הדלתות נפתחים ויוצא הולד מתוכם מצוייר" דהיינו כנ"ל: כי כשהעובר הוא על גמר שלימותו הנה מטבעו להמשיך האורות ממעלה למטה. אשר אז נסתם לו הטבור, מטעם הה"ת שבעינים שלו, שעוד לא ירדה, וע"כ נשאר בלי אורות, ואז תיכף מפרדת אמו את הדלת והציר העליון הא' מע"ג דלת וציר הב', כדי שתוכל להמשיך לו שפע מתוקנת מבחינת הקטנות שלה לבד, שהיא בבחינת נפש דרוח, ונמצא שנעשה בזה פתיחת הדלתות, כי נהפכו עליה ציריה. ואז יוצא דרך שם הולד לאויר העולם כנ"ל.

וזה אמרו, "ואמנם ענין ב' מנצפ"ך שהם המ"ן הם בחי' יוד דמים שיש ביסוד הנקבה: ה' טהורים, וה' טמאים. והמנצפ"ך הא' שלקחה ע"י ו"א שהיו דינים גמורים, מהם נעשו הדמים טמאים ע"ד הנ"ל. והמנצפ"ך הב' שלקחה מאמא, הם גבורות ממותקות, והם דמים טהורים" (בדף תשצ"ח אות צ"ה) וצריך שתבין היטב מהותם של ה"ת וה"ג משורשם. להיותם החומר של כל פרצוף. כי אבא מזריע הלובן שבו שהוא ה"ת, ואמא מזריע האודם שבו, שהוא ה"ג. (כנ"ל תשפ"ז אות פ"ב) ותדע שתחלת מוצאם נהוהו בצמצום ב', בדבר עלית ה"ת

שהם מ"ן שניים, שכל זה הם בחינות נמתקות מאד, ואלו השניים שלוקחת ע"י אמא, נקרא ציון, שהם רחמים.

צד) והרי עתה נשלמו בה, ב' צירים וב' דלתות וב' מנצפ"ך. שהם כ"ז אותיות שקבלה ע"י הז"א, וכ"ז אותיות שניות שקבלה ע"י הבינה. והנה כאשר תחבר ב' דלתות אלו כזה, מ' יהיו צורת מ' סתומה, של פסוק לסרבה המשרה, כי ע"י ב' דלתות, נסתם היסוד שלה, ונעשית מ' סתומה, והוולד בתוכה הנעשה מן המ"ד ומ"ן. ואז נקראת גן נעול מעין חתום. כי המ"ן סגורים וחתומים בתוך דלתות אלו, הנעשים מ"ם

אור פנימי

לעינים, שנתערבה המלכות משום זה, בכל ספירה וספירה עד הכתר, כי הגם שלא עלתה ה"ת אלא עד הבינה, אמנם בינה היא עצמות חכמה, וכל הג"ר חשובות כאחת כנודע. ונבחן ע"י, שנתהוו כמו ב', קוים בהע"ס, אשר קו הימין הוא עצם מהותן של הע"ס. וקו שמאל הוא כח הדין דהיינו בחינת הסיום דה"ת, שנתערבה בהע"ס כולן. ומתוך שכל זה קרה רק מבחינת ההלבשה של מטבור ולמטה דא"ק, ומטבור ולמעלה שלו נחשב הכל לעקודים, כנודע, ע"כ נבחן שורשן, רק לה"ח וה"ג, כלומר, שענין הקו שמאל שנעשה בכל ספירה, אינו מבחינת כח"ב זו"ן דחכמה, אלא מבחינת כח"ב זו"ן דחסדים, שאפילו הג"ר שלהם נקראות חג"ת, ובזמן שיש בהם הארת חכמה נקראות חב"ד, כמ"ש בחלקים הקודמים, ולפיכך אפילו הווג הגדול ביותר, שהיו בהע"ס דנקודים, דהיינו המכונה הסתכלות עיינין דא"א, נבחן ג"כ לזווג דה"ח וה"ג, דהיינו ב' הקוים שנעשו בכח"ב זו"ן דחסדים. משום שבכח"ב זו"ן דחכמה, לא נתערבה כלל ה"ת בהע"ס שלהם. כמבואר.

וזה אמרו, כי מיין דוכרין הם שם מ"ב דכורא, שהוא: פשוט, ומילוי ומילוי המילוי של הוי"ה שהם מ"ב אתוון" (דף תשצ"ב אות פ"ט) דהיינו הנמשך מבחינת הע"ס דכח"ב זו"ן של חכמה, ששורשם מבחינת מטבור ולמעלה דא"ק, דהיינו מבחינת ג'

הפרצופים: גלגלתא, ע"ב, ס"ג, דא"ק. המסתיימים בו למעלה מטבור, כנ"ל. אשר בהם אין שום זכר להתערבות ה"ת בבחינת קו שמאל בהע"ס שלהם. ומהם באה תמיד טפת מיין דוכרין, כי מתוך זה שאין שום חיבור של ה"ת בעינים שלהם, ע"כ הם מורידים ה"ת, גם מן המיין נוקבין שיש בהם חיבור ה"ת בעינים שלהם. ואז עולים אח"פ של המ"ן ההם מן מקום הנפילה שלהם. ומתחברים אל המ"ן, שהם בחינות ה"ג דגו"ע, ומתחברים שניהם להמדרגה, כמו שהיו מטרם נפילת אח"פ. ואז נבחנות כל ה"ג לבחינות גבורות זכרים, כמו המיין דוכרין עצמם, כי כבר נטהרו מה"ת שבהם כמו השם מ"ב שבמ"ד. ולכן נקרא עתה גם המ"ן, בשם מ"ב כמו המ"ד.

אמנם עדיין יש הפרש גדול בין המ"ד, שהם כח"ב זו"ן דחכמה, שלא היה בהם חיבור ה"ת מעולם. ובין המ"ן, שהם כח"ב זו"ן דחסדים, שהיו פעם מקולקלים, ע"י החיבור דה"ת בעינים שלהם, אלא שעתה נטהרו ע"י טפת המ"ד. לפיכך השם מ"ב דמ"ד מרומז בהוי"ה: ד' אותיות דהויה פשוטה בלי מילוי, שהוא פרצוף הכתר ויוד אותיות של הוי"ה במילוי, שהוא פרצוף ע"ב דא"ק, וכ"ח אותיות של מילוי דמילוי של הוי"ה, שהוא פרצוף ס"ג דא"ק, דהיינו שלשת פרצופי א"ק הנגמרים למעלה מטבור, כנ"ל. וכבר ידעת, שפרצוף ע"ב נחשב למילוי

סתומה. לפי שאלו הדלתות הם הכ"ב אתון אשר שם, אשר מהם נצטייר הוולד, לכן אין ציור צורת הוולד נגמר עד ארבעים יום שמצטייר בכח ב' דלתות אלו שהם ס' סתומה.

אור פנימי

„הכולל" מרמז על בחינת תיקון שעדיין נעלם, אלא שהוא מוכרח להתגלות. והבן היטב.

וזה אמרו „וצריך שיהיו באשה בחינת דלתות כדי לסוגרם, ולעכב הולד שם בפנים, שלא יצא לחוץ, עד שיגמר להצטייר לגמרי. וגם צריך שיהיה בה כח המצייר את צורת הולד" ואלו ב' הבחינות הן הפוכות זו לזו. כי כח המצייר, הוא בחינת המיתוק דמדת הרחמים בדין, שנעשה ע"י עלית נה"י בחג"ת ג' גו ג', שפירושו שעלה ה"ת שמתחת היסוד, ששם מקומה מצמצום א'. ונכללה בת"ת, שהוא כלי דבינה דחסדים, כנ"ל באורך. וצריך שתזכור כאן כל המתבאר לעיל באו"פ (דף ר"י ד"ה הם שמות) שעל השיתוף הזה דמדת הדין במדת הרחמים, דעלית ה"ת בעינים עומדים כל העולמות, מבחינת מה שהיו כלולים במחשבה הראשונה „כדי להנות לנבראיו" ע"ש היטב כל ההמשך. גם העולם לא היה יכול לעמוד כלל מבחינת מדת הדין דצמצום א', כי באופן זה לא היתה שום אפשרות לתחתונים לתקן את הה"ת, דהיינו צמצום הא', עד להחזיר מעלתה כמו שהיתה מטרם הצמצום בא"ס ב"ה, בסוד מה שאמרו בזוהר, א"ס לא נחית יחודא עליה עד דיהבינן ליה בת זוגיה. כי כל התיקון הזה דצמצום א' תלוי בדבר הגילוי של י"ג מדות הרחמים, וגילוי כל שמותיו הקדושים, שה"ס השכר המקווה לצדיקים. ואין דבר זה מגולה, אלא ע"י החיבור דה"ת בעינים, שה"ס כח הציור, המצייר את הפרצופים באופן כזה שיגלו כל הנ"ל. וז"ס הבחינה הב' שאומר כאן הרב, שצריך שיהיה בה כח המצייר את צורת הולד, דהיינו בחינת החיבור דה"ת בנקבי עינים, שזולתו לא היה שום תיקון בהולד. כמבואר.

לפרצוף גלגלתא, כי הוא ממלא ספירותיו אחר הסתלקות א' שבע"ס דהתפ"א. ופרצוף ס"ג נחשב למילוי דמילוי, כי הוא ממלא את ספירותיו דע"ב דא"ק בהסתלקות השניה שקרה גם בע"ב דא"ק, דהיינו בהמילוי הא' של הכתר. ולכן נחשב הפרצוף הא' דא"ק, בשם ד' האותיות דהוי"ה פשוטה, שהמילוי הא' שלו הוא יוד אותיות דמילוי א' דהוי"ה פשוטה, ואח"כ כ"ח אותיות, דמילוי הב' דהוי"ה פשוטה, הממלאים את היוד דמילוי הא' והמילוי הא' נקרא ע"ב דא"ק, והמילוי הב' נק' ס"ג דא"ק. שכל אלו ג' הפרצופים לא סבלו מן החיבור דה"ת בעינים מעולם.

והשם מ"ב של המ"ן, מרומזים רק בהשם אהי"ה, בד' אותיות הפשוט, ויוד אותיות של המילוי שלה, וכ"ז אותיות של מילוי דמילוי, שכולם יחד הם מ"א אותיות, אלא עם הכולל הם ג"כ מ"ב אותיות. ולכן מרומזין בשם אהי"ה, כי שם הזה יורה, שהוא עתיד להתגלות בכל השלימות, אבל עתה עוד אינו כך, כמ"ש בזוהר, דזמין אנא לאולדא. ולפיכך השם מ"ב של המ"ן, אשר בשעת עלייתם לזווג עדיין מחוסרי תיקון הם, כי הה"ת עוד בעינים שלהם, אלא שעתה מקבלים תיקונם ע"י השם מ"ב של מ"ד, ע"כ מתבארים בשם אהי"ה שבשעת הזווג אגלאי מלתא למפרע, שעינים שלהם מטהרים לגמרי מה"ת כמו השם מ"ב דמ"ד. גם זה הוא הרמז, שבהם עצמם, בלי טפת הזווג דמ"ד, עוד חסר בהם השם מ"ב כי אין בהם אלא א"ס אותיות, אלא רק עם הכולל של טפת המ"ד, נשלמים גם הם בשם מ"ב ונעשים גבורות זכרים כנ"ל. אמנם זה הרמז של א"ס אותיות עם הכולל נהג בעיקר קודם הזווג עם המ"ד, כי סוד

צה) לכן כשבא זמן הלידה, אלו ב' הדלתות נפתחים, ויצא הוולד מתוכם ונמצא, כי ב' הדלתות והצירים הם צורת המ"ם סתומה. ואמנם ענין ב' מנצפ"ך שהם המ"ן, הם בחינות י' דמים שיש ביסוד הנקבה: ה' טהורים, וחמשה טמאים, כנזכר בגמרא. והמנצפ"ך הא' שלקחה ע"י זעיר אנפין, שהיו דינין גמורים, מהם נעשית הדמים טמאים על דרך הנ"ל, והמנצפ"ך ב' שלקחה מאמא, הם גבורות ממותקות והם דמים טהורים, והם בחינות: ירושלים, וציון כנזכר.

צו) והנה אלו המנצפ"ך, הם בחינות גבורות שלוקחת מן הבינה כנודע, שמשם נמשכין, והיא נקראת חומות, וז"ס חותם כנ"ל. והנה נודע כי נה"י של הבינה, שבה נתונים המוחין דז"א, הם ג' אהי"ה: א'

אור פנימי

והפוכו הוא הבחינה הב', שצריך להיות בהאשה בחינת דלתות כדי לסוגרם, ולעכב הולד שם בפנים, שלא יצא לחוץ עד שיגמר להצטייר לגמרי. וכבר ידעת פירוש הדלתות האלו, שהן ב' הבחינות: גו"ע, ואח"פ שבשעת הגדלות הן מתחברות זו עם זו בצורת מ' סתומה, כי הדלת העליון הוא מחו"ג דקטנות, שה"ת בעינים שלהם. והדלת התחתון הוא מחו"ג דגדלות, שהם אח"פ שנתעלו ונתחברו בדלת העליון במדרגה אחת מתוך שירדה ה"ת מעינים דדלת העליון, ואז נתחברו גו"ע דדלת העליון עם אח"פ שבדלת התחתון לאחת, לע"ס של מדרגה אחת, ונעשו צורת מ' סתומה אחת. הרי שהדלתות הן בחינת גדלות, הבאה מהורדת ה"ת מעינים, שהן הפכות מקצה אל הקצה להבחינה הראשונה, שהיא דוקא בחינת החיבור דה"ת בעינים.

וזה שממשיך, מאלו כ"ב אתוון דיסוד דנוקבא נעשו דלת א' וציר א' והוא אות ד' אחת שיש בה אותו עוקץ כעין י' באחורי הד', וכו' והיוד של ב' הוויין היא הציר, וב' הוויין הם הדלת וכו', שעל היוד הזה הדומה לציר, עליה סובבין ב' הוויין שהם בחינת הדלת" (תשפ"ט אות פ"ו) פירוש, כי סוד כ"ב אותיות, מתבאר, בסוד כף הנושאת

בתוכה ב' אותיות, כי הכף היא הציר, וב' האותיות הן ב' הוויין. והענין כי כל השורש של כ"ב אותיות הוא בחינת החיד והגרונ, שהן המוצאות של גיכ"ק בחיד, והמוצאות של אחה"ע הם בגרון, ומזווגם יצאו כל האותיות כולם והחיד ה"ס יסוד דחכמה של ראש והגרונ ה"ס היסוד דבינה, ותדע שסוד ה' מוצאות הפה הן ה' גבורות, וגיכ"ק ה"ס גבורה הבאה מנצח, שה"ס הגבורה שביסוד דע"ב דא"ק, שיש בה סיתום גדול של חסדים, אע"פ שיש בו כל השלימות של החכמה, להיותו יסוד דפרצוף ע"ב. וז"ס גבורה דחיד שהיא המוציאה אותיות גיכ"ק, והגרונ שהיא יסוד הבינה, ה"ס גבורה הנמשכת מהוד, שה"ס הגבורה דה"ת, שהיא מלכות כי ע"כ יצאה הגרון שה"ס בינה דא"א לבר מראש דא"א, משום שהבינה קבלה ליסוד שלה הגבורה דה"ת. והגבורה הא', ה"ס גבורות זכרים, שהם בחיד, והגבורה הב', ה"ס גבורות נקבות. והנה סוד הציר, שה"ס כף אחת, היא נושאת בתוכה ב' הגבורות הנ"ל כאחת, שהן מיסוד דע"ב, וממלכות. ומתוך שגבורה עליונה היא זכר, נמצא מתגבר על הגבורה התחתונה שהיא נקבה, וע"כ הציר הזה ממשיך מקרבו ב' וויין כי נעשו בו שניהם לבחי' זכרים דהיינו כצורת היסוד שהוא גבורה עילאה

חלק ט' תלמוד עשר ספירות זווגי הספירות תשצט

דיודין בנצח, וא' דאלפין בהוד, וא' דההין ביסוד, ושלשתן בגימטריא תנ"ה. והוא בגימטריא חותם, וזהו בחינת המלכות שבנוקבא, שהוא החותם הראשון, שכל עיקרו הוא מן לבושי נה"י דאמא.

צו) והנה בתחלה, כשעדיין לא נעשה ביסוד שלה, רק דלת א' וציר א' ומנצפ"ך א' ע"י הז"א, אז נקרא הנקבה נער חסר ה', כי נער בגימטריא ש"ך דינין, וזה המנצפ"ך הא' היה דינין, כנ"ל. ועתה שלקחה

אור פנימי

הגבורות הנ"ל דיסוד ומלכות, של גיכ"ק ושל אחה"ע, והן כולן מצטיירות בצורת ד', שהיא ציר, כעין י' וב' ווין, שהן בגמטריא כ"ב, לרמז שכל כ"ב אותיות כלולות בהן, ומשם יצאו בסוד גיכ"ק אחה"ע, ונמצאת בחינת הציר, ששם גנוזה הה"ת. הוא כח הציון שטפת הזכר מצטיירת בכל אותם התיקונים הראוים לגלות סוד שמותיו הקדושים. כנ"ל, אמנם כח העיכוב וסגירה, ממגע החיצונים, הוא נעשה בסוד הדלת עצמה דהיינו בכח ב' הווין הסובבות על הציר. אכן תזכור שצריכים למ' דלתות, כי בלי הדלת הב' דגדלות אין הטפה יכולה להתעכב שם כנ"ל.

וזה אמרו „הטעם למה נקרא ציר והענין, כי ציר בגי' ש' של שד"י שהיא יסוד של הנקבה, הנקרא שדי ובשין זו יש ג' קוים, שהם ג' ווין, שהן בחינות חג"ת הנרשמים ביסוד, ונמשכו אליה שם מן האבות העליונים חג"ת, שהם ג' ווין. וכו'. כי היסוד והבאר הזה, חפרוה שרים כרוה נדיבי עם, וכו' והם חג"ת שחקקו חותמם, שהוא חג"ת שביסוד והוא ש' של שד"י. וכו'. וזש"ה מקדש ה' כוננו ידך, ר"ל כי הידים העליונים שהם ג' האבות, הם כוננו ותקנו בחינת המקדש, של אדני שהיא הנקבה" (תש"צ אות פ"ז אות פ"ח) והנך רואה איך טרח הרב לבאר לנו היטב סוד הציר, כדי להבין שהוא בחינת החיבור של ה"ת בעינים ואומר, שעל שם הציר הזה שישנו ביסוד דנוקבא, היא נקראת ב"ם.

עליונה, בצורת ו' קטיעה כנודע. אכן התכפלות ב' הגבורות ביחד בהציר, כנ"ל גורמת שם סיתום גדול, וז"ס אות ד' שהיא צורת הציר, עם ב' ענפיו, כדברי הרב שהם שניהם ווין, ולפיכך אות זו נקראת דלת, שפירושה דלות, מלשון דל ועוני, אמנם כיון שהן בצורת ווין שהן זכרים, ע"כ כחם יפה לשמירה מפני החיצונים, שאין להם אחיזה שם לפי שהם זכרים.

ובזה תבין יותר. ההפרש מבין הדלת הא' דקטנות, ובין הדלת הב' דגדלות, ותדע, כי ההפרש ביניהם הוא רק בהצירים שבהם, כי בציר של הד' דקטנות, שורה שם בחינת ה"ת ביסוד הבינה, כי עדיין לא ירדה ה"ת מהבינה. אכן בציר של ד' דגדלות, כבר אין שם ה"ת ביסוד הבינה, שהוא הגרון. כי כבר ירדה ה"ת מעינים. אמנם בהווין שבהם אין שום דבר, כי אפילו בהדלת דקטנות הם שניהם בצורת ווין, דהיינו זכרים ואין בחינת ה"ת ניכרת שם אע"פ שהיא נמצאת בהציר. וזה אמרו „שהכ"ב אתוון שבהנוקבא נרשמים ונחתמים ביסוד שלה, וכאשר טפת הזכר נכנסת שם היא מתעכבת שם ומצטיירת מכח אלו הכ"ב אתוון" (תשפ"ט אות פ"ה) דהיינו כנ"ל, שצריכים כאן לב' פעולות הפוכות זו מזו, כי צריכים לכח הציון. שהוא בחינה ב' הנ"ל בדברי הרב, שלפעולה זו צריכים לחבורן של ה"ת בה"ר, ולהיפך זה צריכים לכח סגירה ועיכוב עד שיגמר להצטייר. ולפיכך כל הכ"ב אתוון נחתמות ביסוד דנוקבא מבחינות שורשן, שהן ב'

אלו השניים, שהוא אחר שננסרה, אז ניתוסף בה ה' דנערה, כי ה' זו רומזת על אלו חמשה אותיות דמנצפ"ך השניים, שהם יותר רחמים וגבורות ממותקות.

צח) והנה מה שלוקחת עתה בזמן הנערות, שהוא בזמן הנסירה, הם דלת א' וחמשה אותיות מנצפ"ך, הרי הם ששה אותיות. ואלו הם ששה חדשים של זמן הנערות.

אור פנימי

שד"י. כי פי' של שם שדי הוא סוד תחום וסיום, ע"ד שפירשו חז"ל, שאמר לעולמו די, שלא יתפשט יותר. ונודע שהגבול של העליונים אינו מתהווה זולת על ידי התעוררות שם כח הצמצום של המלכות שה"ס ה"ת. אמנם בסוד המיתוק דמדת הרחמים בדין, דהיינו מתוך עלית ה"ת לנקבי עינים. ועל זה רומז הש"י של שד"י, שיש בה ג' ווין, שהן חג"ת. וג' הווין האלו הן חפרו הבאר, שהיא יסוד דנוקבא, שפירשו, כי ע"י עלית נה"י לחג"ת, נכללה ה"ת בחג"ת כנ"ל. וקבלה הנוקבא בחינת הבינה, ונעשה היסוד דנוקבא מבחינת הת"ת שביסוד, דהיינו מבחינת הבינה של היסוד שלה, ולא מבחינת המלכות דיסוד שלה, וע"כ מדייק הרב ואומר, והם חג"ת שחקקו חותמם, שהם חג"ת דיסוד" כי הנה"י דיסוד נכללו בחג"ת דיסוד ונעשה מקום היסוד בת"ת של היסוד שה"ס בינה דחסדים, כנ"ל. וענין שינוי מקום זה, נעשה ע"י חג"ת דז"א שהם ג' אבות, להיותו גם הוא נכלל בעת עיבורו מבחינת העליה דנה"י שלו לחג"ת שלו, כנ"ל.

וזהו שמרמז, אשר הציר שלה ה"ס ש' של השם שדי. והי"ד של שם שדי מורה על הידים העליונים שה"ס ידים דבינה, ונמצא הציר כלול מן ב' ההין. ובוה תבין הרמז מסו"ה שמרנו מידי פ"ח יקשו לי. שאומר הרב, אשר המ"ן שה"ס ב' טפות נוקבין העולות מלמטה, הן ב' שמות מ"ב, שהם בגי' פ"ד ונתונים תוך הדלת והציר, הנעשה מהידים העליונים וד' ופ"ד בגי' פ"ח.

וכאשר אוחזים בהם הקליפות, נקראים ידי פ"ח" וזה תבין ממה שנתבאר לעיל בסוד הלידה, (כנ"ל דף תשצ"א ד"ה אמנם בעת) כי כל כמה שהעובר מקבל השפע שם במעי אמו מבחינת ממטה למעלה, אז נשמר היטב בתוך הדלתות של בית הרחם. רק בו בעת שמתחיל להתהפך ולקבל שפעו ממעלה למטה, ומתוך שהעובר הוא עדיין מבחינת גו"ע, נמצא השפע עוברת למטה ממקום הצמצום, שהרי ראשו בין ברכיו, כלומר שהוא מקופל כפנס ג' גו' ג', ונמצא הה"ת למטה מספירותיו, וכיון שהוא מקבל משהו בבחינת הלבשה ממעלה למטה, הרי היה השפע ההיא עוברת להקליפות, כי היה עובר על הסיום שבשם שד"י, הנ"ל. וע"כ תיכף נסתם לו הטבור, שלא יוכל לקבל עוד מפנימיות השפע, ממה שאמו אוכלת. אשר סתימה זו נעשה מכח פירוק הדלתות, שהדלת וציר העליון נתפרד מהדלת וציר התחתון, ואז נפתח לו הפה דראש, וכו' כמ"ש שם באורך. והנה שם בעיבור במעי אמו, נמצאים כל התיקונים כהלכתם. אמנם בסוד לידת נשמות, אשר הן המ"ן הנזכר בדברי הרב כאן, יכולים התחתונים לקלקל כל התיקונים הנ"ל במעשיהם הרעים, כמ"ש במקומו, ואז נאחזים תיכף החיצונים בהנשמה ההיא, שמשכה השפע מלמעלה למטה, כי שפע העוברת למטה מגבול הצמצום, היא ירושת הקליפות והחיצונים, וז"ס שמרני מידי פ"ח יקשו לי. כי אותו התיקון דפתיחת הדלתות בהעיבור, אשר דלת העליון שהיתה

צט) הבחי' הז' היא, אחר שננסרה, ולקחה ששה בחינות הנז' שהם דלת א' וחמשה אותיות מנצפ"ך אחרים, בששה חדשי הנערות, ואחר כך חוזרת עמו פנים בפנים. ואז ראויה לזווג גמור. ואז היא תורה שבע"פ מתחברת פנים בפנים עם הזעיר אנפין הנקרא תורה שבכתב, ואז היא נקרא בגרסתה בגימטריא תורה, לרמוז אל מ"ש.

אור פנימי

כבר נקיה מה"ת ונתחברה עם אח"פ שלה, הנה עתה שחזרה ונתפרדה וה"ת שוב נתגלה בגו"ע, נמצאים נפגמים הידים העליונים שהם חג"ת, שחזרו ונתקלקלו בהצמצום דה"ת אחר שכבר היו מטהרים לגמרי. וז"ש, "כאשר אוחדים בהם הקליפות בידי העליונים, נקראים ידי פ"ח" והיינו כמבואר, שהקליפות מתאחדות במקום עליון, שבאמת אין להן אחיזה שם, כי שם מקום בינה, וגם כבר עלו ונבררו בפרצוף דקדושה, והתחתונים גורמים שם אחיזה הקליפות.

ותדע שאפילו בעיבור המתקן כהלכתו, דהיינו שנפתחו הדלתות והולד מקבל משם בחינת נפש דרוח כנ"ל. עכ"ז יש שם שפיכת דמים לחוץ, הבאים ליניקת החיצונים, בסוד דם טמא. כי הפתיחה עצמה גורמת זה.

ויש כאן הבנה עמוקה, כי באמת מקבלת הנשמה, בעת היותה במעי אמא בנוקבא דאצילות, כל בחינת הג"ר והמוחין דחיה, כמ"ש לעיל, אלא היא מונחת בסוד הדלתות דנה"י דאמו, הגורמים לו לקבל רק ממטה למעלה. שה"ס, אמו מזריע האדם שבולד. כי הגבורות הממותקות מסוד הגדלות אשר בהדלתות, הן גורמות לו זה, שזה סוד אור הנפש שבנה"י דאמא, כי כן האורות דנפש מקבלות שפעם ממטה למעלה. וכח הזה, נקרא בשם דם. בסוד כי הדם הוא הנפש. והוא מלשון וידום אהרן. כי הכח הזה משתק האורות שלא יבואו להתפשט ממעלה למטה. ולכן כל החיות שבאדם בדמו הוא, שנמשך לו מסוד העיבור שבמעי אמו. כי נודע שאין חיות אלא אור החכמה, שהוא אצילות, והוא מקובל לו שם אע"פ שאין לו הכלים

המוכשרים, אלא בכח הנפש שביסוד ורחם שיש ביסוד הנקבה ה' טהורים וה' טמאים דאמו כנ"ל. בתקון הדלתות בסוד ה' סתומה. ולפיכך בעת שהעובר מתהפך, והוא מתעורר לקבל שפעו מלמעלה למטה, שע"ז נפתחים הדלתות, הוא גורם בזה שפיכת דמים ממש, דהיינו בחינת האודם והחיות שבהדלתות הסגורות: כי החזיר שם את בחינת הקטנות, המחוסר דם ההוא מבחינת חכמה, שה"ס חיה. וזה אמרו, "ענין ב' מנצפ"ך שהם המ"ן הם בחי' יוד דמים שיש ביסוד הנקבה ה' טהורים וה' טמאים, והמנצפ"ך מז"א שהוא דינים גמורים מהם נעשו דמים טמאים, והמנצפ"ך הב' שלקחה מאמא הם גבורות ממותקות והם דמים טהורים" והיינו כמבואר אשר בעת הלידה שנפתחו הדלתות, וחזרה ה"ת בעינים דלת וציר העליון שהיה בה מעת קטנותה, הנה זה אינו מוזק כלום לדלת וציר התחתון של הגדלות שלקחה מאמא, כי אחר שכבר הם באו מתחלתם טהורים לגמרי מה"ת כי נמשכו מזווג דגדלות כנ"ל. ע"כ אפילו הדמים הנשפכים מהם הם ג"כ טהורים, כלומר שאינם נופלים לקליפות. כי אין לקליפות אחיזה בהם להיותם טהורים מצמצום לגמרי. וכבר ידעת שכל אחיזה הקליפות היא אחר שעוברת השפע למטה מנקודת הצמצום ששם מקום הקליפות. אמנם בדלת וציר העליון, שם חזרה ונתעוררה ממש אותה הקטנות שהיתה בעת שהיה הנוקבא דבוקה אב"א בז"א, שמבחינה זו כבר נמצא השפע למטה ממקום הצמצום וה"ת. ע"כ באים לקליפות ונתהוה מהם דמים טמאים. והבן זה היטב. ועם המתבאר מספיק

* (ק) ועתה נבאר כל זה בעז"ה, הנה תחלה בא לו זה הצלם דגדלות מבינה דיש"ס ותכונה, מבחינת חיצוניותם, שהיא באחורים בין בכלים בין באורות, ונכנסין בו"א, ונעשין בו כלי הפנימי מכולם, בבחינת

אור פנימי

רק בגדלות א' לבד, שהוא מוחין דנשמה, ואפילו לא בזווג הפנימי דמוחין דנשמה, אלא עוד בזווג החיצוני דמוחין דנשמה. כי בטרם שמישיג המוחין דנשמה צריך שיהיה נשלם בהע"ס דגדלות דכלים, דהיינו שיעלה אח"פ שלו ממקום הנפילה ויחזור אותם למדרגתו. שזה מכונה לפעמים מוחין דו"ק, כי הכלים נקראים כולם בשם ו"ק. ונמצא תיכף כשמקבל המוחין דו"ק הנ"ל, הנה מעלה עמו את גו"ע דנוקבא, להיותם דבוקים באח"פ שלו, כנ"ל. אמנם בפעם הזאת המ"ן אלו, שהם גו"ע דנוקבא, אין להם עוד שום ציור, אלא אחר שעולה לזווג הפנימי דגדלות נשמה, להשגת ג"ר דאורות, ואחר ש"בא ומתפשט למקומו, אז הוא מתחיל לתקן את הנוקבא, שהיא בחינת התחתון שלו. כנ"ל. (תשל"ה אות ו') והנה ב' הזווגים הנ"ל: הפנימי, והחיצוני. נחשבין עוד בזו"ג עצמם לבחינת מוחין דאחור וחיצוניות. והוא מטעם שאין אלו עוד מוחין דהולדה. אלא אחר שעולה למ"ן פעם ב' למוחין דחיה, ומתפשט משם למקומו, אז נבחנים בו למוחין דפנים, כי עתה הוא ראוי להוליד נשמות. והיינו ג"כ ע"י עלית מ"ן דתחתונים המחזירים את זו"ג פב"פ כמו שיתבאר להלן.

וזה אמרו, „מתחילה בא זה הצלם דגדלות מבינה דישסו"ת מבחינת חיצוניותם, וכו' ונכנסין בו"א ונעשים בו כלי הפנימי" דהיינו הזווג החיצוני, לצורך השלמת הכלים הפנימים, הראויים לקבל ג"ר, כי מקבל הארת ע"ב ס"ג, המורידה הה"ת מעינים שלו, ומחזירה האחורים שלו ממקום הנפילה בחזרה למדרגתו, ואז קנה כלי הפנימי. כנ"ל. וזה אמרו „ובתוכו המוחין שהוא נשמה

שתבין כל המשך דברי הרב, אשר בכל הענין הזה.

(ק) תחלה בא לו הצלם דגדלות מבינה דישסו"ת, וכו' ונעשין בו כלי הפנימי מכולם שהוא חיצוניותו ופתוכו המוחין שהיא נשמה: כאן הרב מתחיל לפרש, סדר תיקון הנוקבא מתחילתה עד סופה, ולפיכך הוא מתחיל מגדלות דו"א, כי אין תיקון הנוקבא מתחלת, רק אחר גמר תיקון הזכר. כמ"ש הרב בע"ח שער ל"ה פ"ב. וכן הוא בכל הפרצופים, ומטרים שנחקן עתיק לא נתקן כלום מא"א וכו'. והוא מטעם, כי לזווג הא' דקטנות, אי אפשר עדיין שהתחתון יעלה למ"ן מכח עצמו, כי עדיין אין לו בפ"ע שום מהות וציור, כנ"ל בתחילת החלק, (דף תשל"א אות א' וב') אלא העליון, צריך שיעלהו מעצמו, על ידי הכלי שלו המעלה מ"ן. והכלי הוא, בחינת האחורים שלו, המוחזרים אליו ע"י זווג ע"ב ס"ג בעת הגדלות המורידה ה"ת מעינים שלו, ויכולים האח"פ, שנפלו למדרגת התחתון שלו, לחזור אליו. אבל מטרים שהעליון משיג הגדלות מע"ב ס"ג, הרי האחורים שלו דבוקים בפנים דתחתון במדרגה אחת עם התחתון, ואיך יעלה אותו. והיא הנותנת, שבעת שהעליון משיג הגדלות, והאחורים שלו חוזרים אליו נמצאים הפנים דתחתון, דהיינו גו"ע שלו הדבוקים באחורים שלו, גם המה עולים להעליון יחד עם האחורים של העליון. וזה נוהג בכל המדרגות. ומזה יצא הכלל, שאין שום תיקון יכול להתחיל בהתחתון, מטרים שהעליון כבר נגמר עם הגדלות שלו. וזכור.

ומהמתבאר תבין, כי אין העליון צריך להגמר בכל מדרגותיו עד היחידה שלו, אלא

האחור לבד שהוא חצוניותו, ובתוכו המוחין שהיא נשמה לו, וכל זה בבחי' אחור. ואז עומדין אב"א זו"ן, ואז נגדלת הנקבה באחור ז"א.

קא) והוא, כי הנה הז"א לוקח חלקו וחלק שלה, כי הוא בן בכור.

אור פנימי

ז"א: אין לטעות שכוונת הרב לומר, שגם ז"א נמצא עדיין בבחינת אחורים, כמו הנקבה, כמשמעות שטחיות הלשון של אב"א זו"ן. כי נודע שאין תיקון הנוקבא מתחלת אלא אחר גדלותו של הז"א, כמ"ש הרב בכ"מ (בע"ח של"ה פ"ב) אלא זה דומה במקצת לפנים באחור. כי באמת ז"א מוכרח שיהיה לו כלים פנימים שבתוכם מוחין דנשמה, כמו שכתב זה בתחילת הדיבור, אלא כיון שאין העליון משפיע לתחתון אלא מאותה בחינת הקטנות של עצמו, הנשארת בו מטעם שאין העדר ברוחני, לכן משתנה עם אותה המדרגה שהתחתון עומד בה, כנ"ל בדיבור הסמוך, עש"ה. ולפיכך נחשב עמידת זו"ן שניהם יחד, לבחינת אב"א ממש. שהרי אינו נותן לה כלום מבחינת הגדלות שלו, אלא מאותו מדרגת קטנות הנשאר בו מאז. הרי גם עמידת ז"א כלפי הנוקבא בבחינת אחורים שלו ממש, דהיינו אב"א, והבן זה היטב, וזכרהו לכל המקומות.

וז"ש, ואז נגדלת הנקבה באחור ז"א דהיינו שהנקבה מקבלת אז ממנו ב' מדרגות דנפש ורוח, המכונים: עיבור ויניקה, כנודע. שמתחילה מקבלת ממנו בחינת העיבור, שהם נרנח"י דנפש. ואח"כ היא מקבלת ממנו בחינת יניקה ורוח. כנ"ל דף תשפ"ח ד"ה וזה תבין עש"ה כל ההמשך.

קא) חלקו וחלק שלה, כי הוא בן בכור:

כבר נתבאר סוד הבכורה הנוהג בהפריצות העליונים לעיל דף (תשל"ט ד"ה בנים) כי כמו שהעליון נחשב לאב לכל תחתון שלו, להיותו הסבה שלו, הנה יחד עם זה, יש בכל עליון בחינה אחת שמצד בחינה ההיא נחשבים העליון עם התחתון

לו" כלומר, אח"כ ע"י זווג ב' פנימי, מקבל באותו הכלי הפנימי, בחינות ג"ר דאורות, שהם הנשמה שלו, דהיינו מקומת בינה, כנודע. והנה עפ"י רוב אין הרב מחלק, לדייק את ב' הזווגים הנ"ל, לב' בחינות גדלות, אלא כוללם יחד בהזווג דגדלות א', כי הזווג החיצוני למוחין דו"ק, הוא רק הקדם לזווג הפנימי דמוחין דנשמה, כי זה הכלי הפנימי. וזה האור שבו, שמצד בנין הפרצוף, אין כאן אלא אורות מלוכשים בהכלים שלהם, גם שניהם מכונים מוחין דאחור, מחמת שאינם ראויים לבחינת הולדה. כנ"ל. אלא כשמדבר בענין זווגים, אז הוא מפרש ביניהם, כי בהכרח יש כאן ב' זווגים, כי בטרם שיש לו הכלים הפנימים, אין הוא ראוי להעלות מ"ן למוחין דנשמה מבחינות האורות. וכן כשמשגיג הכלים, בהכרח שמשגיג אותם ע"י זווג חיצוני דעליון, דהיינו מבחינת ו"ק שהם גם בעליון בחי' זווג דכלים, והשלמתם שהיה לו בקטנותו, כי כל בחינה ובחינה שהיתה בהפרצוף מעת קטנותו, אינה נעדרת, כי אין העדר ברוחני, וע"כ כשהוא משפיע להתחתון שלו, הוא ג"כ משפיע לכל בחינה ומדרגה שהתחתון עומד בו, מבחינה שכנגדה ממדרגתו עצמו: לקטנות דתחתון, מבחינת הקטנות דעצמו שנשאר עוד צורתו בו, וכן לכלים דתחתון מהכלי של עצמו, וכו', וכן התחתון הולך ומקבל אותן המדרגות דעליון, ממה שהיה לו מעת תכלית קטנותו עד גדולתו. וזכור זה. וע"כ מסיים הרב, וכל זה בבחינת אחור. כי הן ג"ר דכלים והן האורות דנשמה, נחשבים בבחינת מוחין דאחור כנ"ל. כי אינם ראויים להולדה.

אב"א זו"ן, ואז נגדלת הנקבה באחור

וא"כ לקח תחלה כלי שלו ושלה באחור לבד מבחינת מ"ה וב"ן, וכן עד"ז באורות, ונמצא שיש בו עתה מ"ה וב"ן באור נשמה, וכלי הפנימי לו. וכן לנוקבא.

אור פנימי

הרי שסבת הבכורה, דהיינו מה שנוולד ונגמר לפני גו"ע דנוקבא, גרם ליטול פי שנים: חלקו עצמו, וחלק הנוקבא.

וזה אמרו, "הז"א לוקח חלקו וחלק שלה, כי הוא בן בכור" דהיינו כנ"ל, כי מאחר שהקדים להגמר מטרם הנוקבא, ע"כ היה מחויב שיקבל עמו גם החלק של הנוקבא, שיצא עם החלק שלו יחד בעת השגת מוחין דנשמה שלו. כמבואר.

לקח תחלה כלי שלו ושלה באחור לבד. מבחינת מ"ה וב"ן, וכן עד"ז באורות: עתה מפרש הרב, איזו בחינת כלי ואור שהם חלקה דנוקבא, שנטל עמו ז"א בעת זווגו באו"א. כנ"ל.

וצריך שתדע, כי הביאה קדמאה הן לעשית כלי והן לרוחא קדמאה, הם כולו ב"ן, והוא להיותם בחינת תיקון הכלים, כדי להשלימם בע"ס, דהיינו להחזיר להם את אח"פ שנפלו מהם, שהם הכלים ישנים מזמן מלכין קדמאין שנקראים ב"ן. אמנם ודאי האור חדש שיצא עם תיקונם עתה, זה נחשב למ"ה, כי כל הקומות שיצאו באצילות נבחנות לשם מ"ה, כנודע. אלא אותו האור שבא עם הכלים הישנים המוחזרים נבחן בשם מ"ה דב"ן, כלומר, האור חדש שיצא עם התיקון כלים דאחזרים ההם, כדי להחזירם לאצילות המדרגה.

וזה אמרו, "לקח תחילה כלי שלו ושלה באחור לבד מבחינת מ"ה וב"ן וכן באורות" כי בעת שז"א עלה למ"ן לאו"א למוחין דנשמה, הנה הוא כבר מתוקן במוחין דו"ק, שהם אח"פ שלו, שהשלימו הכלים דפנים שלו, כנ"ל, שמטרם זה אינו ראוי עוד לקבל מוחין דנשמה. וע"כ הוא קבל עתה הן ממ"ה והן מב"ן הן באורות והן בכלים. כי ז"א עצמו כלול ממ"ה וב"ן, אשר הם בחינת

לאחים זה לזה, אלא שיש ביניהם הבחן דבכורה לבד, שאע"פ שהם באים ממדרגה אחת, עכ"ז הבחינה שבעליון מעולה מתוך שיש בה הקדם בהלידה.

כי נודע שבהאחורים דו"א, דבוקים הפנים דנוקבא, דהיינו גו"ע שלה, מעת קטנותו דו"א, מעת שאח"פ שלו עוד היו בנפילה במדרגת הנוקבא. וע"כ בשעה שז"א עלה למ"ן לאו"א למוחין דגדלות, ולאור הנשמה, כנ"ל. הנה אז הגיע הזווג גם על המ"ן דנוקבא, דהיינו גו"ע שלה, שעלו יחד עם האחורים דו"א באותו הזווג דנשמה, וע"כ אותו החלק של קומת הזווג ההיא המתחסס להמ"ן דנוקבא, דהיינו לבחינת גו"ע שלה הדבוקים עם אח"פ דו"א, בעת הזווג שלו דנשמה, אין אלו המ"ן דנוקבא, יכולים אז לקבל אותן, כי עדיין הם שם בלי ציור, מחמת שהזווג נעשה אז בעלי עליון שלה. ולפיכך בהכרח שמקבל אותן ז"א בנוסף על קומת אור וכלי דנשמה שהוא מקבל לעצמו. ונמצא שהוא מקבל מאו"א ב' חלקים בזווג ההוא: א' חלקו עצמו, דאור וכלי דקומת נשמה, שהמה יצאו על בחינת מ"ן של עצמו. והחלק הב' הוא, מה שמקבל את החלק של הנוקבא, שהיא אור וכלי דקומת הנשמה, שיצאו על בחינת המ"ן דגו"ע של הנוקבא, הדבוקים בהמ"ן דו"א, דהיינו באח"פ שלו, אשר הנוקבא אינה יכולה לקבלם עתה, מחמת שהמ"ן שלה עדיין הם בלי ציור, כי אין לה עוד אפילו הכלים דקטנות, ואיך תקבל בתוכה קומת נשמה וגדלות. הרי שז"א נוטל פי שנים: חלקו וחלקה. וכל זה הוא, מפני שאחזרים דו"א כבר נמצאים במ"ן ב"פ, וע"כ המה יכולים להצטייר, ונמצאים נולדים תחלה, לפני גו"ע דנוקבא, הדבקים בו באח"פ שלו.

קב) ואמנם הגבורות דב"ן דמ"ה שבאבא, ניתנין בנה"י דאמא, ונעשו חסדים בערך הגבורה דאמא, כנודע, שהם ג"כ גבורות דב"ן, דב"ן דחלקה. והחסדים דמ"ה ממ"ה דאבא, עם החסדים דמ"ה דב"ן דאמא, ניתנין בנה"י דאבא, ונעשו חסדים דאמא גבורות, בערך חסדים דאבא, כנודע. וכל זה נכנס תחלה כולו תוך הז"א.

אור פנימי

קב) הגבורות דב"ן, דמ"ה שבאבא, ניתנין בנה"י דאמא ונעשים חסדים בערך הגבורה דאמא וכו': ענין זה להתחלקות המוחין שאומר כאן הרב, כבר נתבאר היטב לעיל (דף תרס"ח ד"ה נמצא) כי מתוך שז"א נוטל מוחין כפולים מנה"י דאבא ונה"י דאמא, שיש מ"ה וב"ן יחד באבא, וכן מ"ה וב"ן יחד באמא, ובזו"ן הגדולים, נמצא וזכר כולו מ"ה והנקבה כולה ב"ן, כנ"ל. וא"כ כיון שמוחין דנה"י דאבא שייכים להזכר דזו"ן הגדולים, והמוחין דנה"י דאמא שייכים להנוקבא דזו"ן הגדולים, הנה איך יקבל הזכר המוחין דאבא, בשעה שהם כלולים ממ"ה וב"ן, וכן איך תקבל הנוקבא המוחין דנה"י דאמא שיש בהם מ"ה וב"ן, כי הזכר אין לו כלי קבלה לב"ן, ולנוקבא אין לה כלי קבלה למ"ה. ולפיכך הוכרח אבא להעביר את הב"ן שלו לנה"י דאמא, ואז נה"י שלה כולה ב"ן. וכן אמא מעבירה את המ"ה לנה"י דאבא, ואז הנה"י דאבא כולם מ"ה. ובאופן זה, הנה"י דאבא מתלבשים במוחין דז"א, והנה"י דאמא במוחין דנוקבא הגדולה. עש"ה. וזה אמרו, „הגבורות דב"ן דמ"ה שבאבא ניתנין בנה"י דאמא" דהיינו הב"ן המחובר עם המ"ה באבא, שהוא ו"ק דחכמה דב"ן. הם ניתנים בנה"י דאמא, ונעשו שם חסדים בערכה, כי ו"ק דחכמה, נבחנים לחסדים בערך הב"ן שיש בבינה, שהם רק ה"ת של בינה דב"ן. „והחסדים דמ"ה דמ"ה דאבא עם החסדים דמ"ה דב"ן דאמא, ניתנים בנה"י דאבא" דהיינו המ"ה הנשאר באבא, שהם חכמה וז"א דבינה דמ"ה עם המ"ה שיש באמא, שהם בינה ומלכות דבינה דמ"ה, הנה ב' בחינות

זו"ן עליונים, שהזכר שבז"א, עיקרו הוא מז"ת דמ"ה, ונוקבא שבו, עיקרה מז"ת דב"ן, כנודע. ועתה שקבל מ"ה וב"ן דאורות הנשמה, עם הכלים, הנה הזכר דז"א קבל חלקו, וחלק הנוקבא, שהמ"ן, שלה, נמצאים עוד בלי ציור, מבחינת מ"ה לבד, הן באורות והן בכלים, כי הכלים החדשים היוצאים עם הזווג, נחשבים לכלים דמ"ה, כנודע וכל זה נטל הזכר דז"א. והנוקבא דז"א שבגופו, דהיינו הנוקבא, של זו"ן הגדולים, קבלה מהזווג ההוא, גם כן חלקה עצמה, וחלקה של הנוקבא האמיתית דז"א, שהמ"ן שלה עדיין נמצאים בלי ציור, והיא קבלה בחינת ב"ן לבד, הן לחלקה עצמה והן לחלק של הנוקבא האמיתית. כי זה כל ההבחן של זכר ונקבה דזו"ן הגדולים אשר הזכר הוא כולו מ"ה, ואינו יכול לקבל מאו"א רק מ"ה. והנקבה דזו"ן הגדולים כולה ב"ן, ואינה יכולה ע"כ לקבל מאו"א רק בחינת ב"ן לבד.

וזה אמרו „ונמצא שיש בו עתה מ"ה וב"ן באור נשמה, וכלי הפנימי לו, וכן לנוקבא", דהיינו כמבואר שהגם דהמ"ן דנוקבא נמצאים עדיין בלי ציור מ"מ עם התכללותו באח"פ דזו"ן הגדולים בהזווג דאו"א, נמצא ממילא שיוצא גם על בחינת המ"ן שלה אורות דמ"ה וב"ן דבחינת נשמה, אלא שהיא עצמה אינה יכולה לקבל אותם, וע"כ נוטלים זו"ן הגדולים פי שנים מ"ה וב"ן דחלקם באורות וכלים, וכן מ"ה וב"ן דחלק הנוקבא אורות וכלים כי הנוקבא לא תוכל לקבל אותם, בעלייתה עתה בפעם הא', כנ"ל.

קג) ואחר כך דרך האחור שלו, היה מאיר לנוקבא, ונותן לה אז הארה מהמוחין שבנצח הוד יסוד דאמא, אשר כולם הם בחינת ב"ן שלו ושלה, ונותן לה את שלה בלבד, שהם הגבורות דב"ן דב"ן, וגם נותן לה הארת הגבורות דמ"ה דב"ן. ואח"כ בעת הנסירה, מסתלקין נה"י דאו"א, וב' בחינות חכמה וחסדים בין דאבא בין דאמא, נשארינן

אור פנימי

הארתן לבד, להיותה מקבלת רק בחינת המוחין דקטנות אשר בהן, שהן רק מבחינות גו"ע, ומחוסרי ג"ר. לפיכך אין בהן עוד מבחינת עצמות. כמ"ש לפנינו.

הנסירה מסתלקים נה"י דאו"א וב' בחינות חכמה וחסדים בין דאבא ובין דאמא, וכי' הבינות וגבורות, נכנסים בנוקבא ונגדלת בכל האחור שוה אליו: הרב קיצר כאן, כי דילג ולא ביאר איך הנוקבא מקבלת המוחין האלו דבינות וגבורות. אמנם היה כאן בחינת עלית מ"ן לאו"א בהכרח, כי המדובר הוא עתה במוחין דגדלות דכלים של הנוקבא, שהם צריכים לזווג ע"ב ס"ג, ולהורדת ה"ת מעינים דכלים דנוקבא, וא"כ הם צריכים לזווג או"א עלאין שהם ע"ב ס"ג. אלא שהז"א והנוקבא עלו למ"ן לאו"א, וגרמו שם זווג פכ"פ ואז הארת הזווג ההיא הורידה הה"ת מעינים דנוקבא, והחזירה אח"פ שלה למדרגתה, ואז נשלמה הנוקבא בבחינת הגדלות דכלים, כדי שתוכל אח"כ לעלות למ"ן בשביל מוחין דגדלות.

וזה אמרו „שמסתלקים נה"י דאו"א מהז"א, עם ב' בחינות חכמה וחסדים שבתוכם מראש ז"א, כי בעת עלית המ"ן, עולים הפנימיות להעליון, וע"כ בהכרח שמסתלקים המוחין ממנו, שה"ס תרדמה, כמ"ש במקומו. ואז נעשה הזווג פכ"פ באו"א, והורידו הה"ת מהמ"ן דנוקבא, ואז קבלו השלמת הכלים דאח"פ שלה. וזה מכונה בינות וגבורות, כלומר, מה ששייך להע"ס דנוקבא, ע"ד שפירש לעיל בהארות דמוחין דקטנות, אשר ה"ח קבלה מבחינת הגבורות דמ"ה דב"ן, שהם הבינה וגבורה שבנה"י דאבא, וה"ג קבלה מה"ק דבינה דב"ן שבנה"י דאמא.

אלו של המ"ה, מתלבשות בנה"י דאבא, ואז המ"ה דאבא שהם בחינת חכמה וז"א דבינה דמ"ה, נעשו חסדים לבינה דמ"ה, כי המ"ה דאבא המה הזכרים, הנבחנים חסדים כלפי המ"ה דאמא שהם הנקבות, מבינה דמ"ה. ואז הנה"י דאבא שעתה כולו מ"ה, מתלבשים בז"א הגדול. והנה"י דאמא שעתה הם כולו ב"ן, מתלבשים בהנקבה הגדולה.

קג) דרך האחור שלו היה מאיר להנוקבא ונותן לה אז הארה מהמוחין שלו שבנה"י דאמא, אשר כולם הם בחינת ב"ן שלו ושלה, ונותן לה את שלה לבד, שהם הגבורות דב"ן דב"ן: היינו הב"ן דאמא, שהוא מבחינת ה"ק דבינה דב"ן שוה שייך להנוקבא, אבל לא חסדים דב"ן דב"ן, דהיינו הב"ן דמ"ה שיש בנה"י דאמא שלקחו מאבא, הם זכרים שהם בחינת ז"א דחכמה דב"ן, ואינם שייכים להנוקבא.

וגם נותן לה הארת הגבורות דמ"ה, דב"ן: היינו המ"ה דאמא, שנקרא מ"ה דב"ן, שהיא נמצא בנה"י דאבא, שהם בינה ומלכות דבינה דמ"ה כנ"ל. והם שנעשו לגבורות בערך המ"ה דאבא שהוא חכמה וז"א דבינה דמ"ה, כנ"ל. וגבורות אלו שייכות להנוקבא. להיותן נקבות דמ"ה, אבל לא החסדים דמ"ה שבנה"י דאבא, שהם זכרים.

וצריך שתזכור, שכל המדובר עתה במה שז"א נותן לנוקבא דרך האחור שלו, הוא משפיע לה רק בחינות הקטנות, שהן עיבור ויניקה שלה לבד, שה"ס בנין הצלע, וה"ת דהוי"ה, כנ"ל. ולפיכך אומר הרב, שאפילו מהגבורות דב"ן דב"ן אינה נוטלת מז"א מבחינת עצמותן של הגבורות ההם, אלא רק

בסוד אור מקיף על ראש ז"א, והשאר שהם הבינות וגבורות נכנסין בנוקבא, ונגדלת בכל האחור שוה אליו, כי אז נוטלת הם עצמן ולא הארתן לבד כבתחלה. ואז נעשה בחי' היסוד שבה, כי מתחלה ע"י הארה לבד הנמשכת לה ע"י ז"א, לא נעשו בה רק בחינת המלכות שבה, ועתה נעשה היסוד שבה, והם ציון וירושלים, כנזכר במ"א

אור פנימי

בכל האחור שוה אליו כי אז נוטלת הן עצמן: כלומר, כי זו"ן הגדולים, נבחנים כמו ב' חצאים של פרצוף אחד, אשר חציו שהוא הזכר שבו שתופש כל קו ימין: חכמה, וחצי דעת עליון, וחצי דעת תחתון, שהם ה"ח, הוא נשאר בסוד מ"ן באו"א, אמנם חציו השני, הנקרא נוקבא הגדולה, שהיא תופשת כל קו שמאל, שהם: הבינות וחצי קו אמצעי שהוא חצי דעת עליון, וחצי דעת תחתון, דהיינו הה"ג שבראש והמתפשטות לגוף. הנה כל בחינות אלו ירדו עתה אל הנוקבא האמיתית של ז"א, הנפרדת עתה ממנו. והיא נתפשטה עתה ומלבשת כל האחור דז"א. כי עתה קנתה ע"ס שלמות מבחינת הכלים, דהיינו שחזרו אליה אח"פ שלה, כנ"ל. וע"כ נבחן שלקחה עתה הגבורות עצמן, דהיינו בחינת ג"ר שבהן.

מתחלה ע"י הארה לבד הנמשכת לה ע"י ז"א לא נעשה בה רק בחינת המלכות שבה ועתה נעשה היסוד שבה: כבר נתבאר זה לעיל באורך, שמתחילה בעת קטנות, קבלה סוד כ"ז אותיות: שמכללות כ"ב האותיות שקבלה מו"א, נעשה בה ציר ודלת ביסוד שלה, ומן המנצפ"ך שהן ה"ג נעשו המ"ן שבה. והן בחינות המלכות שבה, שנקראת ירושלים או יסוד החיצון, וכל אלו הם רק הארות ולא עצמות, כי חסר להם בחינות ג"ר, ואח"כ שחזרת ולוקחת אלו הכ"ז אותיות ע"י אמא, שהן הדלת וציר הבי' ומנצפ"ך הבי', ונתקנות ביסוד שלה, או נקראת ציון שהוא רחמים. כנ"ל דף תשצ"ה אות צ"ג וצ"ד. ובאו"פ דף תשצ"ג ד"ה וזה אמרו כאן.

הרי שכל חלקה אינה אלא בינות וגבורות. כלומר, מהנקבות דמ"ה וב"ן, ולא כלום מהזכרים דמ"ה וב"ן, כי הם שייכים לפרצופי הזכרים. כנ"ל.

וזה אמרו, והשאר שהם בינות וגבורות נכנסין להנוקבא ונגדלת בכל האחור שוה אליו" כלומר, כי אז רק הנוקבא מקבלת המוחין ההם, כי הם חלקה, להיות הזווג הזה נעשה רק מבחינת החיצוניות דאו"א לבחינת מוחין דו"ק, ואין הו"א צריך אליהם, שהרי הוא כבר מושלם מהם מקודם זה כנ"ל. וע"כ נשאר הו"א עוד בבחינת המ"ן עד לזווג שני ורק הנוקבא לבדה ירדה עם המוחין דו"ק שלה למקומה, ונמצאת אז שוה מבחינת הכלים כמו הו"א, וז"ש ונגדלת בכל האחור שוה אליו. ונמצא שכאן קבלה הנוקבא את הכלי המעלה מ"ן שלה. כי היא נעשית מבחינת אח"פ המוחזרים להמדרגה. כנ"ל.

וצריך, שתדע הכלל הזה, כי בחינת הקטנות של הנוקבא, אינה יכולה לקבל אלא מהו"א, כי הוא העליון שלה, ובו כל שורשה, דהיינו מסוד הנקודה שמתחת היסוד, והיפוכו היא בחינת הגדלות של הנוקבא, שלא תוכל לקבל מהו"א, זולת מאו"א, כי אין גדלות אלא מזווג ע"ב ס"ג. דהיינו בסוד שם מ"ב אותיות דהו"ה הנמשכות מטבור ולמעלה דא"ק, מה שאינן כלל בהו"א, כי הו"א עיקרו מתחיל מטבור ולמטה דא"ק. וזה דומה כמו בז"א, שגם הוא עיקר הקטנות שבו הוא מקבל מבחינת מטבור ולמטה דא"א, אבל המוחין שלו הוא מוכרח לקבל רק מאו"א.

הבינות וגבורות נכנסין בנוקבא ונגדלת

קד) ואחר כך מעלים אותן או"א לחופה, בהיכל עילאה דלהון. אחר נסירה, ועדיין אין בהם רק אורות דאב"א, ומזדווגין שם פב"פ, ונותן בה החסדים דאמא, שגם הם אינן רק ה"ג מ"ה דב"ן מבחינת עצמו, אלא שבערך הגבורות שלה נקרא חסדים. ואז אלו החסדים, נקרא רוחא דשדי בגוה, כי אז הוא בסוד זווג ממש.

קה) אמנם הכלי שלה, הוא היסוד שלה. והמ"ן, הם ה"ג של חלקה שלוקחת בעת הנסירה כנ"ל. אך אלו ה"ג עצמה שלו, נקרא רוחא דיליה דשביק בגוה. כי הנה ז"א סוד רוח, אך בהנתן בה, נקרא נפש, בצאת

אור פנימי

התחלפות דמוחין. וע"כ מכנה המ"ה דאמא בשם גבורות. רוחא דשדי בגוה, כי אז הוא בסוד זווג ממש. אמנם הכלי שלה, הוא היסוד. והמ"ן הם ה"ג של חלקה, שלוקחת בעת הנסירה: כאן מחלק בין ג' הבחינות: רוחא, וכלי המעלה מ"ן, והמ"ן עצמם. ואומר, שהרוחא דשדי בה בעלה בביאה קדמאה, הוא בחינות מ"ה דב"ן, שהן בינה ומלכות דמ"ה שבאמא, שנטלה ע"י ז"א בוווג פב"פ ע"י התכללות באו"א, והן חסדים ממש אלא שנבחנו לגבורות בערך ז"א. אמנם הכלי המעלה מ"ן, עם המ"ן שהם ה"ג מנצפ"ד, הם מקבלת בעת הנסירה, דהיינו בבחינת מוחין דו"ק, שהוא להשלמת כלים, דהיינו להעלות את אח"פ שלה, כנ"ל, אשר אח"פ אלו נעשו לה לכלי המעלה מ"ן, והאורות שמקבלת אז, הם בחינות כ"ז אותיות דאמא, שלא ע"י ז"א שכללות כ"ב אותיות נעשה בה לדלת וציר הב' של היסוד שלה, וה' אותיות מנצפ"ך נעשו בה למ"ן. כנ"ל. וכל אלו הם בחינות גבורות דב"ן דב"ן, שהן בחינות ה"ק דבינה דב"ן, אשר בעת קטנות לקחה הארתן, ועתה היא לוקחת מבחינות עצמותן, שפירושה מבחינות ג"ר שבהן, כמבואר לעיל, הרי שהכלי ורוחא, אינם באים בוווג אחד, אלא בב' זווגים, כי בהוווג החיצוני לצורך הנסירה, שהיא מבחינת החיצונית דאו"א, למוחין דו"ק של הנוקבא, או נמשך לה

קד) מעלים אותן או"א לחופה וכו' אחר נסירה: כי עתה שכבר יש להנוקבא אח"פ שלה, הנה היא ראויה לעלות למ"ן לקבל אורות דנשמה, (כנ"ל דף תת"ב ד"ה וזה אמרו ע"ש) וזה אמרו, שאו"א מעלים אותם.

אורות דאב"א ומזדווגים שם פב"פ ונותן בה החסדים דאמא שגם המה אינם רק ה"ג מ"ה דב"ן: כלומר, שעדיין אין בנוקבא אלא מוחין דו"ק שפירושה גדלות דכלים, אבל מאורות דפנים עדיין אין לה, ועתה ע"י עלית מ"ן לאו"א, היא מקבלת מז"א אורות דנשמה, שהם אורות דפנים. ומ"ש שמזדווגים פנים בפנים, היינו בהתכללות באו"א, שז"א נכלל באבא, ונוקבא נכללת באמא, שע"י חוזרים או"א פב"פ. ועם זה נבחן, שגם זו"ן הם שם פב"פ, להיותם נכללים בהם, בסוד עלית מ"ן, ואלו האורות שהיא מקבלת הם ה"ג דמ"ה דב"ן, שפירושו חלק המ"ה שיש באמא, שהוא בינה ומלכות דבינה דמ"ה, וזה אמרו, שנותן בה החסדים דאמא, שגם הם אינם אלא ה"ג מ"ה דב"ן ואע"פ, שהם החסדים דאמא, כמו שאומר להלן, מ"מ הם נחשבים לגבורות בערך המוחין דז"א. שהם כולם מ"ה, שהחסדים שבו הם מבחינת מ"ה דאבא, שהם חכמה וז"א דבינה דמ"ה, והגבורות שבו הם מ"ה דאמא, שהם בינה ומלכות דבינה דמ"ה כנ"ל, בסוד

נפשה, ולכן נקרא בן ולא בת. ולהיותו בסוד אב"א אינו זווג גמור, רק רוחא דשדי בגווה. והוא שורש להעלות כל הבירורים עד ימות המשיח והוא שורש לכולם כי הוא השורש הראשון דב"ן, וע"י מתבררין כל בירורי המלכים של זר"ן.

* (קו) ענין הנסירה, הנה תחלה ע"י מוחין דקטנות היו דבוקים אב"א, לפי שעדיין אחורים שלהם הם דינין של אלקים, ואח"כ הפיל שינה לז"א, וחוזרין המוחין להסתלק ממנו, ונשאר בבחינת יניקה, שזהו השינה, והבן זה מאד.

אור פנימי

לכולם, וכו': דהיינו לכל הנשמות שנשרו מאדה"ר, כי כולן הן בחינות ו"ק של הנוקבא, דהיינו בחינת התחתון שלה, אשר גו"ע שלהם היו דבוקים בהנוקבא, בעת שקבלה האי רוחא דשדי בה בעלה, שבוה הורשרו כל הנשמות, בבחינת הכלי ורוחא של הנוקבא, שבאלו היא מעלית אותם למ"ן תמיד, כמ"ש במקומם. משום הקשר שלהן שבכלי ורוחא, שיש להן חלקם שמה, כמ"ש לעיל בכ"מ.

(קו) תחלה ע"י מוחין דקטנות היו דבוקים אב"א: כלומר, ע"י מוחין דקטנות של הנוקבא, בשעה שהיתה מקבלת מאחורי החוזה דז"א, כנ"ל. הנה אז היתה דבוקה עמו אב"א. והגם שז"א עצמו, הוא בגדלות בהכרח, כי כל זמן שאין לו מוחין דגדלות אינו יכול לתקן מהנוקבא כלום, כי אין לו בחינת הכלי המעלה אותה למ"ן, כנ"ל, כי אח"פ המושבים אליו בעת גדלותו, המה המעלים אותה למ"ן, בתחילה בלי ציור, ואח"כ כששב למקומו מתחיל לצייר המ"ן שלה. כנ"ל באורך, וכמ"ש הרב לעיל (דף תשע"ב אות ס') עכ"ז, אין הנוקבא יכולה לקבל ממנו רק מבחינת אחורים שלו לבד, וע"כ נבחת לדבוקה עמו אב"א. ע"י לעיל (דף תת"ג ד"ה אב"א).

יניקה שזה השינה: כי הגדלות היא

הכלי המעלה מ"ן. ואח"כ בזווג הב' אחר הנסירה, שהוא זווג פנימי לצורך מוחין דנשמה להנוקבא, אז הוא מקבלת רוחא דשדי בה בעלה.

קה) שורש להעלות כל הבירורים עד ימות המשיח: כמ"ש לעיל דף תשל"ח אות ח'. כי באח"פ האלו, שהשיגה בעת הנסירה דבוקים בחינות גו"ע, של נשמות הצדיקים, שהם עלו עמהם ונתחברו במדרגת הנוקבא, בשוה עם אח"פ שלה, וע"כ בזווג הב' דמוחין דנשמה, שקבלה הנוקבא בהם בחינת רוחא דשדי בה בעלה בביאה קדמאה. הנה גם בחינות גו"ע של הנשמות הדבוקים שם, קבלו ג"כ מהאי רוחא בשוה עם אח"פ דנוקבא, אלא שהמ"ן דנשמת צדיקים נחשבים עדיין שהם בלי ציור, כי עתה יצאו מתוך הקליפות, כנ"ל. (דף תשל"ה אות ו'). לפיכך נשאר חלקם בהנוקבא עצמה, ע"ד שז"א נטל חלקו וחלק הנוקבא, בעת שהנוקבא היתה בבחינת מ"ן בלי ציור, כנ"ל (דף תת"ג ד"ה חלקו), עש"ה בכל ההמשך, וע"כ יש לכל הנשמות חלק בהאי רוחא דשדי בה בעלה, שהן נוטלות אותו, כאשר יעלו למ"ן פעם ב', בעת שזו"ן יתפשטו למקומם, ויהיו פב"פ כמ"ש במקומו.

וזה אמרו, והוא שורש להעלות כל הבירורים עד ימות המשיח והוא שורש

קז) והנה אחר שנתגדלה אב"א מן החוזה שלו ולמטה, והיתה אז מקבלת הארותיה ע"י מחיצותיו, וטפילה אליו וגרועה ממנו, וכדי שתתקן יותר לגמרי שלא על ידו, צריך שיסתלקו המוחין ממנו, וסילוק זה נקרא שינה.

קח) והבן זה, כי קודם לכן, היו אחורים של שניהן כולם דינים, ולהיותם דינים היו דבוקים יחד, כי כולם כותל אחד להם, ולכן הפיל עליו דורמיטא, ונסתלקו ממנו המוחין כנ"ל הנקרא שינה, ואז נשמתו שהם המוחין שנסתלקו ממנו, היו מושכין לו חסד וחיות, אל ההוא קיסטא דחיותא, שנשאר בתוכו בגוף בעת השינה, מן חסד דבינה, והיה מתפשט בו בתוכו, ואז הדינים ואחורים היו מסתלקין ונאחזין באחור דנוקבא, ונפרדין זה מזה. וזהו אתי חסד ופריש לון. וז"ס ובאתרהא שקיע רחמי וחסד.

אור פנימי

העלתה אח"פ שלה, ונשלמה בעשרה כלים כנ"ל. שז"ס אתי חסד ופריש להון. כי טפת הזווג נקראת חסד, שהיא העלתה את אחורים דנוקבא, ונתפרשה מז"א.

ואחורים היו מסתלקין ונאחזין באחור דנוקבא ונפרדין זה מזה: שהם עשר אחורים שמסתלקים בסוד עשרת ימי תשובה, שהם נפרדים מז"א וניתנים להנוקבא, שבאלו עשר האחורים נשלמת לעשר ספירות. וכבר ידעת שאלו האחורים הם בחינות אח"פ דנוקבא המתחברים לה בכח החסד דזווג או"א שמשכו המוחין דז"א מהם, כנ"ל בדיבור הסמוך, וטפת חסד זו מורידה ה"ת מעינים דנוקבא. ועשרה אחורים שלה שבאח"פ מוחורים למקומם. וענין עשרה שבהם, מפורש לעיל בדברי הרב (דף תשמ"א אות י') שהם סוד האחורים דראש, המרומים באחורים דהוי"ה פשוטה שבגימטריא ע"ב, ובאחורים דגוף המרומים באחורים דהוי"ה במילוי ב"ן, שבגימטריא קד"ם, שהם יחד בגימטריא רי"ו ובגימטריא גבורה ע"ש. כי אע"פ שהם אינם אלא בחינת אח"פ, אמנם יש בהם התשלום של כל ספירה וספירה הן דראש והן דגוף, כי כל הכלים פנימים דפרצוף

בחינת החיות של הפרצוף, וע"כ כל זמן שהוא חסר הגדלות שלו נבחן כמו ישן, שהחיות שלו אינה ניכרת בו. וזה נוהג בכל עלית מ"ן בכל פרצוף, כי אז הפנימיות שלו דהיינו המוחין, עולים ונכללים בפרצוף העליון, וע"כ נשאר אז הפרצוף מבחינת עצמו, בו"ק חסר ג"ר, שהוא מוחין דיניקה. קז) שתתקן יותר לגמרי שלא על ידו: פירוש, כי הקטנות יכולה הנוקבא לקבל מז"א עצמו, בסוד הכלי ורוחא שבו, ואינו צריך לעלית מ"ן לזווג או"א, אבל בחינת ג"ר ומוחין, הנוקבא צריכה לקבל שלא ע"י ז"א, כי אם מזווג או"א. וכן הוא בכל הפרצופים, שהכלי ורוחא מספיק להם בשביל להשפיע מוחין דקטנות, בסוד הזווג של החיות לבד, אבל למוחין אינו מספיק להם הכלי ורוחא, אלא שצריכים להעלאת מ"ן ולזווג את האו"א של העליון מהם (ע"י ע"ח שכ"ט פ"ב).

קח) נשמתו שהם המוחין שנסתלקו ממנו היו מושכין לו חסד וחיות: כי הגשמה שלו היתה שם באו"א בסוד מ"ן עם הנוקבא, שע"י היו מזדווגים או"א, וטפת הזווג שלהם היתה מורידה ה"ת מעינים דנוקבא, שע"י

קט) ואז אלו המוחין, הנקרא נשמת ז"א, היו בבחינות מ"ן אל בינה, ונזדווגו או"א, ותיקנו את המלכות שלא ע"י ז"א. והענין, כי כבר נתקנה לאה אב"א טרם רחל, כי תחלה יוצאין הארת לאה ואח"כ הארת רחל, ועדיין שתיהן נפרדות, עם שמקבלות שתיהן הארתן ע"י ז"א, ואחר כך בנסירה, מתחברות שתיהן יחד פרצוף אחד, ע"י שנכנסו

אור פנימי

אח"פ אלו שעתה יוצאים מתוך ב"ע, הם ודאי דינים.

וזכור זה היטב, כי הרב דרכו לומר תמיד אשר המוחין דנסירה, או הכלי המעלה מ"ן מקבל הנוקבא מאמא, שלא ע"י הז"א, והפירוש היא, שלא תוכל לקבלם מבחינת כלי ורוחא דז"א זולת ע"י תוספות מוחין, ועלית מ"ן. אמנם גם אלו היא מקבלת מהז"א, כי ע"כ נקרא ביאה קדמאה, הן בהכלי, שהוא למוחין דז"ק, והן ברוחא שהוא למוחין דג"ר, לבחינת נפש השלמה שלה בכל הע"ב ס"ג מ"ה ב"ן. כנ"ל דף תשמ"ב אות י"א. ונקרא רוחא דשדי בה בעלה, משום דבעלה נקיט להו בקדמיתא בדעת שבו, שז"א ה"ס רוח, וע"כ נקרא רוחא. כנ"ל דף תשמ"ה אות י"ד.

קט) ואז אלו המוחין הנקרא נשמת ז"א היו בבחי' מ"ן אל בינה, ונזדווגו או"א ותיקנו את המלכות שלא ע"י ז"א: כבר נתבאר זה לעיל בכ"מ, אשר ענין הדורמיטא והסתלקות המוחין של חכמה וחסדים דז"א לצורך הנסירה, פרושו, עלית מ"ן לאו"א, כי אפילו הגדלות דכלים, אינה יכולה לקבל מז"א, זולת ע"י עלית מ"ן לאו"א. כי צריכה לזווג ע"ב ס"ג להורדת ה"ת מעינים שלה ולהעלות את הכלים דאח"פ שלה ולחברם למדרגתה, כדי להשלימה בע"ס.

בנסירה מתחברות שתיהן יחד פרצוף אחד: כי בקטנות שלא היה להנוקבא רק גו"ע דכלים, והיה חסר לה אח"פ דכלים וג"ר דאורות, היתה קומתה מחוזה ולמטה דז"א, אבל עתה שהשיגה את אח"פ שלה, הנה קנתה עשרה כלים כמו ז"א עצמו

נשמה, נעשים מהם. וע"כ המה נבחנים בעשר אחורים.

ואין להקשות, כיון שכל אלו האחורים הם אח"פ של הנוקבא עצמה, ואין לז"א חלק בהם. כי מה שנאמר לעיל, ז"א נוטל חלקו וחלקה, לפי שהוא בכור, זה אמור רק על בחינת גו"ע דנוקבא, להיותם דבוקים באח"פ שלו, והיו עמו יחד בביאה קדמאה דז"א, ע"כ נטל את חלקה, משום שהמ"ן שלה היו בלי ציור. כנ"ל (דף תת"ג ד"ה חלקו) אבל באח"פ שלה, אין הוא כלול מהם כלל וע"כ היא נוטלתם שלא ע"י ז"א, אלא ע"י אמא, כנ"ל. וא"כ למה צריך ז"א להשפיע לה העשרה האחורים הנ"ל. אכן צריך שתדע, שאין הנוקבא לוקחת שום אור אלא ע"י ז"א. כמ"ש בע"ח שער ל"ט ד"ז. כי איך תוכל לקבל מאמא שהיא עלי עליון שלה. לפיכך מדייק הרב ואומר, "שנשמתו שהם המוחין שנסתלקו ממנו היו מושכין חסד וכו' והיו מתפשטין בתוכו ואז הדינין והאחורים היו מסתלקים ממנו ונאחזין באחור דנוקבא ונפרדין זה מזה, וזהו אתי חסד ופריש להון" והנך רואה איך מדייק הרב להשמיענו, אחר שאמר שנוטלת המוחין שלא ע"י ז"א, שעכ"ז מקבלת מתחלה נשמת ז"א את טפת החסד העליון, ומתפשטת תחלה בתוכו עצמו, ואח"ז הוא נותן האחורים והדינים להנוקבא, כלומר, שמשפיע לה אותה הארת החסד של הזווג, שהיא מורידה ה"ת מעינים שלה ומחזירה לה את אח"פ. ואז קונית הנוקבא את האחורים המיוחדים לה, שהם אח"פ של עצמה, ואז נשלמת בע"ס שלה הפנימים. ואל תתמה במה שהרב מכנה אותם בשם דינים ואחורים, כי

נה"י דאמא בתוכם, ונמצאת גם רחל עצמה עולה אב"א עד כתר דז"א, ע"י התחברות עם לאה.

אור פנימי

וע"כ נתחברה עם לאה לפרצוף אחד, כי עתה מלבשת כל קומתו דז"א, כי מצד הכלים קומתם שוה. אמנם מצד האורות עדיין חסרה היא עד הזווג הב' כנ"ל, וע"כ

היא מלבשת אותו מאחוריים שלו, ולא מצד הפנים, עד שתשיג גם האורות כמו הז"א, ואז היא חוזרת עמו בקומה שוה מבחינת הפנים דז"א.

הסתכלות פנימית

הנה הרוחנו מדברי הרב שבחלק זה, ידיעה החשובה ביותר, המקפת את כל דרכי החכמה הזאת, דהיינו לידע, ענין זוג הפרצופים איך כל עליון מזדווג בעצמו ומתקן את התחתון שלו בכל המצטרך אליו. כי יש כאן שאלה מסובכת מאד, כיון שהעליון אינו יכול לירד לתקן את התחתון, או אפילו כדי להעלותו, משום כי העליון היורד למקומו של התחתון הריהו נעשה בהכרח כמוהו, כי אין כאן ענין של מקום מדומה, אלא שיעור הזכות שבין מדרגה למדרגה קובע השם של מקום עליון או תחתון, ואם אתה אומר, שהעליון ירד למקומו של תחתון הרי פירוש, שנשתוה עם התחתון ונתעבה כמוהו, וא"כ איך הוא יכול שוב לעלות ולחזור למקומו, שגם הוא צריך למי שיעלהו, וכן התחתון איך אפשר שיעלה לעליון כדי לקבל איזה תיקון, כי אם, הוא רק יכול לעלות לעליון, הרי הוא כבר זך כמותו, ומשתוה עמו בזכותו, כי זוהי פירושה של עליה.

דעליון אל גו"ע דתחתון, כי דבקות שברוחניים פירושה השתוות הצורה.

ואע"פ שע"י זוג דעלית נה"י דא"ק למ"ן לטעמים דס"ג, יצא אור חדש דבקע לפרסא, שפירושו הוא, שחזר וביטל את הגבול החדש דצמצום ב', והחזיר כלהו אח"פ למדרגתם כבתחילה, כנודע. אמנם כל ההשבה הזאת חזרה ונתבטלה בזמן שבירת הכלים, כנודע. ונמצא שוב שכלהו אח"פ חזרו ונפלו למדרגת התחתון כבעת קטנותם מתחילה. אשר זה קוטב כל התיקון עד גמירא, דהיינו רק להחזיר כלהו אח"פ שחזרו ונתקלקלו מחמת שביה"כ, ונפלו למדרגת התחתון של כל אחד, אל מקומם, כמו שהיו בעת הגדלות של נקודים, דהיינו אחר שהאור החדש שיצא על המ"ן דנה"י דא"ק כבר תיקן את כלהו אח"פ הנפולים, והחזירם להמדרגה, דהיינו הזמן של מלוכת ז' מלכין קדמאין שנתפשטו עד לנקודה דעוה"ז כנודע. אשר אחר ההשבה הזו של כלהו אח"פ, יהיה גמר התיקון, ואז יהיה מטי רגלין דאצילות, בשוה עם רגלין דא"ק הקודם, ויסתיימו כולן בנקודה דעולם הנה. ואז נמצא, שג' עלמין דבי"ע דפרודא, ישוּבג להיות בחינת אצילות

(א) והשמינו הרב, שאח"פ של העליון מחוברים תמיד במדרגת גו"ע של התחתון, ושורש הדבר מתחיל עוד מעת הקטנות דנקודים בזמן צמצום ב', שאז עלתה ה"ת בנקבי עינים של כל מדרגה, שפירושה, שבינה קבלה מקום הצמצום לתוכה, וענין זוג דהכאה, במקום המלכות של צמצום הא'. והיינו מתחת הג"ר של הבינה כנודע, וע"כ יצאו הו"ת דאון וחוטם ופה דראש, למדרגת גו"ע של התוך, כי מדרגת אח"פ דתוך, נפלה למדרגה הסוף, ולא נשאר גם בתוך, אלא גו"ע לבד. וכן בסוף לא נשאר אלא גו"ע לבד, והאח"פ שלהם נפלו למטה מסיום הקו, בדוגמת נקודה דעוה"ז דצמצום א' ששם נסתיים הקו של א"ס ב"ה. אלא ההבדל הזה שנשאר בין ב' הנקודות של הצמצום, נעשה המקום לג' העולמות הנקראים ב"ע דפרודא. והם בחינות אח"פ של ע"ס דנה"י דא"ק, שנפלו מבחינת האצילות לחוץ, מחמת סיום הקו שנעשה במקום בינה דע"ס אלו. כנודע. הרי שכלהו בחינות אח"פ של כל מדרגה ומדרגה נפלו מבחינות הע"ס שלהם, ואח"פ של כל אחד מהן נשאר דבוק במדרגתו של התחתון ממנו. שפי' הוא, שאין עוד שום הפרש ואיזה הכר בין אח"פ

ממש. ויבוער הס"א מהארץ, ויבולע המות לצנח.

(ב) ואחר שידענו, שכלהו אח"פ דעליון דבוקים בגו"ע של התחתון דכל אחד, מובן מאליו, שבו בעת שאח"פ דעליון מקבל תיקון, עולה אותו התיקון גם לגו"ע של התחתון, שהרי המה דבוקים יחד, וזכור היטב מלת הדביקות, שפירושה, השתוות. ונמצא שאם אומרים שאח"פ דעליון נתקנו, וחזרו למדרגת העליון הנה הכרח הוא שגם גו"ע דתחתון עלו ג"כ למדרגת העליון, ונמצאים האורות דעליון שמתלבשים בגו"ע של התחתון, באותה המדה שמתלבשים באח"פ של עצמם. והבן וזכור זה.

ולפיכך נבחנים אותם הכלים של אח"פ דעליון, שיש בהם ב' חלקים של אורות, הנבדלים זה מזה: א', הוא בחינות נר"ן של המדרגה דעליון עצמו המלוכשים באח"פ הללו. ב', בחינות הנר"ן דעליון שיצאו בסבת תוספות המ"ן דתחתון, דהיינו גו"ע הדבוקים באח"פ, שהם מכונים תמיד בשם מ"ן. וכבר הארכנו בזה בפנים הספר.

(ג) והנה ידעת פירושו של מ"ן שהם בחינת גו"ע הדבוקים באח"פ דעליון. וצריך שתבין עם זה שאין לך פרצוף שלא יהיה בו מ"ן, כמו שאין לך פרצוף שלא יהיו בו ענין נפילת אח"פ שלו. להיותם שניהם ענין אחד, כי אח"פ שנפלו מהפרצוף, נעשו לאחר תקונם, לבחינת כלי המעלה מ"ן, והגו"ע דתחתון, המה המ"ן בעצמם של אותו הפרצוף, אשר היו דבוקים באח"פ דעליון בזמן הנפילה, ואחר שהחזרו לעליון, הנה בהכרח שהעלו עמהם גם הגו"ע הדבוקים בהם. וע"כ נבחנים גו"ע אלו שהם תמיד בחינת מ"ן דכל פרצוף, ואח"פ דעליון שחזרו אליו, נבחנים תמיד, שהם הכלים שהעלו אותם המ"ן למקום של עצמם. ודבר זה נוהג בהכרח בכל פרצוף ופרצוף כמבואר.

(ד) ואחר שידענו על בורים ענין הכלי המעלה מ"ן, וענין המ"ן עצמם. תבין היטב מ"ש הרב, וכייל לך, שכל מ"ן, מכל הבחינות, המה מחויבים לעלות ב' פעמים למ"ן: ובפעם הא' לעלייתם אינם מקבלים שום ציור כלל. ובפעם ב' לעלייתם, הם מקבלים ציור של מוחין דעיבור. (כנ"ל חלק זה אות ו' וח') ובוה פירש דברי חז"ל שאין אשה מתעברת מביאה ראשונה (שם אות ט') כי בביאה קדמאה, נבחן המ"ן של האשה, דהיינו גו"ע של המדרגה התחתונה אליה, הדבוקים באח"פ שלה, אשר המה אז בביאה קדמאה שלהם, דהיינו בפעם הא' וע"כ עדיין אינה יכולה להתעבר מהם, כי שום מ"ן לא יוכלו לקבל בביאה קדמאה שלהם שום ציור. אלא רק בביאה השניה, אז יוכלו לקבל ציור העיבור, ואז מתעברת מהם. והטעם הוא פשוט, כי הביאה קדמאה היא, כדי לתקן כלי ורוחא לאשה עצמה, כלומר. שהווג הזה הוא המשיב את אח"פ הנפולים של האשה עצמה, ומחבר אותם אליה, שהם נעשו בזה לכלי המעלה מ"ן, כנ"ל. וזווג זה הוא זווג דגדלות דע"ב ס"ג עלאין, המולידים מזווגם אור החדש הזה, המוריד ה"ת מעינים של בחינת האשה עצמה, המבטל להגבול דצמצום ב' לשעתו, עד שהאשה תחזיר האח"פ שלה לבנין הע"ס שלה. שהוא בחינת מוחין דגדלות הו"ק, ואח"כ מושפעים בכלים אלו, מוחין גדלות דאורות הנשמה. וכיון שהמ"ן שלה הם רק בבחינות גו"ע לבד, וגם מהמדרגה התחתונה, שבחינת הצמצום שבה חזק ביותר מהצמצום שבעינים דאשה, שהיא העליון כלפי המ"ן שלה, ונמצא שאור החדש המספיק להוריד ה"ת מעינים דאשה, אינו מספיק כלל להוריד נקודת הצמצום, אשר בה"ת דעינים של התחתון שלה, דהיינו המ"ן. וע"כ, אין המ"ן של התחתון ראויים כ"ל לקבל משהו מזווג דגדלות הזה שמקבלת האשה, וממילא נשארים בלי ציור כלל. אלא אח"כ בביאה ב', אז מזווגת האשה מבחינת החיצוניות שבה, דהיינו מאותה בחינת קומה שיש בה מומן הקטנות שלה, ואז היא מציירת

הולד, רק במדה של קטנות, שהעיבור יכול לקבל באותה עת, שה"ת עדיין נמצאת בעינים שלו. הרי לעיניך, שבביאה א', ששם נמצא בחינת הווג דגדלות, אין המ"ן ראוי לקבל כלום. אלא בביאה שניה. ששם נמדד לו זוג דקטנות הראוי לו למדתו, או האשה מתעברת הימנו, והיא מציירת הולד, כפי המדה.

והוא הדבר, בכל עליון ותחתון, אשר הגם שהמ"ן דתחתון נמצאים בהכרח תיכף בביאה קדמאה, דהיינו באותו העת, שהעליון מתחיל להעלות את אח"פ של עצמו, ע"י הווג של עלי עליון שלו, מ"מ, כיון שהוא זוג דגדלות אין התחתון ראוי לקבל כלום ממנו, אע"פ שהוא מתחבר עם העליון שם בעת הווג דגדלות שלו. אלא אז העליון עצמו נוטל חלקו, בסוד שהבכור נוטל פי שנים. אלא אח"כ, כשהעליון כבר מתוקן בכל הבחינות של עצמו ע"י עלי עליון שלו, אז הוא מזדווג לצורך התחתון, מבחינת התיצוגיות שלו, ומוודד לו קומה הראויה לו לקבל, גם בעת, שעוד הה"ת בעינים שלו. ואז הוא מחזיר לו חלקו. שהוא אותו החלק שקבל בעדו בביאה קדמאה, מזווג דגדלות, אלא עדיין לא כולו, כי שם היה לו זוג דגדלות, אלא חלק קטן ממנו הראוי למוחין דעיבור.

(ה) והנה אותו החלק של המ"ן שנושא בתוכו העליון, מזמן ביאה קדמאה הנ"ל, מכונה, האי רוחא דשבק בה בעלה בביאה קדמאה, שהוא נעשה שורש לכל בחינת נרנח"י של התחתון, המיוחסת לאותה המדרגה, אשר האח"פ דעליון נתקנו בה למשל אם הביאה קדמאה של העליון היתה בבחינת נשמה, שטפת החסד דווג דע"ב ס"ג הוריד הה"ת מעינים שלו רק אל בחינת און, שאז יוצאת שם רק קומת נשמה, כנודע. הנה אז נבחן החלק של המ"ן הנמצא עמו בביאה קדמאה זאת, רק לבחינת ג"ר דנשמה, דהיינו נרנח"י דנפש, ונרנח"י דרוח. אשר אח"כ בזווגים הבאים בהעליון לצורך המ"ן

האלו, הוא נותן להם בחזרה את חלקם לאט לאט, מתחלה נפש דנפש, ואח"כ רוח דנפש וכו' כי על כל מדרגה שנותן לתחתון הוא מזדווג בעדו במיוחד, עד שמחזיר לו כל האי רוחא קדמאה, שהיה ברשותו של העליון מעת הביאה הקדמאה. ואז כח הולדה נפסקת, שאין לו עוד מה להוליד. אמנם מבחינות מוחין דחיה, אין שם בהעליון, לא בחינת כלי המעלה מ"ן, ולא בחינת רוחא, שיוכל להשפיע להתחתון שלו. כי הן הכלי והן הרוחא, היו רק שורש אל הבנים מבחינת נשמה, ולא מבחינת חיה, כמבואר.

ולפיכך בשעה שירצה להשפיע משהו ממוחין דחיה, הוא צריך בעצמו לתוספות מוחין מעלי עליון שלו, והעליון עולה לעלי עליון. למ"ן ואז מזווג ע"ב ס"ג דעלי עליון, מקבל ממנו, טפת הווג המורידה ה"ת מהעינים לחוטם, אשר אז מוחזרים אליו אח"פ דמדרגת חיה, והוא מקבל מוחין דחיה. והנה כאן חוזר הענין הנ"ל של כלי ורוחא קדמאה. כי גם באח"פ דחיה, דבוקים גו"ע דתחתון דאותה בחינה של חיה, ונמצאים גם הם שם עם אח"פ דעליון בעת חווג, שקומת הווג מתלבשת גם בבחינתם, ע"ד הנ"ל. אלא שהמ"ן עצמם אינם יכולים לקבל לתוכם כלום, להיותם אז בבחינת ביאה קדמאה, שאין להם ציור. וע"כ מקבל העליון את חלקם. בסוד רוחא דשדי בה בעלה בביאה קדמאה. אשר אח"כ העליון מזדווג במיוחד לצורך התחתון, ומצייר אותו בסוד ביאה השניה. והיינו ג"כ לאט לאט, מתחלה נפש דנפש דחיה, ואח"כ רוח דנפש דחיה, כנ"ל בדרך המדרגה, עד שמחזיר לו חלקו כולו, ואז נפסק בו ההולדה כי אין לו מה להוליד עוד. אלא רק אח"כ כשרוצה העליון להשפיע לו בחינת יחידה, הוא שוב מחויב להתקן מקודם במוחין האלו, דהיינו שצריך לעלות למ"ן לעלי עליון שלו, וכו' ע"ד הנ"ל, ואז שוב משיג כלי ורוחא קדמאה חדשים לצורך מוחין דיחידה, ואז ראוי שוב להוליד בנים, דהיינו מבחינת יחידה, וע"ד הנ"ל, עד שמחזיר להתחתון כל החלקים

הכלולים בהאי רוחא קדמאה דבחינת יחידה. ואחר שהשיב לו את כולו, הוא פוסק מלהוליד.

(ו) ועדיין נשאר לנו להבין, מה שכתב הרב בענין ב' בחינות המ"ן המחויבות להנוקבא, שהם המנצפ"ך הא' שמקבלת מז"א, והמנצפ"ך השניים שמקבלת מאמא, (לעיל דף תשצ"ג אות צ"א ואות צ"ג עש"ה) וביותר קשה לכאורה, אחר שידענו היטב, פירושם, של מ"ן, שהם בחינות גו"ע דתחתון הדבוקים באח"פ של העליון, א"כ איך אפשר, שבחינות הנוקבא יהיו מ"ן באמא, שהיא עלי עליון בערך הנוקבא. כי גו"ע דנוקבא, המה רק דבוקים באח"פ דז"א, שהוא העליון שלה, ולא באמא, שהיא העלי עליון שלה.

ובכדי שהדברים הללו יאירו כהלכתם צריך שתזכור כל המתבאר בחלק הקודם בדבר ההפרש הגדול מבין ג' הפרצופים הראשונים דאצילות אל זו"ן דאצילות. וכן ההפרש מבין ג"ר דנקודים אל זו"ן דנקודים. ואי אפשר כאן על המקום לחזור על כל ב' החלקים הנ"ל. אלא נזכיר התחלת הדברים בקיצור. ראשית צריכים לדעת היטב, את ב' מיני רשימות של ב' מסכים מובדלים ששמשו בהע"ס דנקודים. א' הן הרשימות דמסך דס"ג שנוזכר, ועלה לראש הס"ג דא"ק, בסוד ה"ת בעינים, שמהן יצאו הג"ר דנקודים מבחינת הקטנות בשלימות. וז"ת דנקודים בהארה מועטת, שהרב מכנה לאורות אלו בשם הסתכלות עינים באח"פ, שהג"ר קבלו משבולת הזקן, והז"ת קבלו מחוטם פה שמתחת שבולת הזקן, שהוא מבחינת גוף. וב', הן הרשימות דמסך דמ"ה וב"ן דא"ק, שבהיותן מחוברות יחד עם המסך דס"ג דא"ק, ע"כ, עלו עמו למ"ן לראש הס"ג, ורשימות הללו לא יכלו לקבל תיקון מהסתכלות עינים באח"פ ע"י שבולת הזקן, כמו הרשימות דס"ג, משום שסוד אור האזן הוה שבשבולת הזקן, היה בחינת האחורים דמסך דג"ר דבינה, שהוא מספיק רק לתיקון של תג"ת, ואינו מספיק לתיקון של נה"י

דא"ק, להיותם צריכים להארת חכמה. וע"כ נעשו המ"ה וב"ן דמסך דנה"י דא"ק, לבחינת מ"ן לע"ב ס"ג, שמהארת הזווג הזה יצא אור חדש דבקע לפרסא, וירד למ"ה וב"ן דא"ק למטה מטבור. והאיר דרך הטבור והוריד ה"ת מעינים דכתר, והרויח הכתר את אח"פ שלו, וכן או"א, והוא הגדלות דג"ר. ואח"ז יצא האור דרך היסוד דא"ק להיסודות דג"ר דנקודים, והולידו ז' מלכין קדמאין שנתפשטו עד ב"ע ונשברו. (וטוב שתעיין עתה בהסתכלות פנימית דז' מלכין קדמאין, מתחילתו עד אות ז' שנתבאר שם מקור הדברים הנ"ל)

(ז) והנך מוצא, שהג"ר דנקודים יצאו בעיקר עצמות, מבחינת המסך דס"ג, אלא התוספות מוחין, קבלו מהרשימות דמסך דנה"י דא"ק. והז"ת דנקודים, יצאו בעיקרן מן הרשימות דנה"י דא"ק שהיו למ"ן לע"ב ס"ג, והורידו ה"ת מעינים, שדרך היסוד דא"ק נזדווג בפה דאו"א דנקודים, שהולידו הו' מלכים. הרי שתחלת אצילות דז"א היה מו' ונקודה, שהאיר יסוד דא"ק לאו"א דנקודים. אמנם מהסתכלות עינים היה להז"ת רק הארה מועטת.

ועם זה תבין, שעבור א' של ג' פרצופין הראשונים דאצילות, אינם צריכים לאור חדש שיצא על המ"ן דנה"י דא"ק. כי כל בחינה נמשכת מהבחינה שכנגדה בהעליון, כנודע. וג"ר דאצילות נמשכים מג"ר דנקודים שעיקר עצמותן מבחינת הקטנות יצא בשלימות מהמסך דס"ג, דהיינו מהסתכלות עינים באח"פ. ולפיכך גם באצילות אינם צריכים לצאת מב' מיני רשימות של ב' פרצופים, אלא כל תחתון יוצא בהשתלשלות ע"י העליון שלו כנהוג.

מה שאין כן ז"ת דאצילות, שהן ב' הפרצופים זו"ן דאצילות, הם לא יכלו להתאצל מבחינת מסך דס"ג, כלומר, מבחינת או"א דאצילות, שמקורם היא ממסך דס"ג, כנ"ל. אלא רק ע"י המקור של המסך דנה"י דא"ק, שהרי אפילו הקטנות שלהם, אין להם

הארה מועטת בעת הנקודים גם ממסך דס"ג, כנ"ל.

(ט) והנה נתבאר היטב, איך שיש לזו"ן דאצילות, ב' בחינות של עליון אליהם: שהם נה"י דא"א, ואו"א. ומזה נמצא שיש לזו"ן בהכרח ב' בחינות רשימות, של גו"ע שבהם, שהם, גו"ע הדבוקים באח"פ של נה"י דא"א, וגו"ע הדבוקים באח"פ של או"א, וכבר ידעת, שהם ב' מיני רשימות מובדלים זה מזה, כי גו"ע הדבוקים באו"א באים ממסך דס"ג, וגו"ע הבאים מא"א, הם ממסך דנה"י דא"ק. אלא עיקר מציאות של זו"ן הם בהרשימות של גו"ע הבאים מנה"י דא"א, והגו"ע שבהם הבאים מאו"א הם בחינת הארה מועטת. ועם זה תבין ביותר דברי הרב לעיל דף תשנ"ב אות ל' ואות ל"א.

(י) ועל אותו הדרך שנתבאר בז"א שיש בו ב' בחינות גו"ע, כן הוא גם בהנוקבא שלו. כי גם היא כמו הז"א, עיקר מציאותה היא מנה"י דא"א, הנמשכים מנה"י דא"ק הפנימי, אלא כאן אין נה"י דא"א נבחינים לעליון דנוקבא, אלא רק הז"א, המלביש על נה"י דא"א, משום שהיא באה כן גם בנקודים, כי גם שם היא נשתלשלה מז"א דנקודים, אלא רק בחינת מסך דנה"י דא"ק כמו הז"א. וכן יש לה שורש בהאח"פ דאו"א, כמו הז"א, אמנם גם כאן הוא רק באמצעות הז"א, כי כן קבלה גם בנקודים רק מז"א. באופן שכמו שיש בז"א ב' בחינות גו"ע כנ"ל, כן נמשכים מהז"א אל הנוקבא, ג"כ ב' בחינות של אח"פ, א' מיחס דנה"י דא"א, ב' מיחס או"א. והבן.

(יא) אמנם לבחינת קטנות של הנוקבא אין עדיין שום תיקון מגיע אל המ"ן שלה המיוחסים לאו"א, אע"פ שגם הם נכללים עם אח"פ דז"א, כנ"ל. כי לאותה בחינות גו"ע שלה מאח"פ דאו"א, גם במקורם,

שורש בהמסך דס"ג שבנקודים, כי הז"ת לא קבלו מהסתכלות עינים אלא הארה מועטת כנ"ל. ולפיכך אפילו הקטנות שלהם מחויבת לב' מיני רשימות ששמשו בנקודים. שהוציאו ב' האורות: שרשימו דמסך דס"ג הוציאה האור של הסתכלות עינים באח"פ. ורשימות דמסך דנה"י דפרצוף הכתר דא"ק, הוציאו האור החדש דבקע לפרסא.

ונמצא שענפיהם עתה באצילות הם: נה"י דפרצוף הכתר דאצילות, שנקרא א"א, (נ"ב מכת"ק של מרן הרב המחבר זצ"ל, ע"י באלין שא"א הוא חכמה) אשר נה"י שלו מקבלים מהבחינה שכנגדם בפרצופי א"ק, שהיא בחינות נה"י דפרצוף הכתר דא"ק, שנקרא א"ק הפנימי. ואו"א דאצילות, נחשבים לענפיהם של או"א דנקודים שעיקר עצמותם קבלו מהם, דהיינו מבחינת מסך דס"ג, שאין לו חיבור כלל עם האור החדש, דנה"י דא"ק.

(ח) ובאמור תבין, שאפילו לצורך עיבור דז"א, צריכים להשתתף בו ג' פרצופים, שהם נה"י דא"א, ואו"א, ולא עוד, אלא שעקרו מנה"י דא"א, המקבל מנה"י דא"ק הפנימי, שמשם נמשך עיקר הארת הז"א, ומאו"א אינו מקבל זולת הארה מועטת מאד, כי אפילו בנקודים, שאו"א נשרשו שם בשבולת הזקן, מ"מ לא הגיע להז"ת דנקודים אלא הארה מועטת, מכ"ש כאן באצילות, שאו"א בעצמם אינם מושרשים זולת בחוטם פה דדיקנא, שמתחת השבולת, שהם ב' מזלות: ונוצר, ונקח. (נ"ב מכת"ק של המחבר זצ"ל וצ"ע שבמקום אחר אומר שבב' היות ראשונות דדיקנא נאחזים או"א. ובהו"ה ג' ז"א) ונמצאים זו"ן שאין להם עוד אחיזה בהדיקנא מבחינת עצמם, וכבר ידעת שהדיקנא בשורשה נמשכת מבחינת הסתכלות עינים באח"פ. אמנם ודאי, שהוא צריך גם אל או"א שישתתפו בווגו, כי הם העליון שלו מבחינת השתלשלות המדרגות דע"ס דאו"א, וגם קבלו

בנקודים, לא הגיע אליהם התיקון, אלא רק בזמן הגדלות, שאז ע"י הזווג דיסוד א"ק בפה דאו"א דנקודים, שם נתפשטה הארה מועטת דז"ת דנקודים וקבלו תחלת צורתן, אלא שתחלת הצורה, תיכף היתה בכל הגדלות, כנודע. הרי שכל השורש של זו"ן שיש להם מיחס הרשימות דמסך דס"ג, הנמשך להם מאו"א, נמצא עיקר מציאות ההיא, שמתגלה רק בעת גדלות של זו"ן. אמנם המציאות של זו"ן מיחס המסך דנה"י דא"ק, היה מגולה בנה"י אלו גם בעת קטנות, כלומר, מטרם שהוריע היסוד דא"ק אותם, בסוד ו' ונקודה, לאו"א דנקודים, שהיו נכללים אז בכלים ואורות דנה"י דא"ק הפנימי גופיה. הרי שבנה"י דא"ק יש לזו"ן בחינת מציאות ממשית גם בהקטנות, מטרם שבאו להווג דגדלות באו"א. משא"כ באו"א, אין להם מציאות גלוי בעת הקטנות, אלא רק בבחינת הארה מועטת לבד, שאין זה נחשב כלל למציאות ממשית.

יב) ולפיכך, הן הז"א והן הנוקבא. נמשכת הקטנות שלהם רק מבחינות הרשימות דמסך דנה"י דא"ק, המושפעת אליהם, דרך הנה"י דא"א, כנ"ל. ואע"פ שזווגם נעשו באו"א בסוד ג' שותפים, הנה זה הוא רק מפאת סדר השתלשלות דע"ס דאו"י, שהבינה היא המאצילה להז"א, כי היא בחינת הסבה אליו, כנודע. וע"כ צריכים גם כאן בפרצופי אצילות, להשתלשל דרך או"א, אע"פ שמציאותם בא מא"א, כמ"ש הרב לעיל (דף תשנ"ה אות ל"ג). וזה דומה להנוקבא, במוחין דגדלות, שהיא מקבלת מאמא שלא ע"י ז"א, שהפירוש הוא, כמו כאן, כי לבחינת קטנות היא מקבלת מז"א עצמו, דהיינו מבחינת הקטנות שלו הנמשך מנה"י דא"א, כנ"ל. אבל לבחינת הגדלות, שהיא נמשכת ביחוד מהרשימות דס"ג, שמקורן הן באו"א, כנ"ל, א"כ הנוקבא מוכרחת לקבל אותן מאו"א, והרוחא שבז"א מבחינת קטנות הנמשך מהרשימות דמסך דנה"י דא"ק, אינו יכול לסייע בזה כלום, כי כן במקורם

בנקודים, לא נתגלה בהם שום מציאות של גדלות, בל' ונקודה שהיו כלולות בנה"י דא"ק, מטרם שבאו בהיסודות שבפה דאו"א דנקודים. ע"כ גם כאן אין הנוקבא יכולה לקבל כלום מהכלי ורוחא דז"א, שהיא מבחינת הקטנות מהמסך דנה"י דא"ק, אלא מחויבת לקבל זאת ע"י אמא, כנ"ל אמנם עם זה מחויב ז"א עצמו להשתתף בהווג ההוא, ולא עוד אלא שהוא מחויב לקבל המוחין מקודם, והוא משפיע אותם להנוקבא, וגם זה הוא משום שביחס הע"ס דאו"י נמצא הז"א המאציל והסבה להנוקבא, וע"כ אין הנוקבא יכולה לקבל משהו, אם לא שהז"א יתן לה. הרי שאע"פ שהמוחין דגדלות באו בעיקר רק מאמא, הן להז"א והן להנוקבא, מ"מ הנוקבא מוכרחת לקבלם דרך הז"א. ועד"ז המוחין דקטנות של הז"א, אע"פ שעיקרם מא"א, מ"מ אין הז"א יכול לקבלם רק על ידי או"א, שהם הסבה שלו.

יג) והנה נתבאר, שבחינות הקטנות של הזו"ן נמשכות מהרשימות נה"י דא"ק דרך הנה"י דא"א אל הז"א. ודרך הז"א אל הנוקבא, דהיינו מבחינת רוחא קדמא, שהוא חלק הנוקבא, שיש עמו בפקדון, מעת הזווג דגדלות שלו, שאז עלתה יחד עם אח"פ שלו, ונכללה בהווג דגדלות שם, ונמצאת קומת הזווג שיצאה שם מפאת תוספות המ"ן דגו"ע של הנוקבא, הדבוקים באח"פ דז"א, זוהי חלקה של הנוקבא, אלא שלא היה לה במה לקבלם, ע"כ נשאר בז"א בפקדון. כנ"ל (דף תשל"ב אות ב') ע"ש. אשר הפקדון הזה נקרא רוחא קדמא הנמצא בז"א, שאח"כ הוא מחזיר אותו להנוקבא לאט לאט, כנ"ל.

אמנם צריך שתבין עם זה, כי אותו הרוחא קדמא, הוא כולו מבחינת המסך ורשימות של הנה"י דא"ק, ואע"פ שיצא בווג דגדלות של הז"א, מ"מ זו הקומה שהיא חלקה של הנוקבא, שיצאה על התוספות מ"ן שלה הדבקים בהכלים דז"א, הרי המ"ן הללו רק בחינת גו"ע מהרשימות

דמסך דנה"י דא"ק, המיוחסות להנוקבא, וממילא כל הקומה הנקרא רוחא קדמאה, היא רק מבחינה זאת, המיוחסת לנה"י דא"ק. והבן מאד.

יד) והנך רואה בעליל, שהנוקבא צריכה לב' מיני מ"ן, כי כדי לעלות לקבלת מוחין גדלות מאו"א, הרי היא צריכה לבחינת גו"ע, של הרשימות דמסך דס"ג, הנמשכים מאמא, שהם בחינה אחרת לגמרי מבחינות גו"ע דקטנות שלה, שקבלה מרוחא קדמאה של זו"ן הבאים מהרשימות דנה"י דא"ק. ובוזה תבין סוד הנסירה, אשר החכמה וחסדים מסתלקים מז"א, שהפירוש הוא: שעולה אז למ"ן לאו"א, כמ"ש הרב (דף תשמ"ז אות י"ט). שלכאורה יש לשאול, כיון שרק הנוקבא מקבלת מהזווג הזה של חיצוניות או"א כדי להעלות אח"פ שלה. אבל הז"א אינו מקבל משם כלום, כי הוא אינו צריך לזה, שכבר נתקן בכלים ואורות של הגדלות מקודם לכן, וא"כ רק הנוקבא היתה צריכה לעלות למ"ן ולא הז"א. ובמתבאר תבין זה היטב, כי באמת בעת שהז"א קבל המוחין שלו, והעלה אז אח"פ שלו, הנה כמו שאח"פ של הז"א כלולים מב' מיני רשימות: של הס"ג, ושל נה"י דא"ק, הנה בהכרח שדבוק בהם ב' בחינות גו"ע של הנוקבא: של הס"ג, ושל נה"י דא"ק. וא"כ היו גם גו"ע דס"ג כלולים בהאי רוחא קדמאה, כמו שהיו כלולים שם גו"ע דרשימות דנה"י דא"ק. אלא שמתחילה לא נתן להנוקבא רק בחינת רוחא קדמאה דקטנות, שהיא מבחינות הרשימות דנה"י דא"ק, כנ"ל. ולפיכך אחר שכבר נשלמה הנוקבא בכל בחינת הקטנות, דהיינו שאין לו עוד מה ליתן לה, מהקומה שיצאה על בחינת תוספות המ"ן דרשימות דנה"י דא"ק, כי כבר נטלתו כולו. הנה אז נותן לה בחינת הרוחא קדמאה דרשימות של הס"ג, דהיינו מהקומה שיצאה על בחינות המ"ן דגו"ע דרשימות דס"ג, דהיינו ג"כ בחינת הקטנות לבד, כי לא נכלל באח"פ שלו רק בחינת גו"ע לבד, שהם בחינת קטנות, כל עוד

שחסרים אח"פ שלהם, כנודע. ואע"פ שהיא הארה מועטת מבחינת הקטנות, כנ"ל, אמנם הוא עולה משום זה למ"ן לאו"א, והוא גורם שם זווג ע"ב ס"ג המוריד הה"ת מעינים דרשימות אלו דמסך דס"ג, ואז מתעלים אח"פ שלהם, ונשלמים בכל הע"ס שלהם מבחינות הכלים. וה"ס המוחין דבינות וגבורות שהנוקבא מקבלת אז מאמא, שלא ע"י ז"א, כלומר שהן בחינת המ"ן האלו, דהיינו בחינות הגו"ע שבהם, והן בחינת הגדלות, שהיא השלמת אח"פ, ע"י טפת החסד דאבא, המה שלא מבחינת ז"א עצמו, כי עצמותו דז"א הוא רק מבחינת מסך ורשימות של נה"י דא"ק, כנ"ל. וע"כ המה נבחנים שאמא נותנם לנוקבא, ולא הז"א, אמנם תחלה מקבל אותם הז"א כנ"ל, ואחר כך הוא נותן אותם להנוקבא. וזכור זה.

טו) וב' מיני מ"ן הנ"ל, מכונים ב' מנצפ"ך, שמנצפ"ך הא' הן מבחינות הרשימות דמסך דנה"י דא"ק, הנמשכות אליה דרך נה"י דא"א, ודרך הז"א, בעת הקטנות. ומנצפ"ך הב' הן מבחינות הרשימות דמסך דס"ג, הנמשכות אליה דרך הסתכלות עינים בחוטם פה דדיקנא מבחינת למטה משבולת, ובחינות חוטם פה דגופא. ודרך או"א דנקודים, ודרך או"א דאצילות, שלא ע"י ז"א, כלומר שאינן מבחינתו. אלא רק מתחלה לוקח אותן הז"א, והוא נותן אותן להנוקבא. כנ"ל. אכן תזכור, שכל מ"ן פירושם, גו"ע דתחתון בשעה שהם דבוקים באח"פ דעליון. באופן שהן המנצפ"ך הא' הן גו"ע דנוקבא הדבקים באח"פ דז"א, והן המנצפ"ך הב' הן בחינות גו"ע דנוקבא הדבקים באח"פ דז"א. אלא הא', דבוקות באח"פ הבאים מהרשימות דנה"י דא"ק, שהן בחינות ז"א עצמו. והב' הן דבוקות באח"פ דז"א הבאים מהרשימות דמסך דס"ג, שהן אינן מבחינת ז"א עצמו, אלא מבחינות אמא. והבן היטב.

טז) ועם המתבאר תבין היטב דברי הרב כאן שמנצפ"ך הא' שלקחה ע"י ז"א, שהיו

דינין גמורים, מהן נעשים ה' דמים טמאים. והמנצפ"ך הב' שלקחה מאמא, הן גבורות ממותקות והן דמים טהורים והן בחינות ציון וירושלים. ע"כ. וכבר ידעת סוד ו' ונקודה הנמשכים מנה"י דא"ק, שהם בחינת ה"ת בעצם. אלא שהיא נמתקה במדת הרחמים, בה"ר כמ"ש בחלק ו'. ולפיכך בחינות גו"ע דנוקבא הדבוקים באח"פ של הו"א, מבחינתו עצמו, שהם מהרשימות דל' ונקודה דנה"י דא"ק, כנ"ל. הם דינין גמורים, שהרי עצמות ה"ת, שעליה היה צמצום הא', דבוקה שמה בנקבי העינים דגו"ע ההם של הנוקבא. וע"כ מהם נעשו אחר כל הבריורים של הקדושה, שנעשו בעיבור, בחינת שמרים המכונים דם טמא. דהיינו שהחלקים שלמטה מצמצום הזה, יצאו לחלקם של הקליפות. אבל ממנצפ"ך הב' שהן בחינות גו"ע הדבוקים באח"פ דז"א הבאים מהרשימות דס"ג, הן דינין ממותקות, להיותן בעיקר מה"ר, אלא שה"ת נתחברה בהן, וע"כ אחר כל הבריורים, הנעשים בעובר, אין בהשמרים שלהם שום דם טמא, להיותם נקיים מכל צמצום ודין משורשם.

יז) והנה נתבאר היטב הקשר החזק שיש להעליון עם התחתון שלו, שעל ידו הוא מעלה אותו למ"ן, או התחתון עולה אליו,

שהוא מכח נפילת אח"פ דעליון למדרגת התחתון מומן שביה"כ. וע"כ נדבקו זה בזה כמו בחינה אחת. באופן שהם עולים תמיד ומקבלים תיקונם, בעת שאח"פ דעליון מקבלים תיקון. וע"כ נבחינים אח"פ דעליון לכלי המעלה מ"ן ולבחינת אמצעי בין העליון והתחתון, כי אפילו אחר שנתחברו בהעליון, יכולה תמיד הפנימיות דתחתון לעלות שמה, דהיינו בבחינת גו"ע שלו, מכח שכבר היו בהעליון, בעת תיקונם של אח"פ שלו, ואע"פ שירד משם למקומו הניח שורשו שמה, בבחינות מ"ן ראשונים, או בנים בכורים, שאין השורש הזה מסתלק משם, אע"פ שכבר התחתון ירד משם. וע"כ יכול גם התחתון לעלות למ"ן שמה בכל עת שרוצה, דהיינו למקומו עצמו שהניח בעליון, שהוא כמותו ממש. בדברי הרב (תשל"ח א"ח) באופן בשעה שהתחתון עולה לעליון, נמצא עולה למקומו עצמו שבעליון. וכשהעליון מעלה לתחתון, הנה אינו מעלה רק את אח"פ של עצמו, אלא מתוך שהם מונחים ודבוקים עם גו"ע דתחתון, הרי התחתון עולה ונמשך עמהם מאליו. וזכור זה היטב. כי זה כולל כל זווגי הפרצופים שבאצילות, כי כל הזווגים כולם הולכים רק באותם הדרכים המבוארים, ואינם משתנים לעולם.

לוח השאלות לפירוש המלות

(מ) מהם ז' זמנים דנוקבא.	(א) מהו אודם
(מא) מהם זכרים.	(ב) מהו אוירא דכיא.
(מב) מהו זווג מיניה וביה .	(ג) מהם אורות זכרים.
(מג) מהו זווג נשיקין.	(ד) מהם אורות עליה.
(מד) מהו זווג עליון .	(ה) מהי אשא דכיא.
(מה) מהו זווג תחתון.	(ו) מהי אש נכפפת.
(מו) מהו חותם.	(ז) מהי אשת חיל עטרת בעלה.
(מז) מהו חותם נקרא גדת.	(ח) מהי באר.
(מח) מהי חיצוניות.	(ט) מהו בולט.
(מט) מהו חלק מרוחא קדמאה.	(י) מהו בוצינא דקרדינותא.
(נ) מהם חסדים דמ"ה דמ"ה.	(יא) מהי ביאה קדמאה.
(נא) מהם חסדים דמ"ה דב"ן.	(יב) מהי ביאה שניה.
(נב) מהו חצי שיעור ו'.	(יג) מהו בכור נוטל פי שנים
(נג) מהי חפירה.	(יד) מהו בן.
(נד) מהי חקיקה.	(טו) מהו בן בכור.
(נה) מהי טפה.	(טז) מהם בני זו"ן.
(נו) מהי טפת אודם.	(יז) מהו בנין הצלע.
(נז) מהי טפת לובן.	(יח) מהי בקיעת נקב באחור חזה.
(נח) מהן יוד נקודות.	(יט) מהי בקיעת כל מחיצות.
(נט) מהו יין המשמח.	(כ) מהו ברית.
(ס) מהו יין מתהפך לדם.	(כא) מהו ברית רובע הוא.
(סא) מהי ירושלים.	(כב) מהן גבורות דב"ן דמ"ה
(סב) מהו כלי המעלה מ"ן.	(כג) מהן גבורות דב"ן דב"ן
(סג) מהן כ"ב אותיות.	(כד) מהן גבורות זכרים.
(סד) מהן כ"ז אותיות.	(כה) מהן גבורות נקבות.
(סה) מהי מדת היסוד.	(כו) מהם ד' בריתות.
(סו) מהי מדת הת"ת.	(כז) מהי דורמיטא.
(סז) מהן מחיצות.	(כח) מהם דלת וציר א'
(סח) מהי מם סתומה.	(כט) מהם דלת וציר ב'
(סט) מהם מ"ן.	(ל) מהו דם גדת.
(ע) מהן מנצפ"ך.	(לא) מהי דרך ירידה.
(עא) מהן מנצפ"ך א'.	(לב) מהי דרך עליה.
(עב) מהן מנצפ"ך ב'.	(לג) מהי הארת הגבורות.
(עג) מהי נסירה.	(לד) מהם ה' דמים טהורים.
(עד) מהו נער חסר ה'.	(לה) מהם ה' דמים טמאים.
(עה) מהי נער עם ה'.	(לו) מהי ה"ת דהוי"ה.
(עו) מהי נפש המלכות.	(לז) מהי ו' זעירא.
(עז) מהי נקבה.	(לח) מהו זווג א'.
(עח) מהי נקודה תחת יסוד.	(לט) מהו זווג ב'.

תתכב חלק ט' לוח השאלות לפירוש המלות זווגי הספירות

עט) מהן נשמות אנשים זכרים.	צג) מהי צלע.
פ) מהי סליק ברעותא.	צד) מהי קיסטא דחיותא.
פא) מהו ע"ב קדם.	צה) מהי קצת חיות.
פב) מהו עובי הקו.	צו) מהו רביע ת"ת.
פג) מהו עיבור א'.	צז) מהו רובע ישראל.
פד) מהו עיבור ב'.	צח) מהו רוחא דשדי בגווה.
פה) מהם עיבור ט', וז' חודש.	צט) מהו רוחא קדמאה.
פו) מהם עיבור י"ב, וט' חודש.	ק) מהן רי"ו.
פז) מהי עיטרא דגבורה.	קא) מהו שוקע.
פח) מהי עיטרא דחסדים.	קב) מהי שינה.
פט) מהי עצמות הגבורות.	קג) מהו שליש מדת היסוד.
צ) מהי פסיעה לבר.	קד) מהם שמרי יין.
צא) מהו ציון.	קה) מהן שש נקודות.
צב) מהו צלם.	

לוח התשובות לפירוש המלות

אודם:

(א) האודם ה"ס ה"ג שביסוד אמא. ע"י תשובה נ"ה. (תשפ"ז אות פ"ב)

אזירא דכיא:

(ב) הוא בחינת רוחא קדמאה. ע"י תשובה צ"ח (תשמ"ז אות כ')

אורות זכרים:

(ג) אם האורות המקובלים בהפרצוף אינם נחלשים כלום מחמת ביאתם ממעלה למטה, והם נמצאים למטה בכל שלימותם כמו שהיו למעלה במקום יציאתם, הם נבחנו לאורות זכרים. אמנם אם נחלשים בביאתם למטה, דהיינו שעוברים דרך מסך, הם נבחנו לאורות נקבות. (תשנ"ח אות ל"ז).

אורות עליה:

(ד) כשם שע"י זווג דהכאה המסך מעלה או"ח ומלביש עה"ס דאו"י ממטה למעלה, כן מתפשט המסך לע"ס מגיה וביה ומלביש עה"ס ממעלה למטה, כנודע, והנה האורות המלובשים באו"ח ממטה למעלה, מכונים אורות עליה. והאורות המלובשים בהתפשטות המסך שממעלה למטה, מכונים אורות ירידה. (תשע"ח אות ס"ח)

אשא דכיא:

(ה) הה"ג שביסוד אמא המלובש בדעת ז"א, מכונה אשא דכיא. (תשמ"ז אות כ')

אש נכפפת:

(ו) הגבורות בשעה שהן ע"י שלימותן נקראות מאורי האש, על דרך שהחסדים נקראים מאורי האור. ואז נמצאות הגבורות במעלה יתירה על החסדים, בסו"ה אשת חיל עטרת בעלה. ולגודל מעלתן, אם עדיין הפרצוף בבחינת קטנות, הוא מחויב לקבלן

רק ממטה למעלה, דהיינו בהתלבשות דרך עליה, באופן שלא יעברו בהתפשטות המסך, ממנו ולמטה כדרך התלבשות בגוף. כי בעת שמקבל אותן ממעלה למטה, הן מזיקות לו. ואז נקראות הגבורות ההן בשם אש נכפפת, כלומר, כי תחת ששמשו מקודם ממטה למעלה, נכפפו ובאו ממעלה למטה. וז"ס אש נכפפת שהזיקה. (תשע"ח אות ס"ח)

אשת חיל עטרת בעלה:

(ז) הגבורות שהן בבחינות המוחין דגדלות, הן משובחות יותר מהחסדים וה"ס אשת חיל עטרת בעלה. (תשס"א אות מ"ב)

באר:

(ח) היסוד דנוקבא, מכונה בשם באר. שיוורה על בחינת המסך המתוקן שם, שע"י זווג, הוא מעלה או"ח ממטה למעלה, כדמיון הבאר המעלה מים מתתא לעילא. ע"י אות נ"ב. (תש"צ אות פ"ז)

בולט:

(ט) השמות בולט ושוקע, משתמשים רק בבחינות היסודות דדו"נ. כי המה מתבטאים כן לתפישת דבר דק מאד. והוא, כי ע"י עליית נה"י לחג"ת שנעשה בעת העיבור, קבלה מלכות את מדת היסוד. ע"י תשובה סה, שפירושו שאותה צורת העביות שיש ביסוד, באה במלכות, באופן שצורתם שוה. וז"ס שנשתנה מקום הזווג שהיה בפרצופי א"ק במקום המלכות, כלומר, שהמסך והעביות היו מתוקנים בפרצופי א"ק רק בכלי המלכות, כנודע. וכאן אין עוד המסך מתוקן במקום המלכות. כי אם במקום היסוד, ועל שם זה נקרא היסוד בשם ברית. ע"י תשובה כ'. ואפילו בפרצוף המלכות עצמה, אין הזווג במקום המלכות שלה אלא רק במקום היסוד שלה. כי נעשה שינוי מקום, מחמת עליית

נה"י לחג"ת שהיה בעיבור כל פרצופי אצילות.

ונודע, שיש ב' קצוות רחוקים בענין העביות שבהמסך. כי בשעת הזווג עם אור העליון, נבחנת גודל העביות למדת השבח שבפרצוף, כי כפי גודל העביות שבהמסך, כן גדלם של האורות שבפרצוף. והפוכו מקצה אל הקצה הוא, בשעה שאין זווג בהמסך, כי אז נבחנת גודל העביות למדתו של הגרעון והחסרון שבפרצוף, כי כפי גודל העביות שבו, יהיה גודל החושך שבו. והנה ריבוי האורות ביותר, מכונה בשם בליטה, כלומר, שהאורות מרובים כל כך בהמקום עד שבולטים לעין כל. וז"ס מ"ש בוורר שהיסוד בליט בחסדים. וצמצום האורות באיזה מקום, מכונה בשם שקיעה, כלומר, שהאורות נשקעו שם בהמקום הזה, והעין לא תשרונו. מלשון שקיעת החמה. ולפיכך ב' הקצוות אשר בעביות הנ"ל, מכונים בשמות אלו: כי בשעת הזווג, שמדת גודל העביות הוא מדת גדלם של האורות שבפרצוף, נבחן מדת העביות בשם בליטה, כי מדת העביות נתהפכה, וקבלה לצורת אור גדול, עד שבולטת לעין כל רואה. והקצה השני שבעביות, דהיינו שלא בשעת הזווג, נבחנת מדת העביות בשם מדת השקיעה, כי כפי מדתה של העביות, כן מדת השקיעה של האור. והתבונן בזה היטב. כי היא דקה מן הדקה.

ונודע כי אחר דאתנסרו ז"א ונוקבא זה מזה, איהו נקיט חסדים ואשתלים כותל ידיה. ואיהי נקטא גבורות ואשתלים כותל ידיה. כנ"ל בדברי הרב (דף תשנ"א אות כ"ט) ע"ש. דהיינו שבחינת מדת הבליטה שבעביות נטיל הז"א, ונעשה לכותל שלו. ומדת השקיעה שבעביות נטלה הנוקבא, ונעשה זאת לכותל שלה. באופן, שבחינת העביות אחת היא ביניהם, אלא שז"א נטיל מדת הבליטה שבה. והנוקבא נטלה מדת השקיעה שבה. ונמצא מדתם שוה, אלא זה בבליטה, וזה בשקיעה. דהיינו ממש מקצה אל הקצה. והבן. (תש"צ אות פ"ז)

בוצינא דקרדינותא:

יוד) בוצינא, פירושו נר. קרדינותא פירושו חושך. כלומר, נר המאיר מבחינת החושך שבו. שזה רומז על המסך המתוקן בנקודת המלכות, הסובלת בתוכה את כח הצמצום, שעם המסך הזה היא מעלית או"ח וממשיכה ומלבישה את כל האורות שבפרצוף. כנודע. ושורשה של הבוצינא דקרדינותא, הוא מבחינת נקודה תחת יסוד דז"א, שנקראת עטרת היסוד. כנודע. אמנם בשעת הגדלות דז"א, נבחן מקום הבוצינא דקרדינותא, במקום פי החזה דז"א. וטעם הדבר הוא, כי בעת גדלות מתעלים חג"ת ונעשו לחב"ד, ונה"י לחג"ת, ויוצאים בו נה"י חדשים. ואז נמצא שהיסוד עלה ונעשה ממנו שליש עליון דת"ת. ואז נמצא נקודת המלכות הדבוקה בהיסוד, שם בסיומא של היסוד, שהיא עומדת בפי החזה.

ביאה קדמאה:

יא) כל פעם שעולים מ"ן מאיזו מדרגה הם מחויבים לעלות מתחלה לעלי עליון שלהם, דהיינו למדרגה הג' שלמעלה מהם. ושם נעשה עליהם זווג הראשון. ומשם הם יורדים עם העליון למקומו למטה, ונעשה עליהם בהעליון שלהם זווג הב', הנקרא זווג דעיבור. וזה נוהג בכל מיני עליות מ"ן שבעולם, הן בעת יציאתם מהקליפות, שאז העליון מעלה אותם, והן בעת שכבר יש להם נפש רוח, שאז התחתון מעצמו עולה לעליון, נוהג תמיד הכלל הנ"ל: שמתחלה מחויבים לעלות לעלי עליון לקבל שם זווג הא', ואח"כ באים בהעליון שלהם עצמו בזווג הב' להתעבר. ועל שם זה, מכונה זווג הא' בשם ביאה קדמאה, שפירושו, זווג הא', שאז עדיין אין מקבלים ציור של עובר. וזווג הב' מכונה ביאה שניה. שכאן הם מקבלים הציור דעובר. וז"ס שאין האשה מתעברת מביאה ראשונה. (תשל"ח אות ז' ותשמ"ד אות י"ג).

ביאה שניה:

יב) ביאה שניה, היא בחינת זווג הב', הנעשה על המ"ן בבואם עם העליון שלהם

חלק ט' לוח התשובות לפירוש המלות זווגי הספירות תתכה

מן העלי עליון. וכיון ששניהם מסובבים מסבה אחת ביחד, הרי הם נחשבים בזה רק לאחים בני אב אחד.

והוא, כי בעת שבירת הכלים, שחזר הקטנות של הפריצות, דהיינו שה"ת חזרה לנקבי העינים, נמצא שוב שכל פרצוף אבד בחינות אח"פ שלו, כי נפלו לבחינות גו"ע של התחתון, וכל פרצוף נשאר רק בגו"ע שלו לבד. דהיינו כמו שהיו בתחילת אצילותם, בעת שיצאו מנקבי העינים דס"ג דא"ק, שבאה הה"ת בעינים דכל אחד, ובחינת יה"ו דכל אחד נפלה למדרגת התחתון שלו. כנ"ל בחלק ו'. ולפיכך נעשו אח"פ דכל עליון, למדרגה אחת דבוקה עם התחתון שלו, בלי שינוי ביניהם. ולפיכך לעת תיקון, שכל מדרגה נתקנת בהעליון שלה, ע"י עלית מ"ן אליה, נמצא, שאין לך עלית מ"ן עוד בעולם שלא ישתתפו בו ב' מדרגות. כי בעת שהמדרגה עולה להעליון שלה למ"ן, הריהי נוטלת עמה בהכרח גם את גו"ע דתחתון שלה, להיותן דבוקות יחד, מבלי להפריש ביניהן במשהו, ונמצא שהזווג נעשה שם על ב' מיני מ"ן בבית אחת. דהיינו על המ"ן דעליון, ועל המ"ן דתחתון. שמשום זה יוצאים באמת שם ב' קומות מיוחדות, ע"פ השינויים שיש בין ב' מיני מ"ן אלו, הרי שג' מדרגות מוכרחות להתחבר בכל עלית מ"ן. ואע"פ שאין גו"ע דתחתון ראויים שמה לקבל שום קומה של אור, כנ"ל בתשובה י"ג. כי ע"כ הבכור נוטל פי שנים. אמנם כיון שמבחינת אין העדר ברוחני, נשארים ב' הללו שיצאו בעלי עליון על ב' מיני המ"ן, שמה בעלי עליון גופיה, אפילו אחר שהעליון ירד משם עם ב' הקומות למדרגתו עצמו, כמ"ש הרב (דף תשל"ח אות ח') שהם אינם חסרים משם לעולם ונקראים בנים בכורים, ע"ש. והנך רואה איך העליון והתחתון מסובבים כאן מעלי עליון, והמה ע"כ אחים זה לזה, אלא שהעליון נבחן לבן בכור כלפי התחתון, להיות העליון נולד ויוצא תיכף משם בכל שלימותו, אבל

למקומו דעליון. ומזווג הזה מקבל המ"ן הציור של העיבור שלו. ע"י תשובה י"א (תשמ"ד אות י"ג).

בכור נוטל פי שנים:

יג) ע"י תשובה י"א שנתבאר שם, שבביאה קדמאה הנעשה בעלי עליון, שאז עלו המ"ן מהקליפות, הנה עדיין לא נעשו בהם שום ציור. ע"ש. אמנם כיון שהם דבוקים באח"פ דעליון, ע"י תשובה ס"ט. נמצא הזווג שיצא שם בעלי עליון לצורך העליון, יצא ג"כ על התוספת מ"ן דתחתון הדבוקים בהעליון. וע"כ נבחן, שיש בזווג הזה ב' קומות של ע"ס: א' היא קומת ע"ס שיצאו על בחינת מ"ן דעליון גופיה. וב', היא קומת ע"ס שיצאה על תוספת המ"ן של התחתון הדבוק במ"ן דעליון בעת הזווג. אמנם התחתון עדיין אינו יכול להנות ולהביש כלום לקומת ע"ס שיצאו על המ"ן שלו, כי עוד אין לו שום ציור, כי עוד לא קבל אפילו בחינת עיבור. לכן נוטל העליון את חלקו בתוכו בבחינת פקדון. כל עוד שאינו ראוי לקבלם. ונמצא אשר העליון נוטל פי שנים מזווג הזה. כי נוטל ב' חלקים: חלקו עצמו. וחלק של התחתון. וז"ס בכור נוטל פי שנים. והטעם שהעליון נקרא בכור. ע"י תשובה ט"ו (תשמ"ג אות י"ב, ותת"ג אות ק"א).

בז:

יד) כל תחתון נבחן לבן של העליון שלו, דהיינו מאותו היחס שהוא מסובב ממנו. (תשל"ד אות ג').

בז בכור:

טו) כמו שהעליון נבחן לאב אל התחתון, להיותו הסבה לאצילותו, והתחתון מסובב הימנו. כן יש בחינה אחת בהעליון, שמצד בחינה ההיא, נבחן רק לאח אל התחתון, שפירושו, שאינו מסובב בזה מהעליון, אלא התחתון עם העליון שניהם יחד מסובבים

התחתון אין לו ציור עדיין, עד שיורד עם העליון למקום שלו, ושם מקבל הזווג דעובר במעי הנוקבא דעליון שלו. כנודע. ונמצא בזה ב' בחינות ביחס העליון לתחתון שלו. כי מצד הביאה קדמאה שבעלי עליון, נבחנו שניהם לאחים זה לזה, ששניהם מסובבים ויוצאים מאב אחד. כנ"ל. והיחס הזה נשאר שם בקביעות בעלי העליון. ומן ביאה השניה ואילך, שהעליון מתקן ומאציל לתחתון במקומו עצמו, מצד זה הוא נבחן לאב אל התחתון, כי מכאן ואילך הוא מסובב ממנו לכל מדרגותיו והבן היטב.

בני זו"ן:

טז) הנשמות הן נבחות לבני זו"ן, להיותן בחינת התחתון להם, ומשתלשלות מהם. (תשל"ד אות ד').

בני הצלע:

יז) בעת שאין בהנוקבא אלא בחינת גו"ע לבד, שה"ת בעינים שלה, אשר אז היא דבוקה אב"א עם ז"א בכותל אחד, הרי היא נחשבת לצלע של ז"א, דהיינו לחלק מגופו, כי דבוקה בו, ושניהם משמשים בכותל אחד. אלא אחר עלית מ"ן דו"א לאו"א, כי מעלה החכמה וחסדים שבו להם למ"ן ומזווג לאו"א, אז יורדת טפת הזווג דע"ב, ומורידה ה"ת מעינים של הנוקבא, שבוה מוחזרים תיכף אח"פ שלה לבנין גופה, ומשגת בזה בחינות אחזרים שלימים דאח"פ מבחינת עצמה, ואז היא ננסרת ונפרדת מז"א ונעשית לפרצוף בפני עצמה. (תשע"א אות נ"ז ואות נ"ח).

בקיעת נקב באחור חזה:

יח) נודע, כי אין בוי"א משורשו אלא ששה כלים שהם חג"ת נה"י, שהם סוד הקומה דבחי"א, הנקראת ה"ת, בדומה לה' הבחינות כח"ב זו"ן דאור חכמה. ונבחנו התג"ת להג"ר דה"ת, דהיינו לראש. והנה"י לבחינת הגוף דה"ת, שהם במקום זו"ן דה' בחינות כח"ב זו"ן, כנודע. ולפיכך נבחן

בעת הקטנות דו"א, בעוד שהג"ת משמשים לו לראש, אשר הפה של ראשו, הוא במקום החזה, כלומר בסיום שליש עליון של הת"ת, ובאמת נבחן אז לגוף בלי ראש, כי אין ראש אלא מבחינת ג"ר דחכמה. ולפיכך בשעת תשלום בנין הפרצוף שלו, דהיינו אחר שמחזיר את אח"פ הנפלים, למדרגתו כבתחלה. עולים חג"ת דקטנות ונעשים לחב"ד. ועולים נה"י דקטנות ונעשים ואח"פ החדשים שהחזירו למדרגתו נעשים לו נה"י חדשים. ובוה נשלם בנין פרצופו על היכנו. ולפיכך אין לו"א שום נקב בהחזה שלו, אע"פ שבשעת הקטנות היה שם הפה שלו, אמנם כל ענין פה הזה שהיה לו בחזה, הוא מכח עלית ה"ת לעינים בשעת עיבורו, שהנה"י שלו נכללו בחג"ת, ונכללה ה"ת במקום החזה שלו, דהיינו שנקבע שמה מקום המסך והצמצום, וע"כ משם ולמעלה יצאו לו הע"ס שממטה למעלה. כי ע"כ נבחן החזה לפה דראש, שהוא בחינת מלכות דראש, כנודע. ולפיכך עתה בגדלות שירדה ה"ת מעינים, ואח"פ מבחינת בינה חזרו לבנין גופו, והשיג המסך דבחי"ב, נמצא שאותו הפה דבחי"א, שהיה לו במקום החזה, חזר ונסתם, כי ירדה הה"ת משם. ובאה לבחינת און, כנודע.

אמנם כשבא להזדווג ולהשפיע את הקטנות הנצרך להנוקבא שלו, דהיינו מטרט שהנוקבא החזירה את אח"פ שלה וכל מציאותה היתה רק מבחינת גו"ע לבד. הנה אז לא היה ז"א יכול להשפיע לה משהו מבחינת הגדלות שלו, שהרי עדיין ה"ת בעינים שלה, והיה נמצא, שהשפע היה יורד למטה ממקום הצמצום, כי הה"ת שה"ס הצמצום, מצויה עתה בעינים שלה. ולפיכך הוצרך ז"א לעורר את בחינת הקטנות שהיתה לו מתחלה, כי אין העדר ברוחני, וכל הבחינות שבקטנות נשארות לו גם אחר גדלותו, ואינן זוות ממקומו, כמ"ש הרב לעיל אצל הנוקבא, (בדף תשכ"ג אות מ"ג) שכל בחינות הקטנות שהיתה בהן הנוקבא, מעת שהיתה נקודה תחת היסוד עד גמר

חלק ט' לוח התשובות לפירוש המלות זוגי הספירות תתכז

שניהם כמו גוף אחד, אלא האורות אינם בוקעים המחיצה שביניהם, כי רק בוקעים ועוברים דרך נקב, שפירוש, כפי המדה שהיתה לו"א בעת קטנותו, שאז גם הוא היה מקבל במדתו של הנקב הזה, ע"י תשובה י"ח. (תשע"ז אות ס"ז).

ברית:

(כ) מקום הווג של אור העליון שהוא במקום המסך והעביות המעלה אור"ח, מכונה בשם ברית. והוא בחינת היסוד, שמכח עלית נה"י לחג"ת שהיה בעיבור דכל פרצות, קבלה המלכות לצורת היסוד ונעשית כמדתו. ומאז נתעלה מקום הווג אל היסוד (ע"י תשובה ט') ועל שם זה קנה היסוד את השם ברית. וכיון שיש ד' בחינות עביות בהמסך, ע"כ נבחן ששיעור דגופא הוא ד' בריתות, כי אז קונה כל מדתו. וזו"ה ומספר את רובע ישראל, כי היסוד קבל לתוכו את בחינת המסך והעביות שהיה מתקן מקודם בכלי מלכות, דהיינו בפרצופי א"ק, כנודע. וע"כ הוא המוציא כל הקומות של הנשמות, שהן רביעיותיהן וטפת הזרע של ז"א הנקרא ישראל. וכן הוא אפילו בהנוקבא דז"א, שמקום הווג נשתנה גם בה לבחינת היסוד שבה, ולא במקום המלכות, שהיא בחינת עטרת היסוד שלה. (תשס"ט אות נ"ב)

ברית רובע הוא:

(כא) ע"י תשובה כ' שם.

גבורות דב"ן דמ"ה:

(כב) אבא סתם נק' מ"ה, ויש לו נוקבא שבגופו, דהיינו צד הב"ן שבו, והוא הז"ת דחכמה דנקודים, והוא בחינות הגבורות שבו. ומכונה תמיד בדברי הרב גבורות דב"ן דמ"ה דאבא. כלומר, הגבורות שהן ב"ן של אבא, שבעצמו הוא בחינת מ"ה. (תת"ה אות ק"ב)

גבורות דב"ן דכ"ז:

(כג) אמא סתם נקראת ב"ן, אבל היא כוללת מ"ה וב"ן, שהם בינה ומלכות דבינה

גדלותה, כולן נשארות קימות בה. ע"ש. וכן הוא בכל פרצוף, אפילו בפרצופי הג"ר. וע"כ יכול העליון למדוד להתחתון שלו, כל בחינות הקטנות שלו מנפש דנפש עד יחידה דרוח, בו בעת שהוא עצמו כבר הוא מושלם בכל הגדלות שבו. והיינו כנ"ל, כיון שבהכרח עבר גם העליון גופיה בכל אותן המדרגות של הקטנות, הנה הן נשארות בו לעולם, וע"כ כשבא להשפיע איוז קטנות אל התחתון שלו, הוא מעורר בעצמו, אותה הקטנות בצורתה ממש, ומשם הוא מודד השיעור המדויק כפי מדתו שהתחתון עומד בו.

ונמצא, כשז"א בא להשפיע הקטנות לנוקבא, הנה הוא חוזר ובונה את הפה שהיה לו בחזה מעת קטנותו, דהיינו המסך מבחינת ה"ת בעינים, ונמצא שנעשה שם נקב מחדש, מה שלא היה בו עד עתה, כי עד עתה לא היה בו ענין לשמש עם המסך דקטנות. והוא עצמו כבר הוא בגדלות, וכבר נסתם לו הנקב שבחזה, כי ירדה הה"ת משם, כנ"ל. וזה שאומר הרב, כי הבריצינא דקרדינותא, דהיינו כח הדין והצמצום שבמסך דבחי"א, עושה נקב מאחורי חזה דז"א, דהיינו שמעורר בו הנקב הישן שהיה טמון בתוכו, מעת קטנותו (ע"י תשובה ט') שדרך שם הוא מודד להנוקבא את מדרגותיה שהיא עומדת בהן. אמנם כיון שגדלות עצמו של ז"א אינה סובלת כלום, מחמת זה שהעלה הבריצינא דקרדינותא להחזה שלו, ע"כ נבחן שבבחינת הפנים של החזה, לא נעשה שם שום נקב, והיא מצויה גם עתה בכל שלימותה כמלפנים, אלא שהנקב נעשה בהאחורים של החזה, כלומר, באופן כזה, שז"א עצמו אינו סובל מזה. והבן היטב (אות ס' ואות ס"ה)

בקיעת כל מחיצות:

(ט) בעת קטנות הנוקבא, שהיא דבוקה עמו בכותל אחד, נמצאת הנוקבא מקבלת האורות שבז"א, דרך נקב לבד, ואין כל האורות דז"א מושפעים לה, כי אז היו מתבטלים כל המחיצות שביניהם, וחזרו

דמ"ה. וצד ב"ן שבה היא ה"ת דבינה דב"ן, דהיינו מן גבורה ולמטה דבינה דנקודים. וכשאומר, גבורות דב"ן דב"ן שבאמא, פירושן, הגבורות שהן ב"ן שבאמא, שנקראת בעצמה ג"כ ב"ן. שם.

גבורות זכרים:

(כד) אם הגבורות הן בבחינות ג"ר, נקראות גבורות זכרים, ואם הן חסרי ג"ר, נקראות גבורות נקבות. ומכ"ש בשעה שעוד שאינן בבחינת זווג לגמרי, שנקראות גבורות נקבות. (תשנ"ט אות מ')

גבורות נקבות:

(כה) גבורות נקבות, פירושן, שעוברות דרך מסך והן מחוסרי ג"ר, ע"י תשובה כ"ד. (שם)

ד' בריתות:

(כו) ד' בחינות עביות שבמסך, בשעת זווגן עם אור העליון הן נקראות ד' בריתות. ע"י תשובה כ' (תשס"ט אות נ"ב)

דורמיטא:

(כז) אחר שהפרצוף עולה בסוד מ"ן, להעליון שלו, שאז מסתלקים המוחין שבו ובאין להעליון, נבחן שהפרצוף נשאר למטה בבחינת דורמיטא שפירושה שינה, והוא משום שלא נסתלקו ממנו לגמרי, אלא שהשאירו בו קצת חיות, בשיעור האדם שישן, שאינו נבחן למת לגמרי, כי יש בו עוד שיעור מסוים של חיות. (תת"ח אות ק"ו ודף תת"י אות ק"ח)

דלת וציר א':

(כח) כדי להבין בחינות דלת וציר הנעשים ביסוד דנוקבא. צריכים להבין היטב מדת היסוד. כי נודע, שבזמן העיבור, קבלה המלכות למדתו של היסוד, כמו שכתב הרב בדף תשס"ט אות נ"ב. וכבר ידעת, ששורש היסוד נצטייר ביסוד דע"ב דא"ק, שאור המלכות נתלבש שם בכלי דיסוד, ונצטייר

שם בבחינת צר ואריך: צר, מאור דחסדים, מחמת הודככות המסך דבחי"א שהיתה בכלי דהוד, ונשאר בלי חסדים. אבל עדיין היה אריך בחכמה, שקומת חכמה נקראת אריך. והוא מחמת שהיא שם בבחינת ע"ב וכולו חכמה. אמנם אפילו סיתום דחסדים האמור, היה בו לתועלת גדול כי ע"כ, בשעת צמצום ב' שנכללה ה"ת בכל ספירה וספירה, מחמת עלית ה"ת בעינים, כנודע. לא נתרשם היסוד מכח העליה הזאת, מחמת שעיקר התרשמות ה"ת בהספירות בסוד קו שמאל בכל ספירה, כנודע, היה זה מחמת, שבכל מקום בואה של ה"ת היה האור מסתלק משם, ובכח הוזה נתרשמה שם, והיתה לקו שמאל של הספירה. משא"כ כלי היסוד, כיון שממקורו היה בסיתום גדול מחסדים, ועלית מלכות וה"ת דרך בו, לא גרמה שום פעולה חדשה, כי היה מחוסר כל אור בלאו הכי, ע"כ הוא נשאר נקי מצמצום ב' בעת הזאת. ולא עוד, אלא אפילו בזמן שביה"כ, שכח הצמצום ב' שהיה בהפרסא גרם להסתלקות האור ולמיתת המלכים, הנה לא נגע ולא פגע כלום בכלי דיסוד מבחינת שורשו הנ"ל. ואע"פ שגם הכלי דיסוד נשבר יחד עם שאר המלכים, אבל לא כולו, כי בחינת הגבורה הנ"ל הנמשכת שם מע"ב היא נשארה בחיים. כמ"ש הרב בע"ח שער ח' פ"ד.

וזה"ל, "שאלו מרחובות הנהר הוא יסוד, בסוד מה שהודעתיר, כי יסוד בינה הוא רחב להיותה נקבה, ונקרא רחובות הנהר. ור"ת, שאלו מרחובות הנהר, הוא משה. כי משה הוא יסוד דאבא, ושאלו המלך מבחינה זו. וזה"ש בשאלו המלך, והנה הוא נחבא אל הכלים. פירוש, כי כאשר נשברו אלו המלכים, כל האורות נסתלקו מתוכם, ונשארו מאנין תבירין, ולא נשאר בהם רק רפ"ח ניצוצין, אמנם בכלי של היסוד, נשאר אור אחד וזולת רפ"ח ניצוצין, כדי להחיות את כלי מלכות דלית לה מגרמה כלום. וזה האור שנשאר שם הוא בחינת שאלו הנחבא אל הכלים, שם בכלי היסוד, מה שלא היה בשום כלי אחר. ולפי שלא היה בעת השבירה ומיתת, נקרא

חלק ט' לוח התשובות לפירוש המלות זווגי הספירות תתכט

דהיינו כנ"ל, אשר בסוד העיבור דפרצופי אצילות, קבלה המלכות את מדת היסוד הו', מבחינת יסוד דאבא, האמור, ומכאן כל חיותה, כלומר שמבחינת היסוד הו' נמשכים כל בחינות הכלים דפנים שלה בשעת הגדלות. וזה שממשיך עוד, ומהראוי היה שיסתלק גם הוא ונשאר שם בהחבא לכן זכה שאול למלוכה" וכאן רמז לדבר העמוק ביותר, כי באמת היה ראוי שיתרשם גם בו הה"ת, כמו בכל הספירות, אלא שנתחבא, דהיינו כמ"ש לעיל, כי אותה בחינת צר שהיתה בו שפירושה מחוסר חסדים לגמרי, היא שעמדה לו, אשר המלכות לא יכלה כלל להתרשם בו, כי היה מחוסר חסדים בלאו הכי, כנ"ל. וע"כ נחבא אל הכלים, ונשאר חי.

ואחר שזכינו לדעת היטב מדת היסוד, נוכל להבין ג"כ ענין הדלתות אשר העובר מתעכב שם, ונשמר ע"י הדלתות האלו מהחיצונים, אע"פ שעוד לא ירדה הה"ת מעינים שלו. וכבר ידעת, שהגם שהעליון הוא בכל הגדלות מ"מ כשבא להשפיע אל התחתון, אינו משפיע לו, אלא מהקטנות דבחינה שכנגדה שהתחתון עומד בה. ונמצא כשהולד הוא במעי אמו, הנה אמו משפעת להולד רק מבחינת העיבור שהיתה לה בעצמה מקטנותה, ולא מבחינת הגדלות שלה. וז"ס היסוד ורחם שבה, שהם ממש בחינת העיבור שבה, שנשארת בה מקטנותה, בסוד שאין העדר ברוחני.

והנה כללות כ"ב האותיות, שה"ס כל עשרה כלים דעיבור, נמצאים בהיסוד. להיותו מקום המסך והזווג שממש יצאו כל הע"ס של אותו הפרצוף, הן מבחינת ממטה למעלה, והן מבחינת ממעלה למטה, כנודע. שה"ס הזווג, שהאור העליון מכה על העביות שיש במסך, וע"פ מדתו כן קומת עה"ס, כנודע, כי ע"כ נקרא היסוד מספר, בסו"ה, ומספר את רובע ישראל, להיותו המודד ומונה כל בחינות הקומה בשיעורי מדת העביות

בלשון מתחבא. כי מן הראוי היה שיסתלק גם הוא, ונשאר שם בהחבא. וסבה זו היתה לצורך המלכות. לכן זכה שאול למלוכה, והבן זה עכ"ל."

והנה מה עמקו דברי הרב אלו. כי הוא מבאר כאן ההבחן הגדול שבין היסוד משורש יסוד דע"ב הנ"ל לבין שאר הכלים. וזה שמבאר את השם של מלך היסוד, שהוא שאול מרחובות הנהר. ללמדנו שרק בשם הזה לבד פגעה השבירה, בסו"ה וימלוד וימת, ומבאר. ששם הזה מציין שהוא בחינת יסוד דאמא שנקראת רחובות הנהר, שיסודה רחב בחסדים אבל קצר מבחינת חכמה, שהיא להיפך מקצה אל הקצה אל היסוד דאבא, שהוא צר מחסדים, אבל אריך מבחינת חכמה. כנ"ל. והפכיות זו היא משום עלית ה"ת בה"ר, שהיא בינה, ואמא רק עד הוד אתפשטותה, ואין לה חלק ביסוד דע"ב הנ"ל הצר וע"כ גם היסוד שבה רחב בחסדים, אמנם בשביל זה נכללה גם הכלי דיסוד שלה בה"ת בשעת הקטנות דנקודים, ונתקצר היסוד מבחינת חכמה, מחמת הצמצום שנתחבר ונתרשם שמה. משא"כ יסוד דאבא שהוא צר, כלומר, שהוא מחוסר חסדים בלאו הכי, לא יכלה הה"ת להתרשם בו כלל, כנ"ל. וע"כ נשאר יסוד דאבא אריך בחכמה גם בצמצום ב' וגם בשביה"כ.

וזה אמרו שם ברמיזא דחכמתא, ור"ת שאול מרחובות הנהר הוא משה, כי משה הוא יסוד דאבא, ושאול המלך היה מבחינה זו" דהיינו לרמוז אשר בבחינות הכלים של היסוד שהיה שם מבחינת יסוד דע"ב, אין הכתוב מדבר כלום, ואדרבא שהוציא אותו, בציינו השם דרחובות הנהר, שהוא שם יסוד דאמא. וזה אמרו שם, אמנם בכלי של היסוד נשאר אור אחד כדי להחיות את כלי המלכות" והיינו רק בכלי דיסוד מבחינת יסוד דאבא, שהוא בחינת משה, אשר הכלי שלו לא מת, וגם אפילו האור שלו, שהוא מבחינת אריך בחכמה, גם הוא נשאר חי, כי הוא צריך להחיות את המלכות באור הזה,

שבו. והנה יש ביסוד, ג' בחינות של עביות, שבאו שם מכח עלית נה"י לחג"ת. שהן מתבארות בציור ד', שהיא ציר אחד, שממנו יוצאות ב' ווין. והוא, כי מכח עליה הנ"ל, נכללה ה"ת בת"ת שהיא בחינת בינה דחסדים, וגם קבלה מדת היסוד. כנ"ל. שז"ס העובי דקו האמצעי שרומז עליה הרב, שיש בו לבדו, ג' בחינות זו על זו, וע"כ נכלל היסוד דנוקבא משלשתן.

כי גבורה א', יש מכח החיבור של ב' ההין יחדיו, מכח התכללות ה"ת בת"ת. ואח"כ, נכללות שתי ההין ביסוד, וקבלו מדתן, מבחינת צר ואריך, כדמיון ו', ומכח התכללות ב' בחינות אלו, הוא נחלק לב' ווין, כי ו' אחת נמשכה מבחינת ה"ר, וו' שניה נמשכה מבחינת ה"ת. ומג' בחינות אלו, נעשה הציר וב' הווין שבד', כי המשכן לחיבורן של ב' ההין הוא בהציר, ועל הציר הזה סובבות ב' הווין. וב' ההין וב' ווין גימטריא כ"ב.

והנה הציר וב' ווין אלו, פועלים בהעיבור, ב' ענינים מיוחדים. כי צריכים לכת המצייר להעובר, המודד מדתו, שהוא העביות שבמסך הדוחה ומכה על אור העליון ומעלה או"ח, שבזה תלוי כל ציור קומת הפרצוף, אם קומת עיבור, אם יניקה וכו'. גם צריכים שם לכת המעכב, לעכב הולד להשאר שם ולא יצא ממנו לחוץ, כמ"ש הרב (תשפ"ח אות פ"ג) ולפיכך ענין הציר שבהיסוד, ששם משכן ב' ההין, שבהן, כח הצמצום, הנה הוא בחינת עביות לכת המצייר את קומת העיבור. וכח העיכוב על הולד, להשאר שם כל המשך חדשי העיבור, עד שיקבל את תיקונו, הוא פעולתן של הווין, שהן בחינת הדלת הסוגרת על הולד מפני החיצונים, כי להיותן נמשכות מן העביות דיסוד, אין כחות הדין שולטים בהן, שאפילו השבירה לא פגעה ביסוד, כנ"ל, וע"כ כחו יפה לעכב על הולד בזמן קטנותו,

שלא יתאחזו בו החיצונים. וע"כ הווין עושות צורת דלת, הסוגרת ושומרת על מה שבתוכו. אמנם ענין הפתיחה אינה נעשה אלא בכח הציר, כי עליו יש להם היכולת לסבוב ולהפתח, כמ"ש לעיל דף תשצ"ה ד"ה וזה אמרו כאשר. ע"ש. (תש"צ אות פ"ו)

דלת וציר ב':

כט) מבחינות כ"ב האותיות שקבלה הנוקבא מז"א בעת הקטנות, מהן נתקנו דלת וציר הא' שביסוד שבה. ומכ"ב האותיות שקבלה הנוקבא מאמא שלא ע"י ו"א, מהם נעשו דלת וציר הב'. ע"י תשובה כ"ת. (דף תש"צ אות פ"ו ודף תשצ"ד ד"ה וזה אמרו והרי. ודף תשצ"ה אות צ"ג)

דפ נדת:

ל) כי המ"ן, שהם בחינות גו"ע דתחתון המקבלים תיקונם בכלים דיסוד ורחם דעליון, שהם בחינות אח"פ דעליון שהוחזרו בגדלות. הנה יש ביסוד ורחם אלו, ב' חותמות: א', מז"א, שבו נעשה לתחום, שה"ס מדת החקיקה שביסוד, ע"י תשובה ט'. שזה נעשה שם בסוד אש נכפפת. וב', היא בחינת החותם בסוד שהוא אותיות חומת, שה"ס השמירה מבחינת אח"פ דגדלות שהוחזרו אליה, המקבלתם עם נה"י דאמא, שה"ס נה"י החדשים שיצאו באמא, מכח התכללות הנוקבא שם בעת שקבלה מאמא בחינת המוחין דגדלות שלה. כנודע, שהם חוזרים אל הנוקבא, בבחינת לבוש אל המוחין שלה, אע"פ שהכלים ההם מאמא, אמנם מיחס האורות שבהם, הרי הם שייכים אל הנוקבא כי הם בחינת הקומה השייכת רק להנוקבא, ולא לאמא. ולפיכך הארת ג' אה"ה שבנה"י דאמא, היא בגימטריא חותם, שחותם זה, ה"ס החומה ושמירה הבאה שם מהמוחין דגדלות. וחותם ב' הוה, אינו מדת שקיעה, כמו החותם הא' אלא הוא מדת בליטה, (ע"י תשובה ט') שז"ס עטרת יסוד דנוקבא, שהיא רק בחינת בליטה, והבן היטב.

חלק ט' לוח התשובות לפירוש המלות זווגי הספירות תתלא

דרך עליה:

לב) כשהאורות מתלבשים רק באור החוזר העולה ממטה למעלה, ואינם מתפשטים עם המסך למטה (עי' תשובה ל"א) נבחן דרך התלבשות זו, בשם, דרך עליה. (שם).

הארת הגבורות:

לג) טרם שהגבורות קבלו את שלימותן דהיינו הג"ר שלהן, הן נחשבות רק להארת הגבורות ולא לעצמות שלהן. (תשמ"ג אות י"ב)

ה' דמים טהורים:

לד) אין כל הבחינות מ"ן שעלו בסוד הזווג דעיבור יכולות להתברר שם, כי בהכרח יש חלקים שעדיין לא הגיע זמן הברור שלהם, אלא שצריכים להתברר ע"י אורות דיניקה, או ע"י אורות דגדלות, וע"כ נמצאים השורשים שלהן, מונחים שם בבחינת דוממים, כלומר, שאינם מתחברים עם האורות והכלים של הולד, ויש בהן שיעורים, כי חלק מהן, מתהפכות לחלב, ומתבררות ע"י מוחין דיניקה, ויש בהם חלקים, שתיקונם עוד רחוק לגמרי, והם מחויבים לצאת משם לגמרי, ולחזור לחיצונים, כמ"ש השיעורים האלו במקומם. ולפיכך כללות כולם נחלקים לב' בחינות. א', הן ה' דמים טמאים, וב', הן ה' דמים טהורים. וענין התחלקותם, הוא ע"פ השורשים של ב' מיני מ"ן שישנם שם ביסוד דנוקבא. כי יש שם מ"ן המקובלים לה מן ז"א, מעת הקטנות. הבאים בעיקר מבחינת המסך דנה"י דא"ק, מסוד הו' והנקודה שהשפיע אל היסודות דאו"א דנקודים, שהם שורשי זו"ן כנודע. והמ"ן הב' הם מה שקבלה מאמא, הבאים מבחינת המסך של הס"ג דא"ק, מסוד האור דהסתכלות עינים שבנקודים. שמהם נעשו רק ג' הפרצופים הראשונים דאצילות, והם נקראים, בחינות מנצפ"ך הב' שקבלה שלא ע"י ז"א, אלא מאמא. ומהם אין בחינות פסולת מסתנן עד שיחזרו ויתלבשו בחיצונים. משום שהם בחינות כלים דבינה, כי ס"ג כולל

והמ"ן שבנוקבא, הם גו"ע דנשמה, שכל בחינות מ"ן הללו, מתבררים ע"י מע"ט דתחתונים, ע"כ יכולים מעשיהם לחזור ולקלקל כל התיקונים שנתבררו על ידיהם. ולכן עונותיהם גורמים אשר החותם, שכבר היה מספיק לתחום גמור, שנחתם בכח האש נכפפת כנ"ל. ובכח החותם הב' דבליט בסוד „חומת" מג' אהיה דאמא. הנה כל התיקונים האלו, אינם מספיקים עתה, אחר שגרמו העונות שהחותם והתחום נהפכו. לנדת, כי גד התחום במשהו ממקומו, ותיכף מתהפך החותם, ונעשה לבחינת נדות דותה, ואז המ"ן הנבררים, שכבר היו בסוד יין, חוזרים ונופלים לבי"ע כבתחילה מטרם שנבררו, והמה מתהפכים שם לדם, כי באו שוב להתלבשות הקליפות כבתחלה, ונעשו דוממים שם, כי דם הוא מלשון דממה. ונתבאר, שמסבת עונות התחתונים, נהפך החותם שה"ס תחום, לנד"ת, כי נתקלקל התחום בין הקדושה לקליפה. ואז, נתהפך היין שה"ס המ"ן שכבר נברר מהקליפות, ונעשה לדם, משום ההתלבשות בחיצונים. וז"ס „דם נדת". והבן היטב. אמנם גם בזה ההתהפכות לדם, יש שיעורים, אם מעט ואם הרבה, ואם כל בחינת העובר, וזה תלוי במדת קלקול שגרמו העונות, הגורמות לנדוד התחום, כמ"ש במקומו. (תשפ"א אות ע"ג)

דרך ירידה:

לא) כשאורות מתפשטים ממעלה למטה בהפרצוף, כי המסך שממטה למעלה מתפשט מיניה וביה לע"ס ומתלבש בבחינת גוף, כנודע. הנה אז נבחנים האורות, שהם בדרך ירידה. מטעם שתלויים במדת גדלה של העביות, וכפי מדת גדלה של העביות, דהיינו לפי עומק השקיעה, כן גודל קומתו של האור, הרי שהאורות יורדים עד השולים של השקיעה, ונמצא שלפי עומק ירידתם, כן גובה קומתם. (עי' תשובה ט') לכן שמות דרכם של האורות הוא דרך ירידה. (תשע"ז אות ס"ז).

תחלב חלק ט' לוח התשובות לפירוש המלות זווגי הספירות

וע"כ אינם מקבלים בחינת העיבור עד ביאה וזווגי הב' הנעשה במדרגת העליון, ואז מקבלים הציור דעובר. ע"י תשובה י"א (תשל"ה אות ו' ואות ז')

זווג ב':
ל"ט) ע"י תשובה ל"ח.

ז' זמנים דנוקבא:

(מ) א' הוא, מזמן הנקודים קודם התיקון, שאז היתה נקודה תחת היסוד, שאז היה בה כח הדין, ועוד לא קבלה המיתוקים דמדת הרחמים. וע"כ נבחן מקומה, לפי מדרגת אצילות של עה"ס דאור ישר, שהיא תחת היסוד דו"א. הזמן הב' הוא, בזמן העיבור הא' דתיקון ז"א, שאז נכללת בקו האמצעי בב' המדות: שהן ת"ת ויסוד מכח עלית נה"י לחג"ת, ונמצאים שלשתם, ת"ת ויסוד ומלכות, נכללים זה בזה, ושם נשלמה הנוקבא במדת היסוד. ג' הוא, ביניקה דו"א, שנתפשטו נה"י מתוך חג"ת, כי ז"א השיג ע"י היניקה בחינת המסך דבחי"א שהם הכלים דחג"ת, ואז קנתה הנוקבא מדת ת"ת, בסוד עשר נקודות, שפירושן עביות דמסך דבחי"א, המעלה או"ח בקומת חג"ת, שבכת אוה"ח הוזה מתלבשות עה"ס דקומת חג"ת בהפרצוף דו"א. ונבחנו ע"כ גם קומת הנוקבא שוה אליו, מחמת שבאו"ח שלה הוא נמדד. אלא שמבחינת הנוקבא ביחסה עצמה, אין כאן אלא בחינת הנקודות של קומת הת"ת, כלומר בחינת המסך עם העביות שבו, שנקראים נקודות. ד' הוא, בגדלות דו"א, שאז הנוקבא נשרשת בדעת שלו, כלומר, שהמסך והעביות שבו מעלים או"ח עד לבחינות ע"ס דג"ר דנשמה, ששם בחינת חב"ד, ואז מקבלת הנוקבא בחינת המסך של בחי"ב, ומשמשת ביסוד דראש שנקרא דעת. והנה בד' הזמנים האלו לא הגיע עוד שום תיקון לפרצופה עצמה של הנוקבא, כי כל אלו הד' הזמנים היו הגדלת הנוקבא שבגופו דו"א, שבכל מדרגה ומדרגה היא נמצאת בקומה שוה אליו, אלא היא בחינת המסך

הוא בחינת בינה, וע"כ אחר שנבררו או קבלו איזה תיקון, שוב אינו נאבד מהם, להיותם משורשים בלי צמצום כלל. משא"כ המנצפ"ך הא' דו"א, שהן מבחינת ה"ת בעצם, ואע"פ שקבלו בהן מבחינת ה"ר, בסוד חיבור מדת הרחמים בדין, מ"מ כל עוד שאינן מקבלות בירורן השלם, יכולות להתקלקל ולחזור וליפול לתוך הקליפות, בבחינת ה' דמים טמאים. (תשפ"א אות ע"ד ודף תשפ"ו אות פ')

ה' דמים טמאים:
לה) ע"י תשובה ל"ד.

ה"ת דהוי"ה:

לו) בעוד שנוקבא דו"א נמצאת עמו אב"א, ודבוקים בכותל אחד, היא מכונה בשם ה"ת דהוי"ה, כי דבוקה עם ה"י דהויה בהשם שלו. ואח"כ בזמן הגדלות אחר שננסרה ממנו, והיתה לפרצוף נבדל בפני עצמה, אז היא נקראת בשם מיוחד לפ"ע, דהיינו אדנ"י או אלהים. (תשס"ט אות נ"ג)

ז' זעירא:

לו) ת"ת נקראת ו' גדולה, או ו' עם ראש, והוא להיותה קומת בחי"א, הכלולה חג"ת נה"י, שחג"ת הם בחינת כח"ב דחסדים, והוא הראש שלו, ולפיכך, נבחן ת"ת לו' עם ראש. אבל יסוד הוא בחינת קומת אור המלכות, דהיינו קומת נה"י בחסרון חג"ת, וע"כ נבחן לו' זעירא בלי ראש, כי חג"ת שה"ס ראש חסר לו. (תשס"ו אות נ')

זווג א':

לח) זווג א' שנעשה על המ"ן, פירושן, הביאה קדמאה, שעושה בהעליון כלי ורוחא קדמאה, אשר המ"ן, שהם גו"ע של התחתון הנמצאים עם העליון שלהם באותו הביאה והזווג, אינם יכולים לקבל משם אפילו הציור דעובר, משום שהזווג הזה נעשה בעלי עליון שלהם, והם צריכים לצאת דרך המדרגה, שהוא ע"י הזווג שבהעליון שלהם,

חלק ט' לוח התשובות לפירוש המלות זווגי הספירות תתלג

ע"ש. הרי שהעליון אינו נותן להתחתון מבחינת הזווג שעל המסך דבחינת עצמו, אלא רק בהתאם להרשימות דעביות הנשארות בהרשימות שעלו אליו. ומתוך שבהרשימות שעלו לראש דגלגלתא, לא היתה בהם עביות דבחי"ד, ע"כ גם הוא שינה מקום הזווג שלו שהיה בפה, ועלה לבחינה חיצונית שלו, שהוא החוטם, כדי למדוד אותה הקומה, הנמצאת בבחינת המסך דתחתון. ועד"ז גם בפרצופי אצילות, שבהתאם להעביות הנמצאות בהמ"ן של התחתון הדבוקים באח"פ של העליון, הוא מעורר בעצמו, אותה בחינת מסך, שיש בה שיעור העביות שבהמ"ן דתחתון. ומודד לו כל קטנות מדותיה.

ובזה תבין, שבעת שז"א משפיע בחינת העיבור להנוקבא, הנה הוא נותן לה מבחינות העביות שהיה מתוקן בזמן העיבור של עצמו, אשר אז היתה הנוקבא שבגופו נכללת בג' מיני עביות של קו אמצעי, וקנתה אז מדת היסוד, כנ"ל. הנה אח"כ אחר תשלום גדלותו דז"א, ומתחיל לתקן הנוקבא בבחינת עיבור, הוא מעורר גם אז בחינת העיבור שבנוקבא שבגופו, שהיתה בזמן הב' הנ"ל, והנוקבא שבגופו משפיעה לה מבחינת מדת היסוד, שהיא קומת העיבור. הרי שגם הנוקבא האמיתית קבלה בחינת מדת היסוד שלה, שבזמן הב' הנ"ל, כמו הנוקבא שבגופו, אלא היא אינה מקבלת אותה עתה, כי עוד איננה עתה במציאות מ"ן אפילו, ואיך תקבל, אלא אח"כ כשעולית למ"ן דזווג הב' שלה, שמתחלת להצטייר בבחינת העיבור, אז הנוקבא שבגופו משפיעה לה ממדת היסוד. וע"כ נחשב זמן הב' לבחינת שורש תיקון גם להנוקבא הנפרדת. וכן בזמן הג' שהנוקבא שבגופו דז"א, משגת אז מדת הת"ת, כי קבלה שם עביות דבחי"א המוציאה קומת חג"ת, הנקראת מדת הת"ת, נבחן שגם הנוקבא הנפרדת קבלה עתה בחינת שורש תיקון היניקה שלה, שהרי אח"כ כשז"א ישפיע לה בחינת היניקה, הוא מעורר בחינת המסך והעביות שהיה לו עתה

ועביות וכל בחינת אוה"ח שבהמדרגה, שכל זה מכונה בשם ב"ן. והז"א הוא בחינת הקומה עצמה דאור ישר שבהמדרגה, שכל זה נקרא בשם מ"ה, אשר מ"ה וב"ן אלו, הם באמת גוף אחד ממש, שאי אפשר להתגלות שום מדרגה זולתם, וע"כ אין זה כלל בחינת הנוקבא ממש, אלא הנוקבא מקבלת אח"כ כל השורשים שלה מבחינת הנוקבא שבגופו דז"א, כמ"ש במקומו, וע"כ אנו מחשבים את העליות של הנוקבא שבגופו דז"א, גם לבחינות שורשי תיקונים אל הנוקבא הנפרדת דז"א, דהיינו מדרגתה עצמה, ממה שהיתה שם קומה מיוחדת לפני עצמה, בזמן הנקודים.

וענין ראשי התיקונים הבאים עם הגידול של הנוקבא דז"א, הנ"ל. הוא, משום שאין העליון משפיע להתחתון שלו מכח מדתו שבעצמו, אלא רק מהבחינה שכנגדה הנכללת תוך פרצופו עצמו מזמני הקטנות שהעליון עצמו עבר בהם. למשל כשמשפיע לתחתון בחינת נפש דנפש, הוא משפיע לו מזווג היוצא על בחינת מסך של עצמו, שהיה בו בזמן שגם הוא לא היה אלא בחינת נפש דנפש. וכן הולך ומודד להתחתון שלו, מתוך נרנח"י דעיבור של עצמו, כי כל מיני המסכים האלו שעליהם נעשו הזווגים שלו דעובר, בתוך העלי עליון שלו, ע"י התכללותו בו, כן הוא מעורר עתה אותם באותם הכחות ממש, שע"י ההתכללות בתוכו המ"ן דתחתון, הוא משפיע לו את המדות האלו. וזה דומה כמ"ש בפרצופי א"ק, בלידת פרצוף ע"ב דא"ק מהעליון שלו, שהוא פרצוף דגלגלתא דא"ק, אשר הרשימה דמסך דטבור, דגלגלתא דא"ק אחר שנודרך כולו, העלה כל הרשימות שנשארו אחר הסתלקות דע"ס דגוף, והביאם עמו להראש דגלגלתא. ונכלל ונתעבה בהתכללות הזווג של ראש, כמ"ע בתחילת חלק ה' בדברי הרב, אשר, הרשימות לא עלו למקום הזווג דפה דראש ששם בחי"ד המוציאה קומת כתר, אלא שעלו לחוטם, ושם בחוטם נעשו עליהם הזווג. וע"כ לא יצאה שם אלא קומת חכמה ולא כתר.

בזמן הג', דהיינו בחינת מדת הת"ת שנשארת בהנוקבא שבגופו גם אחר הגדלות, מכאן אין העדר ברוחני, כנ"ל. ועד"ו כשמשפיע אל הנוקבא הנפרדת שלו אח"כ מוחין דגדלות, הוא מעורר את בחינת הנוקבא שבגופו, מבחינת מה שקנתה בזמן הד' את מדת הדעת, שפירושו ממסך ועביות דבחי"ב. ולפיכך אנו מחשבים את ד' הומנים האלו, שהמה באמת רק זמני גידול של הנוקבא שבגופו דזעיר אנפין לבדה, ועם כל זה אנו מחשבים אותם לבחינות ראשי תיקונים בשביל הנוקבא הנפרדת ג"כ, כי אח"כ אחר תשלום גדלותם דזו"ן הגדולים אלו, ויתחילו לתקן את הנוקבא הנפרדת, אז המה משפיעים מבחינות הגידולים האלו של הנוקבא הגדולה שבגופו דז"א, לאט לאט כל בחינה ובחינה, בהתאם להמ"ן של הנוקבא הנפרדת שהמה מתכללים בהם.

והנה בזמן הד' הנ"ל, הכולל כל הגדלות דז"א, אז מתחיל תיקון הנוקבא הנפרדת. כי בעת שע"י המוחין דאבא ירדה הה"ת מעינים שלו, והחזיר אח"פ הנפולים שלו אל קומתו, הנה אז גם גו"ע דנוקבא הדבוקים באח"פ אלו, אשר בעת הנפילה נמצאים האח"פ אלו במדרגת הנוקבא, בלי שום הכר ביניהם, הנה בהכרח גם הם עלו עמו בסוד הביאה קדמא שלם, ואח"ז בביאה השניה התחילו גו"ע להצטייר בעיבור, כנודע. הרי שעתה בזמן הד' מתחיל מציאותה של הנוקבא. ועתה מתחיל הביאה קדמא שלם.

ולפיכך כל ד' הומנים שחשב הרב בזמני הנוקבא, הם מתחילים אחר הזמן הד' של הז"א, דהיינו אחר שנעשה גדול לגמרי. כי כן כתב הרב להדיא, בדף תשע"ב אות ס', שתחלת הי"ב שנים של נוקבא מתחילות אחר גדלות ז"א. אלא כמ"ש לעיל, שז"א מתקן אותה מתוך מדותיה של גידול הנוקבא שבגופו עצמו, בזמנים דקטנות של עצמו. וע"כ בעיבור נותן לה זמן הב' שלו, שמגדיל אותה במדת היסוד. ואח"כ

זמן הה' של הנוקבא, היא כשמקבלת דלת וציר א' ומנצפ"ך א' ע"י ז"א, שאז נקראת נער חסר ה'. והם בחינות הע"ס דכלים שמקבלת מז"א, המכונות אותיות, דהיינו כל בנין פרצופה של גמר הקטנות דנפש רוח שלה. כי בגמר הקטנות כולה מקבלת כל כ"ז האותיות שבבנין הקטנות בשלימות. אלא שהם מבחינות דינים, כי הקטנות היא דינים, כנודע. והיסוד שלה כולל כל כ"ז האותיות האלו, כי בו מקום העביות והזווג שמהם יצאו אלו כ"ז האותיות דקטנות. ונבחן בהם, ראש תוך סוף, כמו בע"ס, שיש ע"ס דראש, וע"ס תוך, וע"ס דסוף, שפירושו ע"ס דסיומא, כן בחינות כ"ב האותיות הן בחינת הראש ותוך, שבבנין הכלים שלה, וה' האותיות מנצפ"ך, הן בחינות הכחות הסיום שבה, שהם ה"ג, שכח הצמצום שבהם מסיים אל הכלים כולם. בדומה שמנצפ"ך באות בסופי המלות.

וזמן ו' הוא, בשעה שמקבלת בחינת דלת וציר ומנצפ"ך ב', שלא ע"י ז"א, שהוא זמן הנסירה שלה, בעת שמקבלת מוחין דו"ק, שהם בחינת העלאת אח"פ שלה מבי"ע, המתחברים עמה למדרגתה. שאז היא משגת גם הכלים הפנימים שלה, הראויים להלבשת נשמה. ואז היא משגת בחי' כ"ז אותיות, מהכלים הפנימים, שהם מאמא שלא ע"י ז"א. ומנצפ"ך הן ה"ג ממוקות.

וזמן ז' הוא עליתה להשגת המוחין דנשמה, כי עתה שכבר יש לה אח"פ שלה, היא ראויה לעלות למ"ן בשביל המוחין דגדלות עצמם שהם האורות. ומכאן היא באה לבחינת פב"פ עם ז"א כמ"ש במקומו.

חלק ט' לוח התשובות לפירוש המלות זוגי הספירות תתלה

זכרים:

שמות אהיה, שהם בגימטריא חותם, ע"י
תשובה ל'. (תשפ"ג אות ע"ח ודף תשצ"ח
אות צ"ו)

חותם נקרא נדת:
(זו) ע"י תשובה ל'.

חיצוניות:

(מח) ד' מלכים יצאו בעולם הנקודים.
מד' הקומות דאו"א, מבחינת מחזה ולמעלה.
שהם דעת וחג"ת. וד' מלכים יצאו שם.
מד' הקומות דישסו"ת מבחינת מחזה ולמטה.
שהם ב"ש ת"ת תחתונים, ונהי"מ. וע"כ
נחלקת ג"כ בחינת תיקונים באצילות: שתיקון
המלכים שמחזה ולמעלה, נקרא פנימיות.
ותיקון המלכים שמחזה ולמטה נקרא
חיצוניות. (תשמ"ט אות כ"ב)

חלק מרוחא קדמאה:

(מט) ב' חלקים נבחנו בהאי רוחא
דשדי בה בעלה בביאה קדמאה: א' הוא,
מה שיצא שם על בחינת המסך של האשה
עצמה, שזהו חלקה לבנינה עצמה. ב', מה
שיצא שם על תוספת המ"ן של התחתון,
הדבוקים באח"פ שלה. וזהו חלקו של
התחתון, אשר המה אצלה בפקדון, כל עוד
שאינן התחתון עצמו מוכשר לקבל את כללות
הקומה ההיא שיצאה שם, והיא נותנת לו
לשיעורים, בדרך המדרגות, מתחלה נפש,
ואח"כ רוח, עד שמשלים לו גרנח"י דנפש,
ואח"כ נותנת לו סדרי מדרגות הרוח, עד
שמסלקת כל קומתו של התחתון מה שיצא
על המ"ן שלו בביאה קדמאה. ואז נפסק לה
אורח כנשים, כי אין לה עוד מה להוליד,
ולא נשאר בה כי אם חלקה עצמה, שהיא
כל החיות שלה. ואם גם זה החיות נסתלק
ממנה היא מתה, בסו"ה בצאת נפשה כג'
מתה. ע"י תשובה י"א. (תשמ"ה אות ט"ו)

חסדים דמ"ה דמ"ה:

(נ) אבא סתם נקרא מ"ה. וחסדים דמ"ה
דמ"ה שבאבא, פירושה, החסדים שהם מ"ה

(מא) אם הפרצוף מקבל האורות מהעליון,
והאורות מקובלים בתוכו, בכל אותה
השלימות שהיו להם למעלה, במקום יציאתם
בהעליון, אז הוא נבחן לזכר. (תשנ"ח אות
ל"ז)

זוג מיניה וביה:

(מב) אם הפרצוף מזדווג עם הנוקבא
שבגופו, ולא בנוקבא נפרדת ממנו, הרי זה
מכונה זוג מיניה וביה: „מיניה“ סובב על
צד הזכר שבו, „ביה“ סובב על צד הנוקבא
שבו. (תשנ"ה אות ל"ב)

זוג נשיקין:

(מג) זוג דנשיקין הוא זוג המתקן את
הג"ר של הפרצוף, ונמשך מאור חדש דבקע
לפרסא, ויצא דרך הטבור דא"ק, והאיר לג"ר
דנקודים. אבל ז"ת דנקודים עדיין לא קבלו
תיקונן, עד שירד האור דרך היסוד דא"ק,
והאיר ליסודות דאו"א דנקודים. וזוג זה
שהיה לצורך ז"ת, מכונה זוג דיסודות.
ומשם ואילך נוהגים ב' זוגים אלו: א',
לתיקון ג"ר, וב', לתיקון ז"ת. גם זוג
הא' מכונה פעם זוג רוחני, או זוג עליון.
והב' נקרא זוג תחתון. (תשמ"ה אות ט"ז)

זוג עליון:

(מד) ע"י תשובה מ"ג.

זוג תחתון:

(מה) ע"י תשובה מ"ג.

חותם:

(מו) ב' חותמות יש ביסוד דנוקבא:
אחד בבחינת שקיעה, וב', בבחינת בליטה. א'
הוא הארת הגבורות שהיא מקבלת מז"א,
וחותם הוה ה"ס תחום. ב', היא מקבלת
מאמא, וחותם הוה הוא חומת, כלומר, חומת
שמירה. וזה היא מקבלת מג' לבושי נה"י
דאמא הבאים עם המוחין שלה, שהם ג'

תתלו

חלק ט' לוח התשובות לפירוש המלות זווגי הספירות

של אבא, המכונה מ"ה סתם. והם בחינות חכמה וז"א דבינה דמ"ה. (תת"ה אות ק"ב)

חסדים דמ"ה דב"ן:

נא אמא סתם נקראת ב"ן, וע"כ צד מ"ה שבה, נקרא חסדים דמ"ה דב"ן דאמא, שפירושו, החסדים שהם מ"ה דאמא, הנקראת ב"ן סתם. והם בחינות בינה ומלכות דבינה דמ"ה. (שם)

חצי שיעור ו':

נב) ת"ת, שהוא חג"ת, נקרא ו' עם ראש, להיותו קומה דבחי"א, שיש בה חג"ת נה"י, שחג"ת הם בחינת כח"ב דחסדים, וע"כ הם בחינת ראש, ונה"י שבו, הם בחינת גוף. אבל היסוד, שהוא קומת נה"י לבד, וחסר בחינת חג"ת, ע"כ הוא נבחן ל' קטיעה, שאין לה ראש. כי חסר לו בחינת הה"ח דחג"ת, אלא שיש לו רק בחינת כללות לבד מהם, שהיא קומת מלכות לבד, כנודע. ונבחן ג"כ לחצי שיעור של ה' הגדולה, כי נה"י הם חצי פרצוף דז"א הכולל ו"ק. (תשמ"ז, אות כ')

הפירה:

נג) ע"י תשובה ט'.

חקיקה:

נד) ע"י תשובה ט'.

טפה:

נה) כי אינו ממשיך מהמוחין אלא בסוד הזווג לשעתו, ותיכף מפסיק אותו, אלא שמספיק רק לקבלת הנוקבא, והנוקבא ממשכת להגדיל את הטפה ההיא בהארותיה, וכיון שהיסוד אינו ממשיך בהארותיו, ע"כ נבחן הארתו, שהיא בסוד טפה. (תשנ"ו אות ל"ה)

טפת אורם:

נו) אמא מזריע האודם שבהולד, והוא בחינת המ"ן שלה, שהם בחינת גו"ע

דתחתון, שעלו ונבררו מהקליפות, ועדיין ה"ת בעינים שלהם, דהיינו כח הצמצום והדינים. והם נקראים ג"כ ה"ג, להיותם בחינת ב"ן וגבורות. והאב מזריע הלובן שבהולד, שהוא בחינת האורות היוצאים על הזווג של התכללות המ"ן והעביות שלהם תוך המסך דקטנות של או"א. והאורות האלו, הם טפת מ"ד, ונקראים ה"ח. באופן שחלק אמא בהזווג ההוא, הוא בחינת המסך דקטנות דבחינת עובר של עצמה, אשר שמה נכללת העביות של המ"ן שהם הה"ג, וחלקו של אבא הוא, המשכת האור העליון, המכה בהמסך והעביות שבמסך דאמא, ומב' אלה נבנה הולד. (תשפ"ז אות פ"ב)

טפת לובן:

נז) ע"י תשובה נ"ו.

יוד נקודות:

נח) המסך והעביות, הגורמים הכאת האור בהם, הם נקראים בשם נקודות, והיינו רק מטרם שבאים בסוד הזווג. ומשום שהמה ראויים להעלות או"ח ולהמשיך קומה של ע"ס, ע"כ הם מכונים יוד נקודות. (תשע"ב אות ס"א)

יין המשמח:

נט) בחינות ה"ג, שהן בחינות של ב"ן, שיצאו ונבררו מתוך הקליפות, וחזרו ונתחברו בבנין האצילות, נבחן שגומונות שם שמחה גדולה, וע"כ מכונות הגבורות ההן, בשם יין המשמח. בדומה לאדם שנאבד לו הון רב וחזר ומצאו. (תשפ"א אות ע"ג)

יין מתהפך לדם:

ס) הנה כל עלית מ"ן, היא ע"י תפלות ומעשים טובים של התחתונים. ואם התחתונים חוזרים לסורם אח"כ, הנה הם גורמים, שאותם המ"ן שכבר נבררו ונתחברו לקדושה, בסוד יין המשמח, (ע"י תשובה נ"ט) הנה עתה גורמים העונות שחוזרים ונופלים מהקדושה

חלק ט' לוח התשובות לפירוש המלות זווגי הספירות תתלו

המ"ן, דהיינו בחינת המסך ועביות של בחינת כ"ב אותיות הן כ"ז, כי הן נבחנו בה' אותיות הסיום שנקראות מנצפ"ך. כי המסך והעביות שבהן הן כחות התחום והסיום המעכב על אור העליון מלעבור על התחום שלהן, כי זה הוא כח הצמצום הרוכב עליהן, שמכח זה יש הכאה ביניהן, ומולידות או"ח, שהוא הממשיך והמלביש לאו"י. כנודע. ולפיכך אלו ה' אותיות מנצפ"ך, הן השרשים והמוצאות של כל כ"ב האותיות, כי כל הכלים אינם, רק התפשטות המסך מניה וביה לעשרה כלים כנודע, בסוד התפשטות המלכות של ראש לגוף בפרצופי א"ק. הרי שכ"ב האותיות הן תולדות של המנצפ"ך, שה"ס ה' מוצאות שבפה הפרצוף, שעל ידי ה' מוצאות אלו נולדים גם מתבטאים כל כ"ב האותיות שבהמדבר. ויש סוד בזה, שבכתב, באות ה' אותיות מנצפ"ך בסיום המלות. אבל בעל פה, הן מוצאות והתחלות אל כ"ב האותיות. ולפיכך יש ביחד כ"ז אותיות באלפא ביתא.

מדת היסוד :

סה) המלכות נקראת בשם רביעית, בסו"ה רביעית ההין. והוא מטעם שהיא אות רביעי דשם בן ד', ועיקר הטעם הוא כי „רביעי“ הוא מלשון זווג, ולפי שמקום הזווג הוא בהנוקבא, ע"כ נקראת בשם רביעית. ונודע, שבעולם התיקון, נעשה היסוד בחינת המקום לזווג, תחת המלכות שבפרצופי א"ק. ע"כ קבל היסוד ג"כ שם הזה, ונקרא רובע. בסו"ה ומספר את רובע ישראל. ויש עוד טעם, כי שיעור דגופא, ד' בריתות, כלומר שיש בו ד' מקומות הזווג, בסוד ד' בחינות העביות אשר בהמסך, וע"כ נבחן כל יסוד לבחינת רובע. כי אין הפרצוף נשלם אלא עד שתהיה בו ד' בחינות הזווג בשלימות, שהן : קומת נה"י, וקומת חג"ת, וקומת חב"ד דנשמה, וקומת חב"ד דחיה, ואז נשלם. כנודע וע"כ מדת היסוד דכל קומה נבחנת לרובע א' של שלימות הגוף. (דף תשס"ט אות נ"ב).

להקליפות, ומתהפכים שם לדם, שהוא מזון החיצונים ע"י תשובה ל'. (תשפ"א אות ע"ג ודף תשפ"ו אות פ')

ירושלים :

סא) בחינת יסוד החיצון של המלכות, נקראת בשם ירושלים. וגם בחינת העטרה שבה נקראת בשם ירושלים. שהיא נקודת המלכות דנוקבא. (תש"פ אות ע"א ודף תשצ"ח אות צ"ה)

כלי המעלה מ"ן :

סב) בהיות שאח"פ דכל מדרגה, נפלו למדרגה תחתונה ממנה, נמצאו מדרגות גו"ע דתחתון, עם אח"פ של העליון, דבוקות תמיד זה בזה, הן בשעת הקטנות דעליון, הן בשעת הגדלות של העליון. כי בשעה, שהעליון מעלה אח"פ שלו, נמצא בהכרח שגם גו"ע דתחתון עולים עמו. ולפיכך נבחנו אח"פ דכל מדרגה, שהמה בחינת כלי המעלה המ"ן דתחתון, דהיינו בחינות גו"ע שלו, לטעם היותם דבוקים בו תמיד. אלא רק בשעת גדלות התחתון, דהיינו שהוא עצמו משיג אח"פ שלו, ונשלם גם הוא בע"ס, אז הוא מתפרד לעצמו במדרגתו לפרצוף נבדל מן העליון. (אות י"ג ואות כ"א)

כ"ב אותיות :

סג) אותיות פירושן כלים. וכ"כ אותיות הן כוללות כל בנין של הפרצוף, כמו שכ"ב אותיות שבכתב, כוללות כל החכמות שבעולם, כי ע"י צירופיהן של כ"ב האותיות אפשר לבאר כל החכמות שבעולם. כן הדבר בענין הכלים של הפרצוף, שהכלים ההם מסוגלים לקבל ולהשפיע כל אורותיהם ע"י הזווגים של הכלים שבהם, כי הזווגים שבהספירות יש להם דמיון עם הצורפים של האלפא ביתא. והבן. (אות פ"ה)

כ"ז אותיות :

סד) כשאנו מבחינים לדבר גם מבחינות

תתלח חלק ט' לוח התשובות לפירוש המלות ווגי הספירות

מדת הת"ת:

ואורות דחסדים דאמא, נפסקים ואינם נוגעים בו. וע"כ הוא סוגר ממנו ולמעלה ביסוד דאמא, שאפילו משהו חסדים אינם עוברים דרכו. ולפיכך מכונה זה ה' סתומה, כי הדי' ויין אשר שם מתחברות יחד וסותמות החסדים, שמיסוד דאמא והלאה, שלא יתפשטו אף משהו. וכיון שכל הסתומה הזאת נעשית מכח הארת יסוד דע"ב, שבהכלי שלו לא שלטה בחינת הקטנות דה"ת בעינים, ולא בחינת השבירה, כנ"ל בתשובה כ"ח. ע"כ היא שמירה מעולה ביותר מפני כחות הדין והחיצונים, שאין להם שום אפשרות לינק מכחות הדין שישנם שם בהולד עצמו. והבן. (אות פ"ז)

מ"ם סתומה:

סח) עי' תשובה ס"ז.

מ"ן:

סט) מ"ן, פירושם, גלגלתא ועינים של התחתון, שהיו דבוקים במדרגה אחת עם אח"פ דעליון הנפולים, וע"כ בשעת גדלותו של העליון, שכבר השיב לעצמו את אח"פ שלו הנפולים, ונעשו לנה"י חדשים שלו, הנה בהכרח שנמצא בהם גם גו"ע דתחתון, והם הנבחינים שם בבחינות מ"ן. באופן שכל פרצוף שכבר השיג בחינת הגדלות שלו, יש לו גו"ע דתחתון שלו דבוקים בנה"י שלו, ומשמשים אליו למ"ן.

אמנם דבר זה צריך להבנה רבה, כי ענין המ"ן הללו אינן אלא בחינות מסך ועביות, שנתבארו היטב בהחלקים הקודמים בפרצופי א"ק, ואין ביניהם שום שינוי של משהו; לבד משינוי מקום, כי שם נתקן המסך והעביות בכלי המלכות, וכאן נתקן בכלי היסוד דכל פרצוף, (עי' תשובה כ') ועוד שינוי מעשה, שהמלכות קבלה למדת היסוד, כלומר, שנתוסף בה גבורה ועביות של בחינת יסוד דע"ב, כנ"ל בתשובה כ"ח. בסוד שאול הנחבא אל הכלים. ומלבד זה כל שאר העינים המה דומים זל"ז לגמרי, דהיינו הזוג דהכאה ומדידת הקומות וכו', שיצאו

סו) מדת הת"ת היא ד' בריתות, כי אין שלמות לז"א פחות מזה. כי כל זמן שאין לו מוחין דחיה, נבחן לחסר, ואינו ראוי להוליד. וז"ס דשיעורא דגופא ד' בריתות הוא כלומר, שיהיה לו ד' קומות, שהן נמשכות לו בסוד ד' היסודות. כנ"ל תשובה ס"ה (שם)

מחיצות:

סז) הכלים, דהיינו הגוף של הפרצוף, באים מהתפשטות המסך של פרצוף ההוא, ולפיכך מוגדר כל פרצוף בבחינות מחיצות לעצמו, דהיינו לפי מדת העביות שבהמסך, אם מבחי"א אם מבחי"ב וכדומה, ואין למשל, פרצוף דבחי"א יכול לקבל משהו מן פרצוף דבחי"ב, משום שמחיצות של בחי"ב שבהכלים דגופו מעכבים עליו. וכל ההבדל שבין המדרגות ניכר רק בהמחיצות האלו, כלומר שבהם שולטים הגבולות והעביות, המוסתעפים מבחינת המסך דאותו פרצוף (תשע"ז אות ס"ז וס"ח) הכולל של כ"ב האותיות דכל פרצוף, נמצא ביסוד דאותו הפרצוף, דהיינו בהמסך אשר שם, שממנו נולדו ויצאו כ"ב האותיות שלו. והן מצוירות שם בציור של ד' אחת, בסוד דלת וציר. (עי' תשובה כ"ח) שהציר כולל בתוכו ב' ההין מחוברות יחד, שמהן מתפשטות ב' ויין, ויש ציר ודלת א' דז"א, מעת הקטנות. ויש ציר ודלת ב' מצד אמא מעת הגדלות. ובשעת גדלות כשמשגת את דלת וציר הב', נמצאות ב' הדלתות מתחברות זו עם זו בצורת ה' סתומה. הסוגרות בעד העובר, שלא יוכל לצאת משם לחוץ. וכח הסגירה הזה נמצא בהווין שהן בחינת היסוד עצמו, כי עתה בשעת הגדלות, שכבר ירדה הה"ת מן הציר, שה"ס הצמצום וכח הדין שהיה שם. לא נשאר עוד שם שום עביות רק מן היסוד, עצמו, משורשו שביסוד דע"ב, והוא מסיים לכל אורות שבנוקבא, אפילו בבחינות חסדים שבה, בסוד שכחו נמשך מיסוד דע"ב, ואמא עד הוד אתפשטותה.

חלק ט' לוח התשובות לפירוש המלות זווגי הספירות תתלט

דסיומא של כ"ב האותיות שבראש תוך שלה. ובחינת המ"ן של התחתון המתכללים בתוך אותן מנצפ"ך, נבחנו בשם מ"ן סתם.

עוד יש להבחין שיש ב' מיני מ"ן בהנוקבא שבגוף עצמה: א', מ"ן מזמן הקטנות שלה, שהמה בחינות גבורות ודינים, להיותם בבחינת העינים הגורמים חסרון נה"י בהכלים, וג"ר באורות. ויש מ"ן מזמן הגדלות שלה, שכבר ירד כח הדין והצמצום מעינים ובאו למקומם לפה, ואלו הם גבורות ממותקות ביותר, המכונות יין המשמח, והן חשובות עוד יותר מבחינת המ"ה שבגוף, בסו"ה אשת חיל עטרת בעלה.

וכל המתבאר בנוקבא שבגוף, נותג ג"כ בנוקבא הנפרדת שוה בשוה, כי הנוקבא הנפרדת תוורת ומקבלת כל אותן מדרגות המ"ן מהנוקבא שבגוף. כנ"ל בתשובה מ'. אלא הזווגים של הזכר ונוקבא שבגוף נקראים זווגים מיניה וביה. והזכר והנוקבא הנפרדת יש בהם זווג ממש. כי המה ב' פרצופים גמורים, שלכל אחד יש נוקבא שבגוף. כי המ"ה וב"ן שבזכר, המה דו"ג שבזכר. ומ"ה וב"ן של הנקבה המה דו"ג של הנקבה. וזה הכרחי הוא, כי אין פרצוף בלי מ"ה וב"ן. (כנ"ל דף תשל"א אות א' ודף תתי"א אות ק"ט).

מנצפ"ך :

(ע) בחינות מסך ועביות דפרצוף שנשארו בו מזמן הקטנות שלו, הם מכונים בשם מנצפ"ך. ובשם הזה אנו מבדילים בין המ"ן של התחתון, שהם דבוקים באח"פ דפרצוף הנוקבא, לבין המ"ן דהנוקבא עצמה, הנשארים בה מעת עיבור של עצמה. כי המ"ן דתחתון מחויבים להכלל בהמסך דעיבור של הנוקבא עצמה, ואז הם מקבלים קומת העיבור, וע"כ המ"ן דעיבור נכללים במנצפ"ך דנוקבא, שהנוקבא מעלה אותם למ"ן אל הז"א, ואז נבנה גם העיבור בהמ"ן

שם על המסך שבכלי מלכות, כן יוצאות כאן על המ"ן. גם ענין התכללות המסך ורשימות דתחתון בהראש דעליון הנוהג שם בלידת כל פרצוף, כן הדבר כאן, אלא שכאן נבחן התכללות זו, בשם עיבור במעי אמו. והוא בחינת כח העיבור, שנתחדש כאן ע"י הגבורה של היסוד, המכונה ב' ויין או דלת. (כנ"ל בתשובה כ"ח).

ויש ע"כ להבחין בכל זווג, שיש בהנוקבא, ב' מיני מ"ן: א' של עצמה, דהיינו אותה הבחינה של מ"ן שלה עצמה, בעת שהיתה נכללת בהעליון שלה בסוד מ"ן, וכן אחר ביאתה למקומה, ששמשה למ"ן בשביל הזכר שבה, כי בכל פרצוף יש דכר ונוקבא, שהם נקראים מ"ה וב"ן, שפירושם, בחינת המסך ועביות הנקראים ב"ן ונוקבא, וקומת האור שיוצאת על המסך הזה, שנקראת מ"ה או זכר. ואין לך פרצוף שלא יהיה בו מ"ה וב"ן, כי אין אור בלי כלי, דהיינו בחינות המסך והעביות שהאור מכה עליו, וע"י אוה"ה יוצאים כלים, כמ"ש בפרצופי א"ק, אלא שיש כאן הוספה על הנוקבא שבגוף דכל פרצוף, אשר גם הכלים הישנים של פרצוף הנקודים, המוצאים מבי"ע, גם המה מתחברים עם הנוקבא שבגוף. ולכן כל אלו בחינות המ"ן שהנוקבא שבגוף שמשה עמהן לצורך גוף הפרצוף, הנה כל המדרגות של המ"ן נשארו בה, מבחינת אין העדר ברוחני, ובשעה שהמ"ן של התחתון נכללים בה, ורוצה לתקן אותם, אז היא מזדווגת עם הזכר שבגופה, על בחינות מ"ן מאחת מן המדרגות הללו שהיה לה בזמן קטנותה, דהיינו מהבחינה שכנגדה כלפי המ"ן דתחתון המתכללים עמה באותו הזווג, ועמה היא מתקנת המ"ן דתחתון. הרי שיש כאן ב' מיני מ"ן: א', של עצמה, שנחקקו בעצם בנינה מקטנותה כנ"ל. וב' המ"ן דתחתון הדבוקים באח"פ שלה. וכדי להבחין ביניהם נקראים המ"ן של עצמה בשם מנצפ"ך, שהמה מבנין כ"ז אותיות דגופה עצמה, אשר מנצפ"ך הן בחינות נה"י

חלק ט' לוח התשובות לפירוש המלות זווגי הספירות

תתמ

שלו, והוא מקבל קומתו. שז"ס שאוכל מה שאמו אוכלת. וז"ס עובר ירך אמו הוא, כי המ"ן של העובר מתכללים במנצפ"ך שלה, ואין להם הכר לעצמם. ועי' בתשובה ס"ט. (אות ע"ג)

נפש המלכות :
(עו) אחר שהנוקבא משגת כל הגדלות שלה, דהיינו ע"ב ס"ג מ"ה וב"ן שלה, אז נבחנת בנפש שלמה. וראויה להוליד. (אות י"א י"ד)

מנצפ"ך א':

(עא) עי' תשובה א', יש ב' מיני מנצפ"ך בהנוקבא, א', מזמן הקטנות שלה, שהן בחינות גבורות ודינים, מפאת הה"ת שבעינים שלהם, הגורמת חסרון ג"ר. ויש מנצפ"ך מזמן של הגדלות דנוקבא, דהיינו שכבר ירדה הה"ת מהעינים שלה. ומנצפ"ך אלו הן גבורות ממותקות, והן חשובות יותר מהחסדים. ומנצפ"ך הא', הנוקבא מקבלת מז"א. ומנצפ"ך הב', מקבלת מאמא. (אות ע"ג ואות צ"ה)

מנצפ"ך ב':

(עב) עי' בתשובה ע"א.

נסירה:

(עג) בעת קטנות, הנוקבא דבוקה באחורים דז"א, וכותל דז"א, שהוא בחינת אחורים דז"א מעת קטנותו, משמש ג"כ להנוקבא. אלא ע"י המוחין שהיא משגת מאמא, המורידים הה"ת מעינים שלה, היא מחזרת אליה אח"פ שלה, שהמה נעשים לה לנה"י חדשים, הנעשים אחורים אליה, ואז ננסרים ונפרשים זו"ן זה מזה, כי יש לה אחורים משל עצמה. (אות י"ג ואות צ"ב)

נער חסר ה':

(עד) בעת שמקבלת הציר ודלת ומנצפ"ך דז"א, שהם דינים (עי' תשובה כ"ח). אז נקראת נער חסר ה'. (אות צ"ז)

נער עם ה':

(עה) אחר שקבלה הדלת וציר ומנצפ"ך ב' מאמא, שלא ע"י ז"א. שהם גבורות ממותקות, נקראת הנוקבא, נערה עם ה' הרומזת לה' גבורות הממותקות. (שם)

נקבה:

(עו) מלכות דאצילות נקראת בשם נקבה, להיותה מקבלת אורותיה מז"א דרך נקב החזה. עי' תשובה י"ח. כי האורות העוברים דרך מסך ונקב, המה נחלשים ומתמעטים. עי' אות ג' ויש טעם ב'. שהיא ר"ת של ד' זמנים שבה, שהם: נערה, קטנה, בוגרת, ה' תתאה. (תשנ"ט אות ל"ט ודף תשס"א אות מ"ד).

נקודה תחת יסוד:

(עח) הנקודה שמתחת היסוד, היא שורש המלכות דז"א, הנמצאת תחת ו"ק שלו. ומשם עלתה ונכללה בכל קו אמצעי דז"א, בבחינת נוקבא שבגופו, ואח"כ הנוקבא הנפרדת דז"א, לוקחת כל אותה ההתכללות. (דף תשע"ה ד"ה אחורים)

נשמות אנשים זכרים:

(עט) נשמות הנוצרות מהגבורות הבאות עם המ"ד מז"א, הן נשמות אנשים זכרים. (אות מ"ב)

סליק ברעותא:

(פ) הזווג הנעשה על בחינת מסך שאין בו אלא עביות דבחינת כתר, שהיא רק בחינת השורש של עביות, נקרא זווג דרעותא, או סליק ברעותא. משום שהכתר הוא שורש לכל הרצונות שבד' הבחינות, כנודע. (אות א').

ע"ב קד"ם:

(פא) אח"פ הנפולים דכל פרצוף, המוחזרים לו בעת הגדלות, ע"י הארת הזווג דע"ב ס"ג, ונעשים לאחורים שלו, דהיינו לנה"י חדשים, המה מרומזים בהגימטריא

חלק ט' לוח התשובות לפירוש המלות זיוגי הספירות תתמא

עיבור ט' וז' חודש:

פה) בפנימיות, אפילו עיבור א' הוא ט' חודש, כי נה"י נכללים בחג"ת וחג"ת בחב"ד, הרי ט' בחינות. ועיבור ב' דמוחין בפנימיות, נמשך מבחינת עתיק, דהיינו ז"ת דעתיק המלוכנות בגלגלתא דא"א. ומתוך שאין השגה בחסד דעתיק, ע"כ אין כאן אלא ו' חודש, דהיינו ז' חודש למקוטעין. (אות כ"ו וכ"ח)

עיטרא דגבורה:

פז) היא ה"ג השייכות להנוקבא, שהן בחינת ב"ן. (אות ע"ו)

עיטרא דחסדים:

פח) היא ה' חסדים: חג"ת נ"ה. המקבילים לה' הבחינות כח"ב וז"ן. (אות מ"א)

עצמות הגבורות:

פט) מטרים שהגבורות באות בזווג עם החסדים, שעוד אין להן בחינת ג"ר, הן נקראות הארת הגבורות ולא עצמות, וכשמשיגות בחינת ג"ר שלהן ע"י הזווג עם החסדים, אז נבחנות לעצמות הגבורות. (אות ק"ג)

פסיעה לבר:

צ) בהיות הכלי דיסוד משורשו בע"ב דא"ק, מחוסר לגמרי מה"ח, אע"פ שיש בו משלימות החכמה, נבחן שהוא מחוץ להתפשטות של הבינה, כי הבינה רק עד הוד אתפשטותה, וכל מקורו דהיסוד הוא רק מהתפשטות אבא, עם בחינת הארת חכמה, ע"ד שהיה לו בפרצוף ע"ב דא"ק. לפיכך כשז"א הוא בעיבור, אין הארת אמא מגעת להתפשט אל הכלי דיסוד שלו. ונבחן שהוא בבחינת פסיעה לבר. אמנם היסוד נכלל בת"ת, ומשם מקבל הוא, אבל המלכות הנכללת בעיקר בהיסוד, נמצאת שקבלה את מדתו, והמלכות שבעיבור נמצאת משום זה, בבחינת פסיעה מלבר. (תשס"ו אות ג').

ע"ב קד"ם, שהוא בחינת ב' אחורים דראש וגוף: אשר הוי"ה פשוטה היא בחינת ראש, שהריבוע והאחורים שלה, דהיינו י' י"ה יה"ו יה"ה, בגימטריא ע"ב. והוי"ה במילוי ב"ן, היא בחינת גוף, והאחורים שלה המרומזים בהריבוע, דהיינו: יוד, יוד ה"ה, יוד ה"ה ו"ו, יוד ה"ה ו"ו ה"ה, בגימטריא קד"ם, שביחד הם בגימטריא רי"ו. והם הכלי המעלה מ"ן הבא עם הביאה קדמאה. (אות י')

עובי הקו:

פב) בעת העיבור, כשנכללו נה"י בחג"ת אלו באלו, נתעבה הקו האמצעי יותר מהקצוות. שהם רק נכפלו אבל בקו האמצעי נכללו ג' בחינות אלו באלו, שהן: ת"ת, יסוד, ומלכות. ונודע שעביות, פירוש, גבורות ודינים. ע"י תשובה כ"ח. (דף תשס"ד אות מ"ט).

עיבור א':

פג) העיבור שהוא לעצם מציאותו של הפרצוף, נקרא עיבור א'. והעיבור שהוא רק לתוספות טובה, דהיינו לתוספות מוחין, ולא לעצמות הפרצוף, נקרא עיבור ב'. (אות ל"ג ואות מ"ט).

עיבור ב':

פד) ע"י תשובה פ"ג.

עיבור י"ב וט' חודש:

פו) עיבור א', הוא בחינת התכללות נה"י בחג"ת, שהם ו' בחינות. ויש שם ו' בחינות אלו מאו"א, וז' בחינות מא"א, שהן י"ב בחינות. וכאן העיקר הוא א"א. ובעיבור ב' יש התכללות נה"י בחג"ת, ושניהם בחב"ד הרי ט' בחינות. וכאן עיקרן הוא רק מאו"א. וחודש פירוש, חידוש בחינה. וב' עיבורים אלו הם בבחינת חיצוניות הפרצוף. (אות כ"ד)

ציון:

צא) בחינת היסוד דנוקבא הפנימי, הנחתם מכ"ז אותיות דאמא, נקרא בשם ציון. (אות ע"א)

צלם:

צב) כשהמוחין מושפעים מהעליון אל התחתון, הם מקבלים עמם לבושים מבחינת הכלים דעליון. והלבושים ההם, מכונים צל"ם: הצ' היא בחינות נה"י, והל' היא בחינות חג"ת, והם' היא בחינות כחב"ד. (אות ס"ז)

צלע:

צג) בעת שהנוקבא דבוקה אב"א באחורי הוזה דו"א, היא נקראת צלע. כי דבוקה בגוף שלו, ושניהם משמשים בכותל אחד. (אות ג"ז)

קיסטא דחיותא:

צד) כשהפרצוף עולה למ"ן, הוא נשאר במקומו. בהסתלקות המוחין, ואז נבחן, שנשאר בו בחינת קסטא דחיותא. שפירושה, רשימה מן המוחין שלו, שהיא בחינת הקיום שלו. בדומה בערך, לאדם ישן, שעם הסתלקות כל הכחות ממנו, מ"מ אינו נבחן למת, אלא שיש בו קצת חיות, באופן שהוא מוכשר שיחזור כל חיותו בעת שינער משנתו. כן הרשימה הוזה, שנקראת קסטא דחיותא, היא החזרת ומקבלת המוחין שלו כולם, בעת שהמוחין יחזרו לו מהעליון. (תת"י אות ק"ח).

קצת חיות:

צה) בהאי רוחא קדמאה דנטלה הנוקבא בביאה קדמאה, יש ב' חלקים: א', השייך לבנינה עצמה, וב', מה ששייך להבנים שלה. ע"י תשובה י"ג. ותשובה מ"ט. ואחר שהבנים כבר נטלו כל חלקם מהאי רוחא קדמאה, הנה נשאר בה עוד החלק של עצמה, והחלק הזה מכונה קצת חיות. (תשמ"ה אות ט"ו).

רביע ת"ת:

צו) ע"י תשובה ס"ה. ותשובה כ"ו.

רביע ישרא:

צז) ע"י תשובה ס"ה. ותשובה כ"ו.

רוחא דשדי בגוזה:

צח) בעת שז"א ונוקבא עולים למ"ן לאו"א עלאין, שאז מודווגים שם בהיכל או"א, בפעם הא' אחר הנסירה, אז נותן לה רוחא, שהוא בחינת עצמות הגבורות של הנוקבא, דהיינו בחינת ג"ר שלה, ומשלים את נפשה, ונשלמת בע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שלה. וזהו נקרא רוחא דשדי בה בעלה בביאה קדמאה. וביאה קדמאה זו היא זווג פכ"פ של הו"ן. אמנם כלפי בחינתם עצמם נבחן הביאה הקדמאה זאת, בבחינת זווג אב"א, להיותם משמשים כהכלים דאו"א, כלומר, שהם אז נכללים בהווג דאו"א גופייהו, והם עצמם אינם עולים בשם. להיותם נכללים באו"א בסוד מ"ן. וע"כ נבחן באמת הווג הזה על שם או"א, אלא בהיות שאו"א אינם מודווגים על בחינות מ"ן של עצמם, רק במ"ן של זו"ן, ע"כ נבחן לזווג פכ"פ דזו"ן, כי הווג נעשה על מ"ן שלהם ולא על מ"ן דאו"א. והבן היטב. (אות ק"ה)

רוחא קדמאה:

צט) ע"י תשובה צ"ח.

ריו:

ק) הכלים דאח"פ המושבים להפרצוף לעת גדלות, נבחנים בשם הגימטריא של רי"ו, כי להיותם בחינת אחורים נבחנים בריבוע השמות, ולהיותם בחינות הכלים הישנים מנקודים. נבחנים להו"ה במילוי ב"ן, והריבוע דהו"ה פשוטה ומליאה דמילוי ב"ן, הם ע"ב קד"ם, שבגימטריא רי"ו. ע"י תשובה פ"א. ובחינות האורות שבהם, הם מהו"ה של ע"ב, כי אין ה"ת יורדת ממקומה להעלות את אח"פ הנפולים, וזולת ע"י טפת הווג מע"ב, כנודע, וע"כ נבחנים האורות

חלק ט' לוח התשובות לפירוש המלות זוגי הספירות תתמג

עטרת שלו. וזהו המתקה הראשונה של המלכות, שנעשה לחלק של עצמות היסוד, דהיינו לשליש תחתון שלו. (תשס"ב אות מ"ו ודף תשס"ג ד"ה ולפיכך).

שמרי יין :

קד) כדמיון היין, שאחר שמסננים אותו נשאר אחריו השמרים ההכרחים אליו. כן בבירורים של הספירות שאחר הביורים, נשאר תמיד פסולת שאינה ראויה להתברר באותה המדרגה. והיא חוזרת לתערובות הקליפות בסוד שמרי היין. ע"י תשובה ל"ד. (אות ע"ג)

שש נקודות :

קה) בעיבור אין נגלה בו אלא ג' נקודות. שהן נה"י, כי חג"ת אין להם בחינות עביות ומסך, וע"כ המה מתלבשים ומתכללים בתוך ג' הנקודות דנה"י. אבל ביניקה הוא קונה העביות דבחי"א, שאז העביות תהיה כוללת שש נקודות, שהן, חג"ת נה"י. וזכור כאן כי נקודות פירושן עביות של מסך, שהיא מזדווגת בהכאה עם אור העליון ומוציאה מדת הקומה. (אות נ"ג ואות נ"ה)

שבהם שהם ג' ע"ב: המתלבשים באלו אח"פ המוחזרים, וג' פעמים ע"ב, הם ג"כ בגימטריא רי"ו. (אות י' וי"ז)

שזקע :

קא) ע"י תשובה ט'.

שינה :

קב) כשהפרצוף עולה בסוד מ"ן, נבחן. במקומו עצמו, בסוד שינה, שפירושו, הסתלקות המוחין, באופן שנשאר בתוכו בחינת קסטא דחיותא. ע"י תשובה צ"ד (תת"ט אות ק"ו ותת"י אות ק"ח).

שליש מדת היסוד :

קג) בכל ספירה יש ג' שלישים. שהם בחינות גו"ע וג"ר דבינה, כנודע, כי רק אלה נשארים למעלה מצמצום ב'. ואח"פ דכל מדרגה נפלו למטה ממנה. והם עיקר עצמות המדרגה, כי אח"פ המוחזרים בעת גדלות, אינם נחשבים לעיקר בהפרצוף, אלא רק בחינות תוספות. לבד מהכלי דיסוד שלא יכלה לקבל מג"ר דבינה, משום דבינה רק עד הוד התפשטותה. כנודע. וע"כ נצטרף לו השליש תחתון מסוד המלכות. ונעשה לו

לוח השאלות לענינים

- (קו) מה הם ב' הזווגים שבפרצוף.
- (קז) מה הם ב' הזווגים שעל מ"ן.
- (קח) מה הם ב' חלקי אורות שבאח"פ דעליון בהיותו למ"ן בעלי עליון.
- (קט) מהו ההפרש, בין: זוג א' שעל המ"ן, ביאה קדמאה, רוחא קדמאה, כלי קדמאה, מ"ן ראשונים אשר אינם חסרים. ונסירה, ופי שנים.
- (קי) למה הרוחא קדמאה שורש לכל הברורים שבעולם.
- (קיא) למה אין האשה מתעברת מביאה ראשונה.
- (קיב) איזו הארה מוכרחת לתחתון טרם עליית מ"ן.
- (קיג) מתי ז"א נותן לה כלי המעלה מ"ן, ומתי נותן לה רוחא קדמאה.
- (קיד) באיזה מצב מושפעה הרוחא קדמאה, אם אב"א, או פב"פ דזו"ן.
- (קטו) למה המ"ן דזווג הא' הם בלי ציור.
- (קטז) איך כוללת האי רוחא דשדי בגווה, כל הבנים שיולדת עד שבהסתלק הרוחא, יופסק לה האורח כנשים ותעמוד מלדת.
- (קיו) למה צריכים ביאה קדמאה, וכלי ורוחא, וביאה שניה, ויניקה, ונסירה וכו', לכל זוג וזוג, אשר בנשמה חיה יחידה.
- (קיח) למה הרוחא קדמאה דז"א, אינו מספיק להגדלות דנוקבא.
- (קיט) כמה מדרגות מוכרחות להתחבר בכל עליית מ"ן.
- (קכ) מה הפירוש שהמ"ן עולים רק ב' פעמים.
- (קכא) כיצד הם ב' הסדרים שבהמ"ן,
- ממעלה למטה, וממטה למעלה: שבא' העליון נוטל תחלה, ומשאיר הגרוע להתחתון. ובב' התחתון נוטל תחילה, ומשאיר המשובח להעליון.
- קכב) למה ענין העלאת המ"ן הוא תמידי.
- קכג) ע"י מי נעשה תחלת העלאת מ"ן מתוך הקליפות.
- קכד) ע"י מי נעשה תחלת העלאת מ"ן מבחינות האורות, דהיינו הרשימות.
- קכה) מתי עולה הפרצוף מעצמו, ומתי נצרך להעליון שיעלה אותו.
- קכו) איך יוכל התחתון לעלות למ"ן לעליון בעת שיש לו מוחין דיניקה.
- קכז) למה המ"ן רמוזין תמיד בשם ב"ן.
- קכח) מהם המ"ן דבחינת העובר, ומהי בחינת המ"ן שבהנוקבא עצמה.
- קכט) למה מתיחס הצטיירות העובר אל כ"ב האותיות, ולא למנצפ"ד.
- קל) מאיזה שורש נקראים העליון עם התחתון אחים זה לזה, ומאיזה שורש הם אב ובן.
- קלא) למה ג' הפרצופים הראשונים משתלשלים ונאצלים זה מזה יחיד מיחיד, וזו"ן צריכים לג' פרצופים א"א ואו"א שישתתפו באצילותו.
- קלב) למה או"א יש להם עיקר בשערות רישא ודיקנא דא"א, ולזו"ן אין להם עיקר מציאות באצילות.
- קלג) למה הנוקבא אינה יכולה לקבל כלום, זולת מז"א.
- קלד) למה השליש תחתון דיסוד הוא נקודת המלכות.

חלק ט' לוח השאלות לענינים זיווגי הספירות תתמה

- קלה) למה אח"פ נחשבים לנה"י. קנה) באיזו זמנים משיג נרנח"י דניצוצין.
- קלו) מאין היא מציאות הנוקבא דאצילות. קנו) באיזו זמנים משיג העובר, נרנח"י דאורות.
- קלז) מהו התיקון הנרצה מעלית נה"י לחג"ת שבעיבור. קנז) מתי הנוקבא ראויה להוליד.
- קלח) איזה תיקון מגיע להנוקבא עם העיבור דז"א. קנח) למה הנוקבא מתחלת מחזה ולמטה דז"א.
- קלט) איזה תיקון מגיע להנוקבא עם היניקה דז"א. קנט) למה הבוצינא דקרדינותא העומד בחזה דז"א, הוא חלק אור של המלכות.
- קמ) מהו התיקון שהנוקבא מקבלת ממדת היסוד. קס) מהו הפירוש, שהבוצינא דקרדינותא עושה נקב באחורי ז"א, כדי להשפיע להנוקבא.
- קמא) מהו התיקון, שהנוקבא מקבלת ממדת הת"ת. קסא) למה מקום הזווג מכונה בשם נקב או פה.
- קמב) למה יסוד ומלכות דנוקבא אין להם על מה שיסמוכו בז"א. קסב) למה בחינת המלכות דנוקבא אינה בחינה גמורה.
- קמג) כיצד נתקן היסוד דנוקבא מכח הכאת הגבורות דאחורי חזה של הז"א. קסג) למה נצרך זווג דנשיקין, לעיבור א' דז"א.
- קמד) איך יוכל הנוקבא לקבל מנצח והוד דז"א, אחר שנעשו לחו"ג. קסד) מאחר שהיה זווג דנשיקין גם בעיבור ז"א, א"כ למה לא קבל גדלות דג"ר תכף.
- קמה) איך חתמו חג"ת דז"א, ליסוד של הנוקבא. קסה) מהו הפירוש, שהנוקבא לוקחת מוחין שלא ע"י ז"א.
- קמו) איך עולים בעת גדלותו דז"א, חג"ת שנעשו לחב"ד, ונה"י שנעשו לחג"ת, ובאו לו נה"י חדשים. קסו) מה גרם להנוקבא, שתלביש כל קומתו דז"א מאחוריו.
- קמז) מהו ההפרש בין גבורות זכרים, לבין לגבורות נקבות. קסז) כיון שהלבישה כל קומתו דז"א למה הלבישה אותו רק מאחוריו, ולא בפניו.
- קמח) למה הה"ח והה"ג נקראים בשם עטרין. קסח) מהי הסבה, שהנוקבא בעת קטנותה היא דבוקה בכותל אחד בז"א, אב"א.
- קמט) מאין באה פתיחת הדלתות ללידה. קסט) מהו הפירוש, שבעת הנסירה מוכרחים להסתלק המוחין דז"א.
- קנ) מה גרם, שיהפכו עליה ציריה. קע) מהו הפירוש, שבינות וגבורות שבמוחין דז"א מסתלקים ממנו ומתלבשים בנוקבא.
- קנא) מהו כח המצייר שברחם. קנג) מהו הגורם ללידת הפרצוף.
- קנב) מהו כח המעכב וסוגר להוליד אשר בהרחם. קנד) מתי משיג העובר נרנח"י דכלים.

תתמו חלק ט' לוח השאלות לענינים זוגי הספירות

קעז) מה הן כ"ח אותיות דמילוי של המילוי דעשר אותיות.

קעט) מהי הוי"ה בריבוע.

קפ) מהי בחינת המספר והגימטריא של הוי"ה.

קפא) מהו השם מ"ב דכורא שיש בטפת המיין דזכרין.

קפב) מהו ההבדל בין השם מ"ב של אותיות הוי"ה. ובין שם מ"ב דאותיות אהי"ה.

קפג) מהו החותם תוך חותם.

קעא) למה אין הכר נוקבא בפרטות למעלה מאו"א.

קעב) מה הם האורות ניצוצין וכלים הכלולים בהמ"ן.

קעג) איך מתקנים הניצוצין וכלים שבכ"ע.

קעד) מה הפירוש של רשות הרבים. ורשות היחיד.

קעה) למה אין קליפות ח"ו באצילות.

קעו) מה הן ד' אותיות הפשוטות שבהוי"ה.

קעז) מה הן עשר אותיות דמילוי של הוי"ה.

לוח התשובות לענינים

לבא ב' פעמים בבחינת מ"ן: א' בעלי עליון, וכלי ציור. ב' בהעליון, ואז מצטייר בעיבור. (אות ח')

קח) בהיות, שכל גו"ע דתחתון עולים יחד עם העליון שלהם, בעת עליתו למ"ן אל עלי עליון שלו לצורך מוחין דגדלות שלו. ונמצאים שניהם המ"ן דתחתון עם המ"ן דעליון כלולים בהווג של עלי עליון. ומתוך שאין ב' מיני מ"ן אלו שוים זל"ז ממקורם, ע"כ הכרח הוא, שהקומה דע"ס שיצאה על ב' מיני המ"ן הללו, יש בה ב' חלקים: א', מהמיוחס להמ"ן דעליון. ב', מהמיוחס להמ"ן דתחתון. (ע"י בסמך בתשובה ק"ז) הרי ב' חלקי אורות כלולים באח"פ דעליון, כי העליון לוקח את שניהם, בסוד הבכור נוטל פי שנים. כי בחינת התחתון עוד אין לה שום ציור, שתוכל לקבל את חלקה. (אות ק"א.)

קט) השם קדמא, טובב על הזווג שנעשה על התחתון בהיכל העלי עליון שלו. ואצל הנוקבא דז"א, מורה על הזווג הנעשה בהתכללות זו"ן בהווג של או"א בסוד מ"ן אליהם, שעם התכללות זו, נבחן, שהנוקבא מקבלת שם המוחין שלה ע"י ז"א בעלה, כי אינה יכולה לקבל מעלי עליון שהיא אמא, אלא ז"א נכלל באבא, ונוקבא נכללת באמא, ובאופן זה נמצאת הנוקבא מקבלת המוחין מן או"א, אמנם באמצעות ז"א, כי אי אפשר לה לקבל משהו אור, אם לא ע"י ז"א. וע"כ, מצד אחד נבחן שז"א נותן לה בזווג פב"פ את הכלי המעלה מ"ן, והרוחא קדמא, והוא. להיותם מלובשים בפב"פ דאו"א גופיהו. אמנם מצד שני, אין ז"א בא בחשבון כלל עם הזווג הזה, משום שהוא רק בחינת מעביר את האורות ההם אל הנוקבא, ולא קבל מהם לצרכו כלום, כי אינו צריך להם, כי כבר יש לו כל הגדלות

קו) זווג א' של הפרצוף הוא לעיקר אצילות שבו. דהיינו להקטנות של הפרצוף. ונקרא ג"כ עיבור א'. וזווג הב' של הפרצוף הוא לצורך הגדלות שלו, שהוא רק בחינת תוספות טובה ואינו עצמות. ונקרא ג"כ עיבור ב' לצורך מוחין. (אות א' וב')

קז) כשהפרצוף עולה לצורך הגדלות למ"ן לעליון שלו, ומשיג שם האח"פ הנפולים שלו, ע"י הורדת ה"ת מעינים, כנודע, הרי המ"ן של המדרגה התחתונה של הפרצוף העולה, עולים עמו יחד, כי זה הכלל שכל אח"פ של מדרגה, כלולים בגו"ע דתחתון להמדרגה ההיא, שמשום זה נמצא, שבכל עלית מ"ן כלולים בהכרח ג' מדרגות יחד. כי העליון העולה עם אח"פ שלו לעלי עליון, הוא לוקח עמו גו"ע דתחתון שלו, הדבוקים באח"פ שלו, ונמצאים ב' מיני מ"ן בעלי עליון. אמנם הקומה שיצאה על התוספות מ"ן של גו"ע דתחתון, לא יכול התחתון לקבל אותה, כי התחתון לא יכול לקבל שום ציור בעלי עליון, כי כל מדרגה מחויבת לקבל רק מהעליון של עצמה. וע"כ כל הקומה ההיא לוקח העליון, בסוד הבכור נוטל פי שנים. אלא אח"ז כשירד העליון למקומו, או מזווג העליון גופיה על גו"ע של התחתון הדבוקים באח"פ שלו, ובפעם הזאת מקבל התחתון ציור של עיבור שלו, שהוא גרנח"י דנפש. הרי שיש כאן לגו"ע דתחתון ב' זווגים: א' מה ששימש בבחינת מ"ן בעלי עליון ביחד עם העליון שלו, וזה נקרא זווג א' שעל המ"ן, או שנקרא מ"ן ראשונים. שפירוש, במדרגה ג' שלמעלה מהם, וע"כ בזווג א' הזה, אין המ"ן מקבלים ציור. וזווג ב' של המ"ן, פירוש, כשהזווג נעשה בהעליון שלו, כמו שצריך להיות על פי המדרגה, וע"כ בזווג ב' הוא מקבל ציור דגרנח"י דעיבור שלו. הרי נתבאר שאין לך שום מ"ן שבעולמות שלא יתחייבו

הזו, עוד מטרם עליית מ"ן ההם, ולא עלה עם הנוקבא למ"ן עתה לצרכו עצמו, אלא להיות בבחינת מעביר האורות אל הנוקבא, וע"כ נקראת כל העליה והמוחין שיצאו כאן, רק על שם הנוקבא לבדה, עד שנקרא, כי היא מקבלת המוחין האלו שלא ע"י ז"א, כלומר, שז"א אינו בא כאן בחשבון, והבן היטב, ותזכור זה.

וכיון שכן, אנו עוסקים כאן רק מהנוקבא בלבדה, כי באמצעות זעיר אנפין, נחשבים או"א לבחינת עליון ממש להנוקבא, עד שיכולה לקבל המוחין דגדלות מאמא עצמה, על דרך הנ"ל. ועפ"י נבחן, שבאח"פ של הנוקבא, שנכללו באו"א עתה בשעת הזווג, נמצאים דבוקים גו"ע של תחתון שלה, שהם גו"ע דנשמות הצדיקים, אשר קומת הזווג דמוחין דגדלות דנוקבא, יצאה גם על תוספות מ"ן דגו"ע של נשמות הצדיקים, אשר כלפיהן נחשב הזווג ההוא בבחינת עלי עליון, אשר קבלו עתה בחינת הזווג הא' על המ"ן שלהן, אשר קומת הזווג שלהן נוטלת הנוקבא, בסוד הבכורה, שנוטלת פי שנים, דהיינו חלקה עצמה, שהוא המוחין דגדלות שלה. וחלק של הנשמות. משום שבזווג הא' אין המ"ן דנשמות הצדיקים יכולים לקבל שום ציור. וקומה זו שהיא חלקם דנשמות הצדיקים שנטלה הנוקבא, היא המכונה רוחא קדמאה דשדי בה בעלה בזווגא קדמאה, ונקראת ג"כ מ"ן ראשונים, כי קומה זו יצאה על המ"ן דנשמות הצדיקים בפעם הראשונה. ואע"פ שאינן יכולות לקבל אותה, עכ"ז הן מרויחות הרבה מאד על ידי הזווג הא' ההוא: א', כי הנוקבא מקבלת בעדן כל הקומה ההיא, ואח"ז כשבאה למקומה, היא מזדווגת על המ"ן שלהן, ומחלקת אל הנשמות לאט לאט את הקומה הנ"ל שלקחה בעדן, הנקראת רוחא קדמאה, עד שמשלמת להן כל הבחינות הכלולות בהקומה, הרי שכל הריוח הוא שלהן. וב', הוא כי אין העדר ברוחני, ואותה קומת הזווג שיצאה על המ"ן שלהן באו"א,

הגם שלקחה אותה הנוקבא בעדן על שלימות שלה, כנ"ל, נבחן עוד שכל הקומה נשארה במילואה באו"א גופייהו, בסוד מ"ן ראשונים שאינם מסתלקים משם לעולם ואינם חסרים משם כנ"ל (דף תשל"ט אות ח' בסוד בנים בכורים).

והנך מוצא שכל השמות הללו שהם: ביאה קדמאה, כלי קדמאה, ורוחא קדמאה, ומ"ן ראשונים מבחינת בנים בכורים שאינם חסרים משם לעולם. וזווג הא' שעל המ"ן מבחינת בלי ציור, וענין פי שנים שהבכור נוטל, ובחינת הנסירה דזו"ן, והמוחין של צד בינות וגבורות הנכנסים בהנוקבא עם המוחין דגדלות של הנוקבא, כל אלו הבחינות יצאו יחד במקום אחד בזווג אחד, דהיינו בהיכל או"א.

כי העלית מ"ן והמוחין שיצאו בהיכל או"א, שהנוקבא קבלם באמצעות ז"א פב"פ, כנ"ל. הם הביאה קדמאה של הז"א, דהיינו בעת התכללותו באבא עצמו, כנ"ל. ויש כאן באמת ב' זווגים, א', להשלמת כלים, וב' להשגת האורות, אמנם שניהם נחשבים כאחד, כנודע. ונמצא שתחילה קבלה הנוקבא הכלי המעלה מ"ן, ואח"כ קבלה המוחין עצמם, עם חלקם של גו"ע של הנשמות, הנקרא רוחא קדמאה. כנ"ל. ומיחס המ"ן של גו"ע של הנשמות, נחשב להן לזווג א' שעל המ"ן שלהן, כנ"ל. גם נחשבים למ"ן ראשונים הנשארים באו"א, בסוד בנים בכורים, ואינם מסתלקים משם לעולם, אע"פ שאח"כ ירד הרוחא קדמאה עם הנוקבא למקומה, מ"מ נשאר הרוחא גם באו"א, בבחינת בנים בכורים כנ"ל. גם נודע, שבעת שהנוקבא השיגה הכלי המעלה מ"ן, דהיינו אח"פ שלה מחמת טפת הזווג דאבא, שהורידה הה"ת מעינים שלה, וחזרו האחורים שלה, למדרגתם כבתחילה, הנה עם זה נעשה הנסירה, כי השיגה אח"פ שלה, שהם אחורים, וכותל שלם של הנוקבא מבחינת ג"ר, וכבר אינה צריכה לכותל דז"א, והיא נסרת הימנו. גם אז נעשה

חלק ט' לוח התשובות לענינים זוגי הספירות תתמט

זווג בכל המדרגות כולן עד א"ס ב"ה, משום שאין חידוש אורות יוצאים אלא מא"ס ב"ה, כנודע. וע"כ אותו הרוחא קדמא, הוא המביא תמיד בכל מ"ן ומ"ן, את התחתון להעליון, ובזה נחשב כל בחינות רוחא קדמא מכל הפרצופים לבחינת שורש לכל מיני המ"ן שמתחתיו, והבן. (אות ח')

קיא) כבר ידעת שביאה קדמא של זו"ן פב"פ הוא בהיכל או"א, וע"כ המ"ן דנשמות שהם התחתון של הנוקבא, הדבוקות באח"פ שלה, בעת הזווג ההוא, אינן יכולים לקבל שם שום ציור של עיבור, כי כלפיהם נמצא הזווג במדרגה ג', שהוא למעלה משורשם, כי השורש של כל תחתון הוא רק בהעליון שלו לבד, כנודע, וע"כ אין האשה מתעברת במ"ן אלו הדבוקים באח"פ שלה, אלא אח"כ בביאה השניה, דהיינו בביאתה למקומה, שאז מקבל המ"ן הציור דעובר. (תש"מ אות ט').

קיב) מטרם שעולה למ"ן לקבל מוחין דגדלות, מוכרח התחתון להיות שלם בע"ס, דהיינו שיהיו לו בחורה, בחינות אח"פ הנפולים שלו, וע"כ צריך מתחלה להארת מוחין דו"ק, שהם מורידים הה"ת מעינים שלו ומחזירים לו את אח"פ, ואח"ז שכבר נשלם בע"ס, אז יכול לעלות למ"ן ולקבל בהם בחינות האורות דגדלות. (תשפ"ח ד"ה ונתחיל)

קיג) האי ביאה קדמא כוללת ב' זווגים: א', מוחין דו"ק, שהם מעלים לה האח"פ, ומשלימים בחינת הכלים שלה. ומזווג הזה מקבלת מזו"א בחינת הכלי המעלה מ"ן. ואח"כ היא מקבלת בזווג ב', בחינות האורות של הגדלות, ומזווג הזה היא משגת מזו"א את הרוחא קדמא (תת"ח אות ק"ד וק"ה).

קיד) הרוחא קדמא מושפע מזו"א לנוקבא, בעודם שניהם כלולים באו"א, ז"א באבא, והנוקבא באמא. וממילא הם נחשבים

קומתה שוה לזו"א, שהרי יש לה אחורים דבחינת גדלות, ועשרה כלים כמו ז"א, אלא מאחוריו דזו"א, כי לא קבלה עדיין האורות, וכשמקבלת האורות בהיכל או"א, אז משגת המוחין שלה ג"כ, אלא כל זמן היותה באו"א, אינם נבחינים לפב"פ שם, להיותה שם רק בסוד התכללות, ואין זו הלבשה שלמה להאורות. רק אח"כ שיורדת משם למקומה למטה, אז היא יכולה לחזור פב"פ עם ז"א. והנך רואה איך כל העינים הרבים הנ"ל, כולם יצאו כמעט בבת אחת, במקום אחד, וזווג אחד. וזכור זה היטב, כי ע"כ כל העינים הנ"ל מכונים בשם קדמא, או פעם א' וכדומה.

קי) כי כמו שצריכים קשר שהעליון יוכל להעלות אליו את המ"ן של התחתון שלו, דהיינו ע"י הכלי המעלה מ"ן, כנ"ל. כן צריך התחתון קשר שיוכל לעלות למ"ן להעליון שלו, אחר שכבר יש לו המציאות דמוחין דיניקה. כי אין התחתון יכול להתעלות ממקומו כמלא גימא, ואיך הוא יכול לעלות להעליון שלו בתורת מ"ן. והענין הוא כי אותו הכלי ורוחא שהם אמצעי בשביל העליון להעלות המ"ן דתחתון, הנה הם ג"כ משמשים בעת שנגמר במוחין דיניקה, שיוכל לעלות שם במקום הרוחא שלו שנסאר בהעליון, בבחינת בנים בכורים שאינם חסרים משם לעולם, כי בכח המ"ן הראשונים, הנ"ל בסמוך בתשובה ק"ט, שהאיר כל תחתון בעלי עליון שלו, יכול כל תחתון הנגמר במוחין דיניקה, לחזור ולהעלות מ"ן לעליון שלו, ולהעלותו לצרכו, לעלי עליון, להיותו מיחס הזה דמ"ן הראשונים, בבחינות אחים ממש, כנ"ל, וע"כ מיחס זה נמצא כל תחתון עם העליון שלו בבחינת מדרגה שוה, להיותם באים מסבה אחת של עלי העליון, ואין מיחס הזה שום מעלה להעליון שיהיה יותר גבוה מן התחתון, וע"כ מבחינת האי רוחא, יכול התחתון לעלות לעליון. ולפיכך נעשה האי רוחא לבחינת שורש לכל המ"ן שכולם, כי אין לך עלית מ"ן, שלא יגרום

בזווג פב"פ כמו או"א עצמם. אמנם כיון שהאורות של הזווג אינם מלובשים עוד בהכלים של עצמם, ע"כ נחשבים משום זה, שהם מבחינת עצמם במצב אב"א, שהרי האורות ההם אינם מתלבשים בהם רק בהכלים דאו"א, רק עם התכללות המ"ן דזו"ן. (אות ק"ד וק"ה).

קטו) להיות מקום הזווג במדרגה ג' שלפניהם, ואין שום פרצוף יכול לקבל אלא מהמדרגה הסמוכה אליו. (אות ו')

קטז) למשל, אם העליון עלה למ"ן לעלי עליון להשגת נשמה. הנה המ"ן דתחתון הדבוקים שם באח"פ דנשמה של העליון, משיגים שם קומה דבחינת גו"ע דנשמה, שה"ס הרוחא, אשר העליון נוטל אותו בנוסף על חלקו עצמו, כנודע. אשר אח"כ בביאת העליון למקומו, אז נותן אותו רוחא להתחתון, ולא בבת אחת, אלא לשיעורים לאט לאט, כנודע. אמנם אחר שכבר קבל התחתון את הקומה כולה שיצאה בהעלי העליון על המ"ן דגו"ע שלו, ואין לו עוד מה לקבל, נמצא שנפסק ההולדה מהעליון שלו, בסוד חדל להיות לשרה אורח כנשים. כי אין לו עוד מה להוליד וליתן להתחתון, כי כל מה שנותן להתחתון רק משלו נותן לו, דהיינו מהאי רוחא. (אות ט"ו).

קיו) כי כל קומה כלולה בהכרח מה' בחינות נרנח"י, שבכל אחד יהיה לפי עצמו גם נרנח"י שלמים, כי אין מדרגת העיבור נשלמת מטרם שיהיו בה בחינת ג"ר דעיבור. וכו' עד"ז. באופן שבבחינת נשמה צריך שתהי' בה כ"ה בחינות של נרנח"י. ועד"ז בבחינת חיה ועד"ז בבחינת יחידה. ונודע, שבשעה שהעליון עולה לקבלת נשמה, נמצאת טפת הזווג דע"ב ס"ג מורידה לו הה"ת מעינים לאזן, ואז יש לו ג' כלים ומסך דבחי"ב, ומקבל קומת בינה, ואז דנשמה. וע"כ, גם בחינת גו"ע דתחתון שהם דבוקים באלו

האח"פ, הנה גם הם רק מבחינת גו"ע דאזן, כמו אח"פ דעליון, ואין בשניהם מבחינת אור החיה ולא כלום, כי עדיין לא ירדה הה"ת מעינים לחוטם, המחזיר אח"פ דבחינת חכמה. וע"כ אי אפשר שיהיה כלול בהאי רוחא קדמאה, זולת מבחינת מדרגת נשמה, ולפיכך אחר שהתחתון כבר קבל משם כל המדרגות שיש לו לקבל מבחינת נשמה, נפסק להעליון אורח כנשים, כי אין לו עוד מה ליתן לו. ולפיכך, בשעה שהעליון עולה לקבל מוחין דחיה, הנה אז מתחיל מחדש כל אותו הסדר, שנתבאר לעיל במוחין דנשמה. כי בשעה שמקבל טפת הזווג המורידה לה"ת מאזן אל החוטם, שאז העליון מעלה את אח"פ דבחינת חכמה, שבהם מסך דבחי"ג, הנה יחד עם זה הוא מעלה בהכרח גם הגלגלתא ועינים דתחתון הדבוקים באח"פ אלו דבחינת חיה. וממילא שגם הם נכללו בזווג, ויוצא על התוספות מ"ן שלהם, שוב בחינת האי רוחא קדמאה, מבחינת חיה, וכן כל הבחינות הנקובות לעיל: ביאה קדמאה ורוחא קדמאה, וכלי קדמאה, ומ"ן ראשונים בבחינת בנים בכורים, וענין פי שנים שהבכור נוטל, וענין הנסירה, והקומה השוה שבאחור, וזווג פב"פ וכו', עד שהתחתון נוטל כל בחינות שלו גם מהאי רוחא דחיה, ואז שוב פסק אורח כנשים. ועד"ז חזור חלילה כל אלו הבחינות הנ"ל, בהשגת העליון המוחין דיחידה. הרי שלכל בחינה חדשה שאינה כלולה בהאי רוחא קדמאה, חוזרים חלילה כל הבחינות שהיו מתחלה במוחין דנשמה. (הסתכלות פנימית אות ד')

קיח) כי הרוחא קדמאה שיצא על בחינות מ"ן דגו"ע דנוקבא בעלי עליון, הנה הוא מבחינות הרשימות דל' ונקודה דנה"י דא"ק, הנמשכות לה דרך נה"י דא"א ודרך נה"י דז"א. ועתה להגדלות היא צריכה להרשימות דבחינת מסך של הס"ג דרך או"א, וע"כ היא צריכה לזווג חדש דאו"א. (הסתכלות פנימית אות י"ג).

חלק ט' לוח התשובות לענינים זוגי הספירות תתנא

צריך להקדם העליון שעליו, וכן העליון מעלי העליון, עד שימשכו המוחין החדשים השייכים לאותו הזוג מא"ס ב"ה. הנה כל אחד מהפרצופים עד א"ס ב"ה, צריך למ"ן, שעליו הוא מזדווג, ע"י המוחין שכל אחד קבל מהעליון שלו, כנודע. והנה המ"ן האלו, מתעלים מתתא לעילא.

והוא, כי יש ב' מיני פסולת, א', הם הניצוצין והכלים שנפלו לבי"ע. וב', הם האורות שאינם יכולים ליפול לבי"ע, כנודע, כי הם הרשימות של הכלים, המוכרחים להשאר באצילות. והנה כל בחינות הפסולת שהשאר אחריו כל פרצוף ופרצוף מהעליוני, משום שלא היו ראויים בזמן אצילותם להתחבר לבנין פרצופיהם, הנה כל הפסולת הזו, נפל ונשאר ברשות הנוקבא דאצילות. כי אינם יכולים ליפול יותר, להיותם בחינת האורות שנשארו אחר הסתלקותם מהכלים שלהם. וע"כ בשעה שנשמות הצדיקים מעלים את המ"ן של חלקם להנוקבא דאצילות, הנה יש בהמ"ן הללו חלק לכל פרצופים עליונים עד א"ס ב"ה. כי זה הכלל, שבחסר נה"י דכלים חסרים ג"ר דאורות, וזה נהג בהכלל כולו. כי מחמת צמצום הב' יצאו בינה וזו"ן דנה"י דא"ק ונעשו לבי"ע, כנודע. הנה החסרון הזה גורע בכלהו פרצופי א"ק, ומכ"ש אחר שביה"כ, ואחר חטאו של אדה"ר. וגם שהם תחתונים, עכ"ן, המילוי של התחתונים מחזיר האורות של העליונים כי כל תחתון, הוא בחינת מילוי של העליון שלו. כנודע.

ולפיכך, הנוקבא מעלית כללות כל המ"ן השייך להעליונים, והיא מעלית אותם לז"א, וז"א נוטל מהם בחינה התחתונה הגרועה המיוחס לחלקו, וכל המשובח הוא מעלה לאו"א, וכן או"א נוטלים מהמיוחס לבחינתם, וכן המשובח מבחינתם מעלים אותם לא"א, וכן א"א נוטל חלקו לבד, וכל המשובח מבחינתו הוא מעלה לעתיק, וכן עד"ן כל פרצופי א"ק. הרי שכאן נעשה

ק"ט) ג' מדרגות: תחתון, ועליון, ועלי עליון. ומלת העליון יהיה הפירוש, אותה המדרגה העומדת במוחין דיניקה. שהיא הראויה לעלות למ"ן מאליה לצורך המוחין דגדלות. ובהכרח שהוא נוטל עמו יחד את הגו"ע תחתון הדבוקים באח"פ דגדלות שלו. הרי שיש ג' מדרגות בכל עלית מ"ן.

קכ) הפעם הא' לעלי העליון שלהם, שאז מקבלים בחינת הרוחא שלהם בהזווג שעל תוספת מ"ן שלהם. אלא שבוזוג הא' הזה, אינם מקבלים שום ציור, והעליון נוטל חלקם. ובפעם ב' דהיינו אחר שיורדים עם העליון שלהם למקום העליון. אז נותן להם העליון הציור של עיבור. (תשל"ה אות ו').

קכא) ב' סדרים של בירורים נוהגים בהמ"ן בכללות. א', הוא בעת תיקון האצילות בתחלה. שאז עלו כל המ"ן בכללות יחד עם העתיק לראש הס"ג, והוא בירר מהם המשובח ביותר, ומה שנחשב לפסולת בעדו, נתנם לא"א, וא"א בירר המובחר שבהם בעד עצמו לבנינו, והפסולת נתן לאו"א, וכן או"א ביררו המובחר מהם לבנינם, והפסולת נתנו לזו"ן. וכן זו"ן ביררו המובחר שבהם, והפסולת נתנו לבי"ע, לבחינות נשמות הצדיקים. עד שבירר אדם הראשון חלקו, והשאר היה פסולת ממש למדור הקליפות. אמנם אחר החטא של אדה"ר, שכל הבירורים שלו חזרו ונפלו ממנו ונתערבו בתוך הקליפות. שהם סוד כל ששים רבוא נשמות שבעולם, שנשרו ממנו. כנודע, הנה התחילו הצדיקים שבכל דור ודור, לחזור ולברר את בחינות נשמתם מתוך הקליפות, ולהעלותם למ"ן לנוקבא דאצילות, ששם מקבלים תיקונם, והצדיקים מקבלים ממנה המוחין שלהם, בסוד נשמות חדשות שנתחדשו ע"י זוג זו"ן.

ומכאן ואילך התחיל סדר אחר בענין הבירורים דמ"ן. כי מתוך שכל זוג וזוג

תתנב חלק ט' לוח התשובות לענינים זווגי הספירות

קכג) ע"י נשמות ורוחות ונפשות של התחתונים, שהם דרי ב"ע. כי אי אפשר לברר שום בירור אלא אם כן הוא במדרגה אחת המתיחסת עם אותם הבירורים. וכמו שאי אפשר לברר כלום ממעלה ממדרגתו, כן אי אפשר לברר כלום ממה שלמטה ממדרגתו. (תשל"ד אות ד').

קכד) כל בחינות האחרים של הרשימות שטרם בא זמן תיקונם, המה מונחים במקום הנוקבא דאצילות, מפאת היותם עוד בבחינת פסולת בכל הפרצופים העליונים. ואע"פ שגם הנוקבא עדיין לא תוכל לברר, מ"מ אי אפשר להרשימות שיפלו לבי"ע, להיותם אורות המתקנים, והם עצמם לצרכי עצמם אינם צריכים שום תיקון וכל תיקונם האמור, הוא רק לצורך הכלים וניצוצין. וע"כ תחילת העלאת מ"ן מהרשימות, היא ע"י הנוקבא. כמ"ש בתשובה קכ"א. (תשל"ד ד"ה ועם).

קכה) תחילת המיין נוקבין לצורך קטנות של הפרצוף, שאין להתחתון עוד כיום מציאות, הנה אז, צריך אל העליון שלו שיעלהו. ואחר שכבר יש לו מציאות של עיבור ויניקה. דהיינו בחינת נרנח"י דנפש, ונרנח"י דרוח, אז יש לו היכולת לעלות למ"ן להעליון שלו מאליו. (תשל"ה אות ו').

קכו) יש קשר בין עליון לתחתון מבחינת הרוחא קדמא דתחתון, שישנו בעלי עליון ובעליון, בסוד מ"ן ראשונים שאינם חסרים משם. והנה מבחינת הרוחא הקדמא זו, נחשבים התחתון עם העליון כאחים זה לזה, ולמדרגות שוות יחשבו, וע"כ יכול. התחתון לעלות להאי רוחא שלו שהניח בהעליון בכל שעה שרוצה, כי הוא נחשב כמו מדרגתו עצמו. (הסתכלות פנימית אות י"ז).

קכז) כי כל ענין המ"ן אינם אלא מבחינת אורות ניצוצין כלים שנתבטלו ונשברו מעה"ס דנקודים. והנקודים נקראים ב"ן. (תש"מ אות ט').

סדר הפוך מבתחילה בזמן תחלת התיקון של האצילות. כי אז כל עליון בירר המשובח בתחלה לעצמו, והגרוע נתן להתברר בתחתון שלו, כנ"ל. וכאן התחיל הבירור בהתחתון, וכל תחתון, נוטל הגרוע שבכל הכללות שברשותו, דהיינו רק מהמתיחס לבחינתו, וכיון שהוא תחתון הרי חלקו בהמ"ן יותר שפל וגרוע מכל העליונים ממנו. וע"כ, היותר מובחר ונעלה מבחינתו, הוא מעלה להעליונים, וכו' על אותו הסדר, עד שבאים האורות דא"ס ב"ה, והעליון מכולם מוריד מ"ד על המ"ן שהתחתון שלו העלה אליו, ומשפיע מהארתו אל התחתון הסמוך לו, וגם התחתון מוריד המ"ד שקבל, על המ"ן שלו, ומשפיע מהמוחין שלו למדרגה שלאחריו כו', עד שבאים המוחין אל הנשמות דצדיקים, שהיו הראשונים אל העלאת המ"ן. כמבואר.

קכח) כל עוד שלא נגמרו להתברר כל הניצוצין והכלים שנפלו לבי"ע נמצאים סובלים מזה גם הפרצופים העליונים, כי כל תחתון הוא בחינת המילוי להעליון שלו, וע"כ החסרון של תחת כל התחתונים נוגע להעליון שבעליונים. כנ"ל בדיבור הסמוך בתשובה קכ"א. ונודע, שתשלום התיקון הוא עד דמטי רגלין ברגלין, דהיינו אשר רגלין דאצילות תסתיימו בשוה עם רגלי א"ק בנקודה דעוה"ז, שגם ג' עלמין ב"ע דפרודא יחזרו להיות אצילות ממש. וע"כ עד אז נמצא כל העבודה על התחתונים לברר מכלים וניצוצין השייך לחלקי נשמתם, ולהעלותם להנוקבא דאצילות, והיא לעליונים ממנה, ולגורם זווג במוחין העליונים, ויתקנו המ"ן בהמ"ד שלהם, שבוה עולים ומתחברים הכלים וניצוצים שלו מבי"ע לבנין הפרצופים העליונים ולנר"ן דצדיקים. שזה נוהג בכל יום ותמיד, עד שיתעלו כל הכלים והניצוצין מבי"ע עד גמירא, ואז ישוב הבי"ע להיות אצילות ויהיה גמר התיקון. (דף תשל"ד אות ה').

חלק ט' לוח התשובות לענינים זוגי הספירות תתנג

ע"כ גם בעולם אצילות, שעיקרו הוא מבחינת המסך דנקודים שנודרך ועלה למצח, היה זה מספיק להשתלשלות ג' הפרצופים הראשונים עד או"א. אבל זו"ן לא יכלו לבא מהשתלשלות המסך הזה דנקודים, כי הוא נמשך רק מבחינת נה"י דא"ק, שהם בחינות רשימות של מ"ה וב"ן דא"ק הפנימי, וע"כ גם באצילות, מוכרח עיקר מציאות לצאת מנה"י דפרצוף הפנימי דאצילות, שהוא נה"י דא"א. אלא מתוך שכל פרצוף אינו יכול לקבל כלום מעלי עליונו, ע"כ צריכים ג"כ להשתתפות או"א, כדי שיעבירו אליו המוחין מא"א. וע"כ היה מוכרח ז"א דאצילות לג' שותפים, מה שלא היו צריכים כלל ג' הפרצופים הראשונים דאצילות (אות ז').

קלב) כבר נתבאר זה בסמוך בתשובה קל"א. שאו"א דאצילות הם כמו או"א דנקודים, שמספיק להם בחינות השתלשלות של המסך לעיקר עצמותם. וכמו שיצאו בנקודים מבחינת הסתכלות עינים באח"פ, דהיינו משבולת הזקן, כן הם יוצאים באצילות מבחינת חוטם פה דדיקנא דא"א, דהיינו מא"א שהוא הסבה אליהם, ואינם צריכים לג' שותפים. מה שא"כ זו"ן, שאין להם שום מציאות הארה לעיקר מציאותם מבחינת השתלשלות המסך דנקודים, אלא שהם צריכים לבחינות הרשימות של מ"ה וב"ן דא"ק הפנימי, כמו שלא יצאו בנקודים מהשתלשלות המסך דס"ג, ולפיכך, אין זו"ן דאצילות יכולים לקבל עיקר מציאותם מאו"א, אלא לנה"י דא"א הם צריכים, המקבל מבחינה שכנגדו בא"א, דהיינו מנה"י דא"ק הפנימי. (תשנ"א אות כ"ט. ואר"פ ד"ה או"א).

קלג) כי כן נוהג בכל המדרגות, שאינן יכולות לקבל זולת מן העליונה שלהן הסמוכה אליהן, ולא מן המדרגה קודמת להעליונה. כי כמו תחלת אצילות, כן סדר קבלת השפע זו מזו, היא בחינת סבה

קכח) בחינות המנצפ"ך הן המ"ן של הנוקבא עצמה. ע"י תשובה ע"א. ובחינות גו"ע דתחתון הדבוקים באח"פ דגדלות הנוקבא, הם המ"ן של העובר. וכל הזווגים הנעשים על המ"ן דעובר הם בהתכללות המ"ן דנוקבא עצמה. (תשע"ט ד"ה וגם).

קכט) בנין הכלים של עה"ס דהפרצוף, נקרא כ"ב אותיות. וה' אותיות מנצפ"ך, הן ה"ג, שפירושן, כחות הסיום, שהם בחינות המסך ועביות, שעליהם נעשה הזווג דהכאה עם אור העליון, וע"י אוה"ת נולדות ויוצאות כל כ"ב אותיות. הרי שעיקר מציאות הפרצוף הוא כ"ב אותיות. וע"כ מהן מצטייר צורת הולד בכל פרטיו. אבל מנצפ"ך הן רק המולידות. (אות צ').

קל) מבחינת רוחא קדמאה, נבחן התחתון עם העליון לאחים זה לזה. כי מבחינה זו יצאו שניהם מאב אחד, שהוא עלי העליון. אמנם משם, עדיין התחתון אין מקבל שום ציור עד שבא לזווג פעם ב' במקום העליון, ואז מקבל ציור העובר. כנודע. וע"כ מבחינת בנין הפרצוף נבחן התחתון שהוא בן להעליון. כי העליון הוא הסבה המיוחדת לאצילות פרצוף תחתון. (אות ח').

קלא) כי יש הפרש גדול בין ג"ר ובין ז"ת עוד משורשם בנקודים, כי ג' הפרצופים הראשונים, נגמר ויצא כל בחינת הקטנות שלהם, מבחינת האורות דנקבי העינים, דהיינו מהמסך דס"ג. אמנם ז"ת דנקודים לא קבלו משם אלא הארה מועטת, ועיקר מציאות שלהן מבחינת הקטנות יצא מסוד ו' ונקודה, שהאיר יסוד דא"ק אל יסודות דאו"א דנקודים. אלא הגדלות שלהן יצאה שם ע"י הזווג דאו"א שהם נודווגו על המ"ן דל' ונקודה שקבלו מיסוד דא"ק, והולידו כל הגדלות של זה"ת. כנודע. הרי שגם זו"ן דנקודים יצאו ע"י השתתפות של ג' פרצופים: מנה"י דא"ק הפנימי, ומאו"א.

תתנד חלק ט' לוח התשובות לענינים זווגי הספירות

ומסובבת בסדר השתלשלות המדרגות, ואין אחד מקדם לחבירו כמלא נימא. (תשנ"ה אות ל"ג).

קלד) כי בינה עד הוד אתפשטותה, וזה נמשך מראשית הצטיירות הכלים בע"ב דא"ק, כי בספירת הוד, נודככה בחי"א, וקומת החסדים הסתלקה מהפרצוף, שהוא אור הבינה, ולא נשאר אל היסוד כי אם אור המלכות, וע"כ נחקק בכלי דיסוד, חסרון של חסדים מהתפשטות הבינה. וכיון שכל כלי נכלל מג"ש, שמקורם הוא בחינות גו"ע שלמעלה מצמצום ב', שהם כתר חכמה וג"ר דבינה. שזה יוצא בזמן הקטנות דכל פרצוף, אבל אח"פ הבאים עם הגדלות אינם עיקר בפרצוף, והם בעובר ושב, כנודע. וע"כ נקבעו בכל ספירה ג' שלישים אלו. אכן היסוד שאין לו שורש בבינה, נשאר חסר שליש תחתון דבינה. ולפיכך קבל רק בחינת ה"ת שנכללה בבינה. והיתה לו לשליש תחתון. בסו"ה וכל בשליש עפר הארץ. (תשס"ב אות מ"ו).

קלה) כי ענין עלית ה"ת בה"ר אינו שולט כלום בג"ר דבינה, כנודע אלא בו"ת דבינה, ונמצא שאין כאן בחינת יציאה לחוץ למטה מצמצום ב' כי אם לזו"ן דבינה, וזו"ן הכוללים. ואין בחינות ג"ר נכללות בהצמצום הזה כלל. ונודע שעיקר זו"ן הם רק נה"י שבו לבד, כי חג"ת הם בחינות ג"ר דחסדים. והם נמשכים מג"ר של הבינה, ע"כ גם הם נחשבים למעלה מצמצום ב' ונמצא עיקר היציאה של אח"פ, שולט רק על נה"י לבד. (תשע"ה ד"ה אחרים).

קלו) זה ענין עמוק מאד, כי אמיתיות מציאות של הנוקבא, אינה במציאות זולת בא"ק. והיא נגנוזה ברדל"א דאצילות. מתוך שהמלכות דא"ק מתלבשת בראש דעתיק. ומשם תתגלה לעתיד, בסוד אבן מאסר הבונים היתה לראש פנה. כי ראש פנה ה"ס רדל"א, שהוא ראש הא' דאצילות. וענין

הנוקבא דאצילות המתגלית היא הממוחקת במדת הרחמים דה"ר. כי לשם עברה המלכות עם המסך שנתתקן בה, ומשם היא עושיית כל הזווגים. וכבר ידעת, שכל שינוי קל בהרוחנים, עושה הדבר לענין נבדל בפני עצמו. וע"כ נחשבת המלכות הממוחקת, לבחינה אחרת מהמלכות שבא"ק דצמצום א'. ויש הוספה רבה בענין המלכות הממוחקת, כי היא נתחברה בכל ספירה וספירה בסוד הנוקבא שבגופה המוכרחת להמצא בכל פרצוף, שהיא מקום הנושא בתוכה את המסך המתקן עם העביות, והמעלה או"ח ומודד את כל קומת הפרצוף. ולפי"ז נמצאת בחינת הנוקבא בכל פרצוף ופרצוף מ"ב פרצופי האצילות. ולא עוד אלא עיקר מציאותה הוא בפרצוף הכתר, כי שם בחי"ד שהיא תכלית גדולתה. ומשם הולכת ומתמעטת עד קומתה עצמה, שהיא מבחינת שורש העביות, דהיינו בחינת הכתר שלה. שהיא תכלית המיעוט של מציאות הנוקבא.

אמנם ענין הנוקבא שאנו עוסקים בה, אינו ענין הנוקבא שבגופו דכל פרצוף, אלא עיקר העסק הוא בהנוקבא דז"א הנפרדת. הנקראת פרצוף המלכות של אצילות. והיא נבררה מקומת המלכות שיצאה בנקודים. ואע"פ שהיא באמת המציאות הקטנה יותר מבחינת מציאות המלכות, כי היא רק בחינת הנפש שלה. כנ"ל. אמנם היא בחינת הפרצוף דאצילות האחרון לכל קדושת האצילות, וע"כ היא בחינת האמצעי בין ב"ע דפרודא ובין האצילות הקדוש, שמשום זה אין שום תיקון מושפע לנר"ן של צדיקים, ולכל מציאות שבב"ע זולת על ידיה, וע"כ כל העסק של החכמה היא רק בבחינת הנוקבא הזאת, שכל הנהגת העולמות בשכר ועונש עד לגמר התיקון הכל על ידיה. והתחלת אצילותה באה לאחר גדלות ז"א, משום שאח"פ דז"א בעת קטנות, נמצאים עם גו"ע שלה במדרגה אחת, מעת שביה"כ. וע"כ בעת שז"א מעלה אח"פ שלו מבי"ע,

חלק ט' לוח התשובות לענינים זיווגי הספירות תתנה

בסוד הזווג במעי אמו, יצא שם זווג חדש על המ"ן, שאור הזווג ובחינת המ"ן, שה"ס המסך ועביות המעלה או"ת, הם בחינת קו האמצעי שבהספירות. והנך רואה איך עלית נה"י לחג"ת עושים התיקון דג' קוים. אמנם גם עליה זו, נעשה רק בבחינת התכללות בפרצוף העליון, כי א"א עצמו עורר בתוכו בחינת עליה דנה"י לחג"ת, כמ"ש במקומו. ובחינת תיקון קוים זו, עושה כל הספירות בסוד רשות היחיד. (תשס"ד אות מ"ט).

קלח) כי התיקונים שנעשו בעיבור יניקה ומוחין דו"א, אע"פ שהם נעשו עוד מטרם שהיתה הנוקבא במציאות, שהרי מציאותה מתחילה אחר הגדלות דו"א, מ"מ המה נחשבים לבחינות שרשי התיקון בשביל הנוקבא. והוא, כי אח"כ, כשבא ז"א לתקן להנוקבא, הוא מתקן אותה מבחינות זמני הקטנות שבו: ובעת שהוא משפיע לה מוחין דעיבור, הוא מעורר בחינת המסך וכל התיקונים שהיה לו בזמן שהיה בעצמו בעיבור. וכן בעת שמשפיע לה מוחין דיניקה, הוא מעורר את בחינות המסך והתיקונים שהיה לו בזמן היניקה, ומשפיע אותם להנוקבא. וכן בגדלות. ומטעם זה, נחשבים כל התיקונים שהיה לו"א, בסדר עיבור יניקה גדלות שלו, שהמה שורשים לתיקון עיבור יניקה גדלות של הנוקבא. (תשע"ב ד"ה ואחר).

קלט) ע"י תשובה קל"ת.

קמ) מדת היסוד, פירושה, קומת נה"י שהיא קומת המלכות, כנודע. אכן קבלה שם המלכות מדת היסוד ממש, דהיינו שנתכללה בעביות המיוחדת של הכלי דיסוד, שהיא בחינת הפסיעה לבר שלו, אבל יחד עם זה קבלה גם כן מיתוק גדול, משום שיש ביסוד, בחינת שלימות של חכמה, ממה שמקבל מבחינת יסוד דע"ב, וזהו מקבלת גם הנוקבא ממנו. (תשס"ח אות נ"א. ובאור"פ ד"ה פסיעה לבר).

נמצא שהעלה עמו גם גו"ע של הנוקבא, והיא מתחברת עמו בבחינת תוספות מ"ן באו"א. ש"ס מקבלת זווג הא' שלה שהיא עוד בלי ציור. ואח"ז יורדת עם זעיר אנפין, והנוקבא שבגופו דו"א נותנת לה ע"י זווגה עם ז"א, בחינת הציור של עובר, וכו' עד שמקבלת השלימות של מוחין דיניקה. ואז היא עולית עם ז"א למ"ן פעם ב' לאו"א, ומקבלת מוחין דו"ק, שממוחין אלו היא ננסרת ונעשית לפרצוף נבדל מז"א. ונתבאר תחלת המציאות של הנוקבא, שמתחלת אחר הגדלות של ז"א, כי אז עולית בבחינת מ"ן, מבי"ע לאצילות. (תשע"ב אות ס').

קלז) עיקר התיקון הנרצה בהעובר, הוא בחינת השתוף דמדת הדין במדת הרחמים, דהיינו לכלול ה"ת בה"ר, שהוא ע"י העלאת נה"י לחג"ת בסוד ג' גו"ג, שעי"ז נכללה המלכות שתחת היסוד דו"א בת"ת שבו, ונודע שת"ת היא בחינת בינה דחסדים, וגם מקבלת שם התכללות ממדת היסוד. וענין התכללות זו נקרא תיקון קוים כי בהיותה תחת היסוד, אין שם אלא קו אחד, דהיינו כמו שיצאו בנקודים זה תחת זה בקו אחד, כי רק ג"ר דנקודים יצאו מסוד ה"ת בעינים, שה"ס תיקון קוים, אבל ז"ת לא יצאו אלא מיסוד דא"ק בסוד ו' ונקודה, לאחר מכן, שכבר קבל היסוד האור החדש דבקע לפרסא, שפירשו, שביטל צמצום הב', וחזר צמצום הא' למקומו. הרי שהמלכות דו"א היתה בבחינת צמצום א', ועוד לא הגיע לה המיתוק דה"ר. ונמצא שעדיין אינה נכללת בכל ספירה וספירה בבחינת קו שמאל. אלא שהיא מתחתיה. אמנם בעת שעולה ומתחברת בה"ר, אז נכללת המלכות בכל ספירה וספירה, ונעשה ב' קוים בכל ספירה. א' הוא מהות הספירה, וב', הוא בחינת המלכות שנכללה שם. והנה ב' קוים אלו שבכל ספירה, נעשו ע"י עלית נה"י בחג"ת, כי בהתחברותה בה"ר, תיכף נתערבה בכל ספירה, כנודע. וע"י התכללות המ"ן דעובר,

קמא) היא מקבלת שם בחינת העביות דבחי"א, המוציאה לקומת יניקה. וצריך שתזכור מ"ש לעיל בתשובה קל"ח. שהכוונה היא, רק לבחינת שורש תיקון, אשר אח"כ לעת גדלות דו"א כשבא להשפיע מוחין דיניקה להנוקבא, אז משפיע לה משורשו זה דמדת הת"ת, שהיה בעת היניקה של עצמו. (תשע"א אות נ"ז).

קמב) אע"פ שהנוקבא דבוקה בנה"י החדשים דו"א, שהם אח"פ של גדלות. מ"מ אינה מקבלת מז"א רק מבחינת נה"י דקטנות, שעלו עתה ונעשו לו לחג"ת. וע"כ היסוד מאיר להנוקבא רק בחינת הת"ת שלה, ואין להנוקבא בחינת יסוד בהבחינה שכנגדה בו"א, כי היסוד שלו עלה ונעשה לש"ע דת"ת. וע"כ אין ליסוד ומלכות דנוקבא על מה שיסמוכו. (תשפ"ד ד"ה וזה).

קמג) הנוקבא צריכה לקבל הגבורות כמו שהן בז"א, דהיינו דרך עליה ממטה למעלה. ובהיותן כן, אע"פ שעוד הה"ת בעינים דנוקבא, מ"מ אינה מוזיק כלום, משום שהמסך נמצא ממטה להאורות. ומתוך שהנוקבא קבלה את הגבורות דרך ירידה, דהיינו ממעלה למטה, ונמצאו הגבורות באות למטה מהמסך שבעינים שלה. ע"כ עשאו י"ם בחינות חושך והסתלקות. כי תיכף חזרו ונסתלקו משם. אמנם מתוך זה החתימו את חותמן שם בסיומא. כי הגבורות ההן, הן בחינות זכרים, שהוא בחינת בליטה, כי גאו מז"א. (ע"י לעיל בתשובה ט') וכפי מדת הבליטה שהיתה בחסדים האלו, חתמו שם מדת שקיעה בסיום הת"ת שלה, וזהו שנעשה לבחינת היסוד שלה. בסוד באר חפרוה שרים כרוה וכו', שהר"ת שלו הוא בחש"ך. (תשפ"ו ד"ה וזה אמרו. ותשפ"ג אות ע"ח).

קמד) רק היסוד דו"א, עלה כולו ונעשה לשליש עליון דת"ת, אבל גו"ה דו"א, לא

העלו לחו"ג אלא רק השלישים העליונים שלהם. וע"כ נשארו ב"ש תחתונים דכל אחד מנצח והוד במקומם למטה, והיה להנוקבא לקבל מהם לבחינת נצח והוד שלה. עיין תשובה קמב. (תשפ"ד ד"ה ואין).

קמה) ע"י תשובה קמ"ג. ותדע שהגבורות האלו באות לה מהיסוד שעלה ונעשה לת"ת, ע"כ הן בחינות חג"ת, כי קו אמצעי כולל הקצוות. וע"כ האבות החתימו להיסוד דנוקבא, כי חג"ת אלו שעברו על ה"ת שלה ממעלה למטה, נעשו לה בחינת חותם המתהפך, כי הגבורות בהיותן זכרים המה כולם בליטות, והמה עשו בה בחינת חותם שקוע, דהיינו כמדת בליטתם נעשה בה מדת שקיעה. וז"ס באר חפרוה שרים שהם האבות. (תש"צ אות פ"ז).

קמו) וצריך שתדע הכלל שיש בהגדלת כל פרצוף, שהעליונים נגדלים מתחלה בבחינות הכלים. והיפוכם באורות, שבהם התחתונים באים מתחלה. באופן, שאם אין להפרצוף אלא הכלי דכתר, נמשך לו אור הנפש, וכשקונה כלי דחכמה, בא לו אור הרוח, ואז הנפש יורד לכלי החדש דחכמה, ואור הרוח מתלבש בכלי דכתר. וכן כשמשיג הכלי דבינה, בא לו האור דנשמה, ואז הנשמה מתלבשת בכלי דכתר. והרוח בכלי דחכמה, והנפש שהיתה בחכמה יורדת לכלי חדש של הבינה שהשיג. ולכן בשעה שיש לו"א רק המוחין דיניקה, שהם נפש רוח, הנה אין לו אז רק ב' כלים כתר חכמה, שרוח מתלבש בכלי דכתר ונקראים שניהם חג"ת. ונפש מתלבשת בכלי דחכמה. ונקראי נה"י. וע"כ בעת גדלות, שו"א משיג אח"פ דבחינת בינה, שהם נה"י חדשים, וקונה האור דנשמה, נמצאת הנשמה מתלבשת בכלי דכתר, שהוא חג"ת, הישנים, ונמצא עתה שנעשו לבחינת חב"ד, כי כלי דנשמה הוא בחינת ראש וחב"ד כנודע. ורוח מתלבש עתה בכלי דחכמה דהיינו בכלים דנה"י הישנים, ונמצאו עתה שנעשו לבחינת חג"ת,

חלק ט' לוח התשובות לענינים זוגי הספירות תתנו

מ"מ היא נמצאת שם בלי שום שליטה והכר כלל. וע"כ ב' הדלתות דהיינו דקטנות ודגדלות, שתיהן הן בחינה אחת ממש. ואין ה"ת בעינים שלהן, וע"כ הן מחוברות יחד בם' סתומה כבחינה אחת. אלא בעת שהנוקבא בעצמה חוזרת ומעוררת מדת הקטנות שבה, לשמירת הולד, כדי שלא יוכל לקבל מאורות דגדלות. כנ"ל, שבוה מחדשים הדלת וציר דקטנות את שליטתם שהיתה להם בעת הקטנות דנוקבא, הרי נעשה תיכף שינוי צורה רחוק בין הדלת והציר דגדלות שאין בו כח צמצום כלל, ובין הדלת והציר דקטנות שכל הצמצום חזר אליהם מה"ת, ונמצאות הדלתות האלו שנתרחקו מאד זו מזו, ונפתחו הדלתות לרווחה, והולד כבר יוכל לצאת לאויר העולם. והבן. (תשצ"א ד"ה אמנם, תשצ"ה ד"ה וזה).

קג) התעוררות הולד לקבל אורותיו ממעלה למטה, אחר שנגדל, הוא הגורם להתהפכות הצירים שבהרחם, כי בעת גדלות הנוקבא, שהשיגה אח"פ שלה, השיגה ג"כ אח"פ דבחינות היסוד ורחם שבה, שהם הדלת וציר הב', ואז נעשו הדלת וציר הא' לבחינות כלים דפנים שבה, להיותם בחינות גו"ע של היסוד, ודלת וציר דגדלות נעשו לבחינות כלים דאחורים. בדומה לנה"י החדשים. שהם אח"פ הכוללים המושבים להפרצוף, שנעשים בו רק כלים דאחורים: שמגו"ע הקודמים דעת קטנות נעשו ראש תוך שבפרצוף, שהם בחינת הפנים, ואח"פ החדשים נעשו לנה"י. וכן הדבר כאן ביסוד, שדלת וציר דקטנות נעשו לעליון, לבחינות ראש תוך שביסוד, ודלת וציר דגדלות נעשו לתחתון דהיינו לבחינות נה"י דיסוד. ונמצא עתה בעת שחזרה הנוקבא וחיידשה בחינת הקטנות שנמצאת בדלת וציר הא' נמצא שדלת וציר אלו חזרו וירדו לבחינת סוף וסיום, דהיינו לנה"י של היסוד, כמו שהיו בעת קטנות. וכיון שעשתה זה בכונה לטובת הולד, אין הקטנות הוו שנתחדשה בה, גורעת כלום מבחינת הגדלות

כי נעשו לכלים דרוח שנקראים חג"ת. ואור הנפש שהיה מקודם בכלים דנה"י הישנים יורד עתה לכלים החדשים דבינה, שהם נה"י החדשים. (תשפ"ג ד"ה היסוד שבה).

קמו) כשיש בחינות ג"ר בהגבורות הן נבחנות לגבורות זכרים, וכשהן חסרי ג"ר הן נבחנות לגבורות נקבות. (תת"ח אות ק"ה, תשנ"ט אות מ').

קמז) כי הגבורות כשהן בסוד הווג הן חשובות יותר מן הזכרים. בסו"ה אשת חיל עטרת בעלה, כי החסדים מתגדלים ע"י הגבורות. וע"כ נקראו הגבורות בשם עטרא, על שם עטרת בעלה, והחסדים המקבלים העטרה שלהם נקראו ג"כ בשם הזה. (תשנ"ט אות מ'. תשס"א אות מ"ב).

קמט) כל עוד שהעובר מקבל האורות דנפש, שפירשו ממטה למעלה, הוא ראוי לקבל גם בחינת ג"ר, שהם האורות דיחידה חיה נשמה, להיותם מתקבלים בבחינת נפש. אמנם כשנשלם בכל בחינות העיבור, הוא מתעורר לקבל אורותיו ממעלה למטה, ומאחר שעוד נמצא בו הה"ת בעינים נמצאים האורות עוברים ממטה מצמצום. וע"כ נסתם פי הטבור, וע"כ מתעורר הדלת וציר דקטנות לשליטתו, דהיינו שחוזרת ומעוררת הגבול דה"ת שבעינים שיש שם בהציר הזה, ונמצא בזה, שמתפרד ויוצא לו מהחיבור עם דלת וציר דגדלות, כי בדלת וציר דגדלות אין שם הה"ת בעינים. ומתוך, שהדלתות אינן עתה מבחינה אחת בהם' סתומה, נמצאות שנפתחות ומתרחקות זו מזו, והולד יוצא לאויר העולם. וזכור כאן אשר ריחוק הרוחני הוא שינוי הצורה וע"כ בעת שהנוקבא קבלה הדלת והציר דגדלות מאמא, דהיינו בעת שירדה ה"ת מעינים שלה לפה, ואח"פ חזרו אליה, הנה או, אע"פ שנשארים בה כל הבחינות שבקטנות, מבחינת אין העדר ברוחני, ונמצא שנשאר בה, גם בחינת דלת וציר דקטנות, שיש לו הה"ת בעינים,

ובמ' יום ליצירה מקבל הרוח דנפש. ובגמר ג' החדשים האמצעים, מקבל נשמה חיה יחידה דנפש, מבחינת הניצוצין. (שם).

קנו) בג' החדשים האחרונים, כשהעובר בא למדור העליון, מתחיל תיקון האורות, וג' ע"ד הנ"ל, שבג' ימי קליטה נפש דנפש, ובמ' יום ליצירה רוח דנפש, ובתשלום ג' החדשים ג'ר דנפש. ואלו נרנח"י הם תיקוני האורות. (שם).

קנו) כשהנוקבא מקבלת כל הע"ב ס"ג מ"ה ב"ן של הו"ה דב"ן שלה, אז יש לה נפש שלימה וראויה להוליד. (תשמ"ג אות י"ב).

קנח) כי כל תיקונה של הנוקבא, וכל הקשר שיש לה עם הו"א, שהוא יכול לתקנה הוא, משום הדבקות של גו"ע שלה, באח"פ דו"א, כי ע"כ עולית עמו יחד למ"ן לאו"א, וע"כ יורדת עמו אח"כ למקומו ומתקן אותה, כנודע. ולפיכך, אין אחיזה להנוקבא רק במקום אח"פ החדשים, שבהם כל דביקותה עם ז"א, הן בשעת נפילתם לבי"ע, והן בשעת החזרה לאצילות שנתחברו והיו לבחינת נה"י חדשים דו"א. כנודע. אמנם בבחינות גו"ע דקטנות דו"א, שהם בחינות חג"ת נה"י הקודמים דו"א, אין להנוקבא שום קשר עמהם, והם לגמרי למעלה ממדרגתה, ואיך תהיה יכולה להתדבק עמהם. ונודע, שנה"י החדשים מתחילים מחוזה ולמטה דו"א בשעת הגדלות. להיותם בחינת אח"פ הנפולים, שיש בהם בחינת זו"ן דבינה וזו"ן הכוללים כנודע. וע"כ בחינות ז"ת דבינה שבהם, לוקחים ב"ש ת"ת התחתונים של ז"א, כי ת"ת הוא בחינת בינה דחסדים. וחוטם פת, שהם זו"ן הכוללים נעשים לבחינת נה"י החדשים. הרי שמקומם של אח"פ דו"א המוחזרים, הוא מחוזה ולמטה, לפיכך נבחן גם הדביקות של הנוקבא בז"א, ממקום החוזה ולמטה, מפאת שהיו עמה במדרגה אחת בעת הנפילה. משא"כ למעלה

שבה, וע"כ עוד נמצאו הדלת והציר דגדלות למעלה, בכל טהרתם מכחות הסיום וצמצום כמקודם. הרי שנתהפכו הצירים ממש שאותם דלת וציר שהיו בהם' סתומה למעלה, דהיינו הדלת והציר הא' כנ"ל. נתהפכו עתה וירדו לבחינת נה"י למטה. ואותו הדלת והציר הב', שהיו בעת הם' סתומה למטה, כי שימשו שם רק לבחינת נה"י, נמצאו עתה למעלה מדלת וציר הא', להיותו עומד בבחינת הגדלות שבו. וז"ס, כי נהפכו עליה ציריה. (תשצ"ח אות צ"ה. ותשצ"ז ד"ה והענין).

קנא) הציר שעל הב' וז"ס הוא כח המצייר את הולד, להיותו המשכן לב' ההי"ן, שמהן בא כח הציר. ע"י בתשובה כ"ח בסופה. (תשפ"ח אות פ"ג ודף תשצ"ז ד"ה וזה אמרו).

קנב) ב' הווים הסובבות על הציר, יש בהן כח המעכב וסוגר, להיות בהן הארת יסוד דע"ב, בסוד שאול הנחבא אל הכלים. ע"י תשובה כ"ח. (תשפ"ח אות פ"ג).

קנג) ע"י תשובה קמ"ט.

קנד) בג' חדשים הראשונים, באים התיקונים לצורך הכלים של הולד. וכללות התיקונים, באים בג' זמנים: א' הוא בג' ימי קליטה, שאז נגמר הנפש דנפש של העובר. ב' הוא במ' יום ליצירת הולד, שאז היא בחינת יניקה ורוח דנפש של העובר. ג' הוא, בגמר ג' החדשים הראשונים, שאז נגמרים לבא המוחין, שהם נשמה חיה יחידה דעובר. וכל אלו נרנח"י הם לצורך כלים של העובר בלבד. (דף תשפ"ט ד"ה וכשמגיע).

קנה) בג' חדשים השניים כשהעובר בא למדור האמצעי, מתחיל תיקון הניצוצין. וגם כאן נוהג ג' הזמנים, בדומה לג' החדשים הראשונים שבמדור התחתון: שבג' ימי קליטה, מקבל הנפש דנפש מבחינת הניצוצין

חלק ט' לוח התשובות לענינים זוגי הספירות תתנט

ברכיו, שאין לו אפילו בחינת ראש דחג"ת, ונמצא הפה שלו במקום הטבור, אמנם זוג הזה דטבור אינו זוג לעצמו, אלא בבחינת התכללות במסך דאמא, וז"ס שאוכל דרך שם רק מה שאמא אוכלת, כי אין לו עוד בחינת זוג פרטי לעצמו, בדומה לפה דראש.

ונודע, כשז"א משפיע מוחין דקטנות לנוקבא, הוא מעורר ומחדש את בחינת המסך דקטנות של עצמו, שדרך שם קבל בעצמו המוחין דקטנות בעת קטנותו עצמו. ונמצא שהוא צריך להשפיע להנוקבא מבחינת היסוד דקטנות שבו, אמנם היסוד הזה כבר עלה לחוזה ונעשה לבחינת ת"ת, וכבר ירד כל כח ה"ת ממנו, אחר שהשיג את האחורים החדשים, כנודע, וא"כ כבר אין שם שום נקב עתה בחוזה שלו. כי חג"ת הישנים שהיה בהם נקב החוזה, עלו ונעשו עתה לפה דראש, כי חג"ת אלו נעשו לחב"ד, ועתה עומד שם היסוד בשליש עליון דת"ת, ואין שם שום נקב כלל. וא"כ מאין יכול הז"א לעורר הפה דקטנות שלו כדי להשפיע הבחינה שכנגדו להנוקבא. וז"ש הרב, שהבוצינא דקרדינותא, שהוא נקודת המלכות שהיתה דבוקה בו ב"היסוד דקטנות וגם עתה לא זזה משם, אלא שהיא בו בלי פעולה והכר, מחמת שכבר ירד כח הצמצום מעינים כנ"ל, הנה עתה חוזר ומחדש כחה בבחינת ה"ת שלה, כמות שהיתה בעת קטנותה, וע"כ נעשה שם מחדש מקום זוג בפה החוזה, כדי למדוד משם המוחין דקטנות אל הנוקבא. וז"ש שהבוצינא דקרדינותא שבמקום החוזה דז"א עושה נקב במקום החוזה מאחוריו. דהיינו מקום זוג מחדש, אמנם מקום הזוג הזה נבחן לבחינת אחורים שלו כי אינו לצרכו עצמו, ובחינת אור הפנים של עצמו, אינו נגרע כלום משום זה. וע"כ נבחן שבהפנים דחוזה דהיינו בבחינת עצמו, אין שם חידוש נקב כלום, וכל החידוש נקב נעשה מאחורי החוזה, בכונה בשביל הנוקבא. ואתה מוצא כאן, שאע"פ שכל דבקותה של הנוקבא הוא

משם בחינות ו"ק הישנים דז"א, שמעולם לא היה לה שום קשר והשתוות עמהם. ונודע, שאין שום פרצוף יכול להתעלות למעלה ממדרגתו אפילו כמלא נימא. (תשע"ד אות ס"ד).

קנט) הנקודה שתחת היסוד שלא זזה משם אפילו בעת גדלות, כדברי הרב דף תש"ע אות נ"ד. הנה עתה בעת גדלות, שהיסוד עלה ונעשה לשליש העליון דת"ת שמחזה ולמעלה, הנה הנקודה שמתחתיו, נמצאת ממש במקום פי החוזה. וה"ס הבוצינא דקרדינותא שהרב מראה מקומה במקום החוזה. הרי שהבוצינא דקרדינותא הוא חלק האור של המלכות, דהיינו חלק המלכות, שלא זזה מתחת היסוד גם לאחר גדלותו. (תשע"ז ס"ז).

ס) מקום הזוג, דהיינו, שבו הוא מציאות המסך והעביות המעלה או"ח, נקרא פה או נקב, כי בראש נקרא פה, וכשהוא בגוף, נקרא נקב. וטעם הדבר הוא, משום שמקום המסך הוא באמת בחינת הסיום של כח הצמצום המסיים על האור, ואינו נותנו לעבור דרך עליו ולהתפשט למטה ממנו, כנודע. אלא בסגולת האו"ח שבו, הוא מתפשט ממעלה למטה לבחינת תוך סוף. שבסופו מתגלה אותו בחינת הסיום הנמצא בהמסך במקום הזוג. כנודע. הרי, שאע"פ שבחינת המסך המעלה או"ח הוא כח הסיום גמור על אורות העליונים, מ"מ הוא מעביר איזה שיעור מהאורות לבחינות הע"ס דגוף. וזה מדומה, לבחינת נקב וחור שנעשה בתוך כח הגבול והסיום שבמסך, אשר הכח שלו נתבטל שם, והאורות עוברים דרך שם חפשי לרצונם, וע"כ מכונה מקום הזוג, בשם נקב, שהוא דרך הפתוח, בתוך המסך המחזיר האורות לאחוריו, והבן היטב. והוא הפה של ראש, בפרצוף דגדלות. והוא פי החוזה בפרצוף דקטנות של יניקה, שחג"ת הם הראש שלו, ונמצא הפה במקום החוזה. והוא פי הטבור בפרצוף העובר אשר ראשו בין

רק בנה"י החדשים של הגדלות בלבד. כנ"ל בתשובה קנ"ח. מ"מ אינה יכולה לקבל מבחינת נה"י אלו אלא רק מנה"י הישנים, שעלו לחג"ת. שהשפעתם עוברת אליה דרך נקב החוזה. וזכור. (תשע"ז אות ס"ז).

קסא) ע"י בתשובה ק"ס.

קסב) כי המלכות מבחינת עצמותה נגזרה ברדל"א ואין מתגלה ממנה רק הארתה לבד. וע"כ אינה יכולה להיות בחינה גמורה באצילות. ואפילו בפרצוף המלכות עצמה. (אות ע"ב. וד"ה המלכות).

קסג) כי שורש ז"א נמשך מהרשימות דנה"י דא"ק, מסוד ה"ל והנקודה שהשפיע היסוד דא"ק ליסודות דא"א. והנה כל האור דנה"י דא"ק ההוא, נמשך, אחר שעלו נה"י דא"ק למ"ן לע"ב ס"ג דא"ק, וקבלו מהם האור חדש דבקע לפרסא, ומשם ירדו למטה מטבור והאירו ה"ל והנקודה לאו"א. הרי שאפילו הקטנות דז"א אינו מתחיל רק לאחר הורדת ה"ת מעינים, בהארת הזווג דע"ב ס"ג. וע"כ צריכים לזווג דנשיקין, להורדת ה"ת מעינים, אפילו לבחינת עיבור דז"א. (תשנ"ז ד"ה והענין).

קסד) אע"פ שתחלת הארתו לצורך הקטנות דז"א, צריך א"א להודווג מיניה וביה בזווג דנשיקין, כנ"ל תשובה קס"ג, מ"מ כשהנה"י דא"א משפיעים בחינות זו"ן לאו"א, אינו נותן מבחינת הגדלות שבאור הזה, אלא רק מהבחינה שכנגדה שז"א עומד בה, ע"ד שנתבאר ברוחא קדמאה. (דף תשנ"ז ד"ה אמנם).

הסמוך לו בבחינת סבה ומסובב. ומ"ש שלא ע"י ז"א. הפירוש הוא, שלא מבחינת עצמות ז"א, כי המוחין דקטנות, הנוקבא מקבלת מו"ק דקטנות ז"א, שהם עצמות ז"א, שלא יחסרו בו לעולם. אבל מוחין דגדלות היא מקבלת מעצמות אמא, שהיא מבחינת המסך דרשימות דנקודים, המשתלשל מבחינת המסך דס"ג דא"ק. אבל הקטנות דנוקבא, היא מקבלת מעצמות ז"א, שהיא מהמסך דנה"י דא"ק, מבחינת ו' ונקודה, כנודע. וזה שמדייק הרב להשמיענו, אשר המוחין דגדלות של הנוקבא, כבר אינם מעצמות ז"א, דהיינו מרשימות דל' ונקודה. אלא רק מבחינת עצמות דא"א, כנ"ל. אמנם היא מקבלת אותם באמצעות הז"א, ולא ישר מאמא עצמה. וכן השמיענו הרב גם אצל הז"א עצמו, שהקטנות שלו הוא מקבל מנה"י דא"א, והוא עיקר עצמות של ז"א, אבל הגדלות שהוא אצלו רק בחינת תוספות טובה, כבר הוא מחויב לקבל מאו"א. וזה ג"כ מטעם הנ"ל. (אות ק"ט).

קסו) אחר שהנוקבא קבלה טיפת הזווג דע"ב ס"ג, המורידה ה"ת מעינים שלה, ומשיבה אח"פ שלה למדרגתה, הרי גם היא, קנתה עשרה כלים שלימים כקומת ז"א, וע"כ היא מלבישה אותו בכל קומתו מאחוריו (אות ק"ט).

קסז) כי בזווג הא' נשלמו רק הכלים שלה, ולאורות, צריכה לזווג ב' כנודע. וע"כ כיון שהיא עוד מחוסרת האורות דגדלות, אינה יכולה להלבישו רק מאחוריו. (אות ק"ט).

קסח) כי יש לה השתוות עם אח"פ החדשים דז"א, שהם הנה"י דגדלות שלו, עוד מזמן היותם בנפילה בבי"ע, ואח"כ בעת הזווג בעלי עליון, בסוד כלי ורוחא קדמאה. וע"כ היא דבוקה בהם, כל עוד שאין לה שלימות הע"ס דכלים לפי עצמה,

קסה) ענין המוחין שהנוקבא לוקחת מאמא שלא ע"י ז"א, אין הפירוש שלא באמצעות ז"א, כי זה לא יצויר כלל, שהנוקבא תקבל משהו מעלי עליון שלה, שהיא אמא, כי שום פרצוף לא יוכל לקבל מעלי עליון שלו אף משהו, אלא רק מהעליון

חלק ט' לוח התשובות לענינים זווגי הספירות תתסא

ממש, כי ע"כ קומתה שיה עתה עם ז"א עד הכתר שלו, נבחן, שהנוקבא כוללת עתה כל הבחינות מראש עד סוף שהיו בהנוקבא שבגופו. וע"כ מהווג שקנתה עתה במקום הדעת, שהוא בחינת פה של ראש, יש לה עתה בחינות ג"ר דראש השייך להנוקבא, שנקראים בינות ממש, וגם בחינות הגבורות שבגוף שהן עתה עצמות הגבורות ולא הארתן ככתחילה. באופן שאין עתה שום הפרש של משהו בין הנוקבא הנפרדת לבין הנוקבא שבגופו דז"א, וז"ש הרב, שבעת הנסירה לוקחת הנוקבא הנפרדת כל צד ב"ן דז"א, דהיינו כל הפרצוף דבינות וגבורות שלו, שנקראת נוקבא שבגופו, או נוקבא הגדולה. באופן שבחינות נה"י דאמא שהיו מלובשים בהנוקבא הגדולה דז"א, הנה הם מלובשים עתה בהנוקבא הנפרדת, כי היא מתחברת עמה לפרצוף אחד. (אות ק"ט).

קעא) כי ענין הכר נוקבא בט"ר, למעלה מן המלכות, הושרש מכת עלית ה"ת בה"ר, שה"ס שיתוף מדת הרחמים בדין, שנעשה בצמצום ב', כנודע. הרי שאפילו אחר הצמצום ב' לא נתעלה כח הצמצום למעלה מבינה, שהיא אמא. וע"כ אין הכר נוקבא למעלה מאו"א. אלא מאמא ולמטה (אות א').

קעב) כי בעת שבירת הכלים שנסתלקו האורות מתוך הכלים, השאירו אחריהם את הרשימות שלהם באצילות, אבל גופי הכלים והניצוצין שבהם נפלו לבי"ע. וע"כ בשעת תיקונם, הנה עיקר הזווג נעשה על הרשימות שהן האורות, והם מעלים להם את הכלים והניצוצין, לפי מדת קומת הזווג של המיין דוכרין.

קעג) ע"י לעיל תשובה קע"ב.

קעד) עיקר הטעם של שביה"כ, הוא מטעם ב' כחות ששלטו כאחד בבחינת

ובזמן שנשלמו הכלים שלה, היא נפרדת ממש.

קסט) כי זו"ן צריכים אז לעלות למ"ן לאו"א לקבל הארת הזווג המורידה הה"ת מעינים דנוקבא. ואז מסתלקים המוחין דז"א ועולים לאו"א למ"ן. (אות ק"ט).

קע) הנה בעת קטנות הנוקבא, נמצא ז"א ונוקבא דבקים בכותל אחד, שפירושו הוא, שהנוקבא שבגופו דז"א, המשמשת לז"א עצמו, והיא בחינת כותל שלו, דהיינו בחינת המסך ועביות המעלה או"ח כנודע, שעמו גם הנוקבא הנפרדת משמשת עתה, שמקבלת בחינות המסכים שבנוקבא שבגופו דז"א. כי בזמן העיבור שלה, הנוק' שבגוף דז"א, מעוררת ומחדשת את המסך דעיבור שהיה בה בזמן העיבור, וכן ביניקה, מחדשת המסך דעצמה מומן היניקה, ומשפעת האורות להנוקבא הנפרדת, כנודע. הרי שהנוקבא הנפרדת משמשת ומקבלת שפעה על ידי הנוקבא שבגופו דז"א, שהיא בחינת הכותל דז"א עצמו. כי כל עוד שאין להנוקבא: פה של ראש, שהיא מקום זווג של כל פרצוף, היא מחויבת להכלל בהווג של זו"ן הגדולים דהיינו בהנוקבא שבגופו, המודדת לה בכח זווגה עם ז"א, כל הבחינות שכנגדה שהנוקבא הנפרדת עומדת בהם, וזה דומה לעובר ויונק, שאוכל מה שאמא אוכלת. שהפירוש הוא, ע"י התכללות הזווג באמו בפה דראש שלה. כי רק הפה הוא מקום זווג השורשי. ועל כן אפילו הגבורות שהנוקבא מקבלת בימי עיבור ויניקה שלה, הנה רק האורות הגבורות ולא עצמות הגבורות, כנודע. והוא, מכוס שחסר לה ג"ר דגבורות שנקראות בינות.

אמנם בעת הנסירה, שהנוקבא קבלה בחינות המסך דגדלות של הנוקבא שבגופו דז"א, וירדה ה"ת מעינים שלה, וחזרו אליה אח"פ הנפולים. שאז יש לה פרצוף שלם בראש תוך סוף כמו הנוקבא שבגופו דז"א

בבי"ע. אלא רק בגמר התיקון, אז ימטי רגלין ברגלין ויתפשטו רגלי אצילות עד בי"ע, ולא מקודם לכן. (תשס"ה ד"ה והנך).

קעה) כי אין הקליפות נאחזות רק בכחות הסיום דקדושה. וכיון שהפרסא שבין האצילות לבי"ע, שם הוא מקום הגבול דצמצום ב', ע"כ משם ולמטה, יש בנין של הקליפות, היונקים מהאורות הנוצצות למטה מצמצום, בסוד נהירו דקיק, כנודע. אמנם למעלה מפרסא, הרי שם בחינת קו של א"ס ב"ה, ואיהו וחיהו וגרמוהי חד בהון (שם).

קעו) כמו שהפרצופים מתבארים ע"פ ע"ס, כן הם מתבארים ע"פ השמות הקדושים. ונודע, שכל פרצוף שלם, כלול בהכרח מה"פ: גלגלתא, ע"ב, ס"ג, מ"ה, וב"ן. וכן יש ה"פ אלו בכללות העולם אצילות כולו, וכן בכללות עולם א"ק. והכלל והפרטים שוים זה לזה, כי כל בחינה שבתחתון נמשך מבחינתה שכנגדה בעליון.

והנה פרצוף גלגלתא, שהוא פרצוף הכתר של המדרגה או של העולם, ה"ס הו"י"ה הפנימית, שיש בה ד' אותיות י"ה ו"ה. ומכל אות שבה, נמשך פרצוף אחד בבחינת לבוש להו"י"ה הפנימית: מיוד שבו, יוצא פרצוף ע"ב, מה' שבו, יוצא פרצוף ס"ג. מו' שבו, יוצא פרצוף מ"ה. ומה"ת שבו, יוצא פרצוף ב"ן. וכמו שנתבאר בה"פ דא"ק, אשר אחר הסתלקות הגוף דפרצוף גלגלתא, יצא הפרצוף ע"ב בסוד התפשטות ב', ומילא באורותיו את הע"ס דגוף של פרצוף גלגלתא. ואח"כ נסתלקו ג"כ ההע"ס דגוף דפרצוף ע"ב, ויצא פרצוף הס"ג ע"י זוג הפה דע"ב, ומילא באורותיו את הע"ס דגוף דע"ב. הרי שמילוי הראשונה של הו"י"ה הפנימית, הוא פרצוף ע"ב, שמילא הע"ס דגוף של פרצוף דהו"י"ה הפנימית. אמנם גם הע"ס דגוף דע"ב נסתלקו, ע"כ הוא נצרך למילוי ב' דפרצוף ס"ג, ואז שוב נשלם ההו"י"ה הפנימית: כי אותו החסרון שנעשה

הפרסא דצמצום ב' שלמעלה מבי"ע, שהם ה"ר וה"ת. כי אחר שאור חדש דבקע לפרסא התלבש בו"ת דנקודים, הנה כשהגיע לפרסא דסיומא, נמצא שלא הבחין בהפרסא שהופרס שם במקום בינה דע"ס דנה"י דא"ק מכח הצמצום ב', וע"כ, נתפשטו ו' המלכים עד לנקודה דצמצום א' במקום בי"ע. אמנם הה"ת שלקחה לה מקום בהפרסא, נתעוררה תכף בכח הצמצום שלה, ואז תיכף נסתלקו האורות דו' מלכים אל מקומם, וו' המלכים מתו. כנודע. והנה אם לא היה כח הבינה דא"ק שם בהפרסא, ודאי שו' המלכים לא היו עוברים כלל את גבול הפרסא, כמו שאינם עוברים הגבול דצמצום א'. ואם לא היה כח ה"ת בהפרסא, הנה האורות לא היו מסתלקים מו' המלכים. והיו נשארו בחיים, כמו פרצופי א"ק שמטרם צמצום ב'. הרי שכל גרם השבירה היה מכח שהפרסא היתה בחינת רשות חרבים, דהיינו בחינת מלכות ובינה ששלטו שם בערבוביא. והיה זה מחמת שו"ת דנקודים עצמן היו בבחינות קו אחד זו למטה מזו. כי חיבורן של ב' ההין יחד כהלכתן, לא היה אלא בג"ר דנקודים בלבד, שקבלו מכחה בחינת התיקון קוים, המחבר ב' ההין יחדיו בבחינת רשות היחיד. (כנ"ל בתשובה קל"ז עש"ה). שאח"כ נתחדש התיקון הזה בכל פרצופי אצילות, ע"י עליית נה"י לתג"ת ג' גו ג'. שאז נדבקה ה"ת בה"ר, בבחינת רשות היחיד: באופן, שמכאן ואילך, אפילו בשעה שהפרצופים מקבלים את האור החדש מע"ב ס"ג, המוריד ה"ת של צמצום הב', ומחזיר אח"פ שלהם אל מדרגתם כבתחילה, לא יארע עוד, שהם יתפשטו משום זה למטה מפרסא לבי"ע, כי אין שם עוד שליטה רק לה"ת לבד. אלא, כל החזרת אח"פ הבאה מכח אור חדש דע"ב, היינו רק, בבחינת עליה לבד. כי חג"ת הקודמים נעשו לחב"ד ונה"י לתג"ת, ונפנה מקום לקבל שם, במקום נה"י הקודמים, את נה"י החדשים, שהם אח"פ המוחזרים. אבל בשום פנים, לא יתפשט האור במקום אח"פ האלו, דהיינו

חלק ט' לוח התשובות לענינים זוגי הספירות תתסג

מתפשטים כל הכלים והאורות של אותו פרצוף. הוא מכונה, בשם חשבון וגימטריא של הפרצוף דהיינו הגימטריא של ההוי"ה: ע"ב או ס"ג וכו'. שכל אלו מורים על בחינות המסך והעביות המתוקן בהמסך של אותו המדרגה.

קפא) שם מ"ב דכורא, יורה על ג' הפרצופים הראשונים דפרצופי א"ק, שהם גלגלתא ע"ב ס"ג, שהם מסתיימים למעלה מטבור דא"ק. ובחינות המיין דזכרין נמשכים מהם, מטעם היותם למעלה משליטת צמצום הב'. כי בחינת צמצום הב' מתחלת רק מטבור ולמטה דא"ק. כנודע. וכיון שאין בהם מצמצום ב' כלום, ע"כ הארתם יפה להוריד ה"ת מעינים ולהחזיר את אח"פ למקומם. (אות פ"ט).

קפב) ע"י אר"פ (תשצ"ז ד"ה והשם מ"ב).

קפג) חותם, יש בו משמעות של תחום. ומשמעות של חקיקה, כדוגמת החותם שמטביעים אותו על שעה, שרשימותיו נשארות שקועות וחקיקות בהשעה. ויש בהנוקבא ב' חותמות, שהם יסוד ומלכות שבה, שיסוד הוא חותם הפנימי, וממנו נחתם חותם ב' חיצון, בסוד חותם הפנימי תוך חותם החיצון, והפנימי נקרא ציון, שהוא היסוד שבה. והחיצון נקרא ירושלים, שהיא המלכות שבה. ויש בהם קטנות וגדלות. כי מתחלה בשעה שהיא דבוקה בז"א אב"א, נוטלת ב' חותמות אלו יסוד ומלכות מז"א, בסוד החקיקה של הגבורות מבחינת אש נכפפת, ואז שניהם דינים, וע"כ נקראים שניהם ירושלים, כי אפילו היסוד שבה נקרא אז ירושלים, כי אפילו חותם הפנימי נחשב עוד כמו חותם החיצון, להיותם בחינת דינים, ועדיין ההבדל שביניהם אינו ניכר כל כך. אלא אחר כך אחר הנסירה, שהאחורים הנפולים שלה מחזורים אליה לבנין פרצופה, ויש לה עה"ס דגדלות בשלימות, אז מתלבש בה נה"י

בהסתלקות הע"ס דע"ב, שהן המילוי הא' שלו, חוזר ונשלם בהאורות דס"ג. וע"כ נבחן ע"ב בבחינת מילוי הא' דהוי"ה הפנימיות, שהם יו"ד ה"י וי"ו ה"י. שהן עשר אותיות. ופרצוף הס"ג נבחן אמנם, שהוא בא ומילא את החסרון שנעשה בעשר האותיות דמילוי הא', דהיינו בבחינת הע"ס דע"ב. וע"כ נקרא הס"ג בשם מילוי של המילוי. דהיינו כל אות ואות מעשר האותיות דע"ב, ממלאים אותה במיוחד, כזה: יוד ויו דלת. הי יוד. ויו יוד ויו. הי יוד. שהן כ"ח אותיות.

ונתבאר, שהוי"ה הפשוטה, הוא פרצוף הכתר, שלהשלמתו באים המילויים של האותיות שלו, שהם ד' לבושים אליו. והוי"ה במילוי עשר אותיות שהן המילוי הא' דהוי"ה הפשוטה, היא פרצוף ע"ב, שהוא הלבוש והמילוי הא' שלו. ובחינת מילוי המילוי של הוי"ה הפשוטה, שהן כ"ח אותיות הנ"ל. היא הפרצוף ס"ג, שהוא הלבוש הב', ומילוי דמילוי של הוי"ה הפשוטה. וב' לבושים ומילויים הנ"ל מסתיימים למעלה מטבור של הוי"ה הפשוטה, דהיינו רק על ב' האותיות י"ה שלו. ונמצא עוד האותיות ו"ה דהוי"ה הפשוטה צריכות ללבושים ומילויים והם ב' הפרצופים הנקראים זו"ן, או מ"ה וב"ן, שהם מלבישים אותה מטבור ולמטה, דהיינו להאותיות ו"ה שלה. (אות פ"ט).

קעז) ע"י בסמוך בתשובה קע"ה.

קעח) ע"י בתשובה קע"ה.

קעט) הוי"ה כסדרה: י"ה ו"ה, מורה, בחינת הפנים של הפרצוף. והוי"ה בריבוע, כזה: י"ה י"ה י"ה י"ה. מורה על בחינת האחורים של אותו הפרצוף. (אות י').

קפ) בחינת המלכות או היסוד, ששם מקום הזווג, דהיינו, בחינת המסך והעביות המתוקן שם, שע"י האו"ח העולה מהמסך,

דאמא, שהם ג' שמות של אהי"ה: דיודין, דאלפין, דההין. אשר ג' מלויים אלו הם בגימטריא חותם, עם הכולל, שזה רומז, כי חוזרת ונוטלת ב' החותמות הנ"ל ע"י אמא, ובזה נשלמים החותמות בסוד חותם תוך חותם, כי עתה השיגו בחינת הגדלות שבהם. וה"ג דאמא, שה"ס מנצפ"ך ב' שהנוקבא מקבלת עתה, משומרות תוך היסוד דנוקבא, בבחינות חותם תוך חותם, בסוד יין המשמח. וב' בחינות חותמות אלו שקבלה מאמא, הם יסוד ומלכות דגדלות, ושניהם נקראים ציון, בערך היסוד ומלכות דקטנות

שקבלה מז"א שנקראו ירושלים, כנ"ל. אמנם הגדלות וקטנות מתחברים יחד, וע"כ נקרא עתה היסוד שבה ציון, וחותם פנימי. והמלכות של עתה נקרא ירושלים, וחותם חיצון, אשר בדרך זה מתבאר השמירה של חותם תוך חותם. כי רק בגדלות מקבלות עצמות הגבורות הנקראות יין המשמח, שהן צריכות לשמירה מעולה, חותם תוך חותם. ובזה מתבארים כל השינוי לשונות הנמצאים בדברי הרב. (תשפ"א אות ע"ג. ואות ע"ה. ואות ע"ב. ודף תשצ"ד אות צ"ב ואות צ"ג. ואות צ"ה).